

Just a click...Away...

Just a click...Away...

Κάππας Βασ-ήλιος

Just a click...Away...

ΚΑΠΠΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Just a click...Away...

ISBN: 978-618-84542-9-3

© Κάππας Βασίλειος:e-mail: vassilioskappas@yahoo.gr

Τίτλος Συλλογής: *Just a click...Away...*

Επιμέλεια- Βικτώρια Βασιλείου

Φωτογραφία εξωφύλλου-Κάππας Βασίλειος

Ηλεκτρονική έκδοση Ιανουάριος 2021

Το παρόν είναι έργο πνευματικής ιδιοκτησίας κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή ολόκληρου του ηλεκτρονικού βιβλίου , όπως και η ένταξη των ποιημάτων για άλλες χρήσεις , χωρίς την έγγραφη συναίνεση από τον συγγραφέα. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση μέρους ή όλου το βιβλίου όπως και η έντυπη αναπαραγωγή του έργου από τον ίδιο τον συγγραφέα ή μετά από άδειά του.

Ο Δημιουργός διατηρεί το δικαίωμα να εντάξει τις δημοσιεύσεις του σε άλλη δική του έντυπη ή ηλεκτρονική έκδοση.

Just a click...Away...

«Σε αυτές τις ατέλειωτες μέρες του
εγκλεισμού,
η ζωή μας έχει συρρικνωθεί τόσο,
που το αρχείο των αναμνήσεών μας
έχει πρόσβαση μόνο με ένα κλικ του
ποντικιού μας...
Just a click...Away...

Αυτό το ταξίδι των αναμνήσεων είναι
ταυτόχρονα μακρινό μέσα στο χρόνο αλλά
και τόσο κοντινό, ένα κλικ μοναχά και
έφτασα...

Είναι όμως τόσο ψυχοφθόρο καθώς
ξεσχίζω με μανία τους ουρανούς της
καρδιάς μου με αυτές τις αστραπές των
αναμνήσεών μου.

Κι ο κρότος της βροντής με συγκλονίζει και
με κάνει να κλείνω τα αυτιά μου»

Just a click... Away...

Το αφιερώνω στα ΔΕΛΤΑ των
αισθήσεων και παραισθήσεων που με
ταξίδεψαν σε νέους κόσμους, σε νέες
εμπειρίες, σε κατακτήσεις απάτητων
κορφών.

Όταν φτάνεις στον τερματισμό και
λιποθυμάς μετά δεν θυμάσαι αν έχεις
κερδίσει η όχι. Θυμάσαι μόνο τη
διαδρομή

Η πραγματική ζωή και τα αυθεντικά
γεγονότα πλάθουν τον μύθο και
ομοιότητες προσώπων και χαρακτήρων
δεν στηρίζονται σ' αυτό το κλικ στο
παρελθόν. Δεν θεωρώ ότι βγάζω τα
άπλυτά μου στη φόρα. Πλυμένα είναι
και καθαρά κρεμασμένα στα
μανταλάκια της εσώπορτάς μου

Η μετάβαση στο νέο πλανήτη χαράς

Μια στιγμιαία λάμψη στα μάτια καθώς το κορίτσι με το στενό τζιν , κουνούσε χωρίς ρυθμό τα αδύνατα πόδια, ενώ καθόταν πάνω σε ένα τραπέζι και συνομιλούσε με μια φίλη της.

Γελούσε με το κάθε τι κι αυτό μετά από τόσα χρόνια μου είχε λείψει τόσο πολύ. Τα χρόνια της ευθύνης που η δουλειά, μου είχε γίνει το δεκανίκι στις υποχρεώσεις της ζωής, με είχε κάνει και μένα αρκετά σοβαρό κι αυτό είχε περάσει και στην οικογένεια.

Με κοίταξε στιγμιαία χωρίς να δω κάτι αλλά είναι αυτό που λένε η αύρα του ενός άγγιξε τον άλλον. Μου γέλασε και μένα όταν της συστήθηκα, με αυτό το γάργαρο γέλιο , το ανέμελο ύφος της ελευθεριότητας ή της αθωότητας. Κάτι

Just a click... Away...

μεταξύ παιδιού και γυναίκας. Αν και η πρώτη προσέγγιση έγινε εκεί, σε αυτό το μικρό διάλλειμα της φοιτητικής περιέργης ομάδας στην ΟΣΣ, με το mail μου για τα χρόνια πολλά στη γιορτή της, ξεκίνησε αυτό που θα έγραφε στο κορμί μου ευτυχία, αναστάτωση, τα νύχια της και μια ανεξάντλητη πηγή ζωής που ρουφούσα σαν ζόμπι κι ένοιωθα πάντα ζωντανός κι ετοιμοπόλεμος.

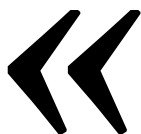
Για χρόνια ζούσα ευτυχισμένος μέσα στην γλυκιά μου οικογένεια, για χρόνια έβγαζα μια πίκρα καθώς δεν έπαιρνα πάντα αυτό που ζητούσα, περιμένοντας για ώρες το άτομο που αγαπούσα να έρθει να ξαπλώσει κοντά μου και να χαρούμε τον έρωτα, χωρίς παρακάλια, χωρίς ακυρώσεις, όπως γινόταν παλιά. Τότε που με κατηγορήσαν ότι την κτύπαγα ενώ ήταν κραυγές

Just a click... Away...

ηδονής, τότε που γυμνός καβάλαγα τα παράθυρα για να μπω στο νοικιασμένο δωμάτιο, τότε που με τις μπύρες από τη δουλειά, το κρασί στο σουβλατζίδικο καθώς γύριζα σπίτι, το ουίσκι στο αυτοκίνητο όταν πήγαινα να την συναντήσω, το ούζο μετά όταν στη παραλία γευόμαστε τα καλαμαράκια μας, είχαμε την όρεξη και τη χαρά να κάνουμε έρωτα όλο το βράδυ. Και μετά όταν γύριζα το πρωινό στη δουλειά μια ώρα πριν ξεκινήσω, έλεγα στον φύλακα να με ξυπνήσει και κοιμόμουν ελαφρά για λίγο. Άραγε πόσο βαρετός εραστής είχα γίνει και με ακύρωνε συνέχεια με το «είμαι κουρασμένη», «έχω δουλειά, κοιμήσου», «πάλι;»

Αναμνήσεις και πίκρες που ξεκίνησαν μετά από κάποια χρόνια και συνεχίστηκαν για πολλά ακόμα. Το σώμα μου με καλούσε σε ανυπακοή και μόνο μια νέα αγάπη θα με

ξυπνούσε έτσι, ώστε να παρέκαμπτε τον
εσωτερικό μου φύλακα, αυτόν που όλα
αυτά τα χρόνια του γάμου μου
τραγουδούσε στο μυαλό μου «ποτέ δεν θα
μπω σ' άλλο σώμα».

Καλησπέρα. Ευχαριστώ πολύ, να
είσαι καλά! Εγώ μόλις επέστρεψα
μετά από 13 ώρες ταξίδι και το
μυαλό μου μόνο στο διάβασμα δεν είναι...
Ήταν καταπληκτικό τοπίο, θέλω να
ξαναπάω! Τώρα όμως τα κεφάλια μέσα
και ο Θεός βοηθός!» «Στην Οχρίδα, που
φημίζεται για την ποίησή της και
πραγματοποιούνται διάφορες εκδηλώσεις,
ήταν καταπληκτικά. Όλα τα χωριά και οι
πόλεις που είδα (παρόλη τη φτώχεια τους)
ήταν πανέμορφα, όλα τα σπίτια με σκεπές,
με κόκκινα τούβλα οι τοίχοι, πλακόστρωτοι
οι δρόμοι, τα νερά τα άκουγες διαρκώς
(ποτάμια, λίμνες, καταρράκτες), οι μαύρες

αγριόπαπιες πετούσαν κατά κοπάδια σε
κάθε σημείο και δάση με δέντρα 10
διαφορετικών χρωμάτων συναντούσες σε
όλη τη διαδρομή. Δεν έβλεπες ξερότοπο
πουθενά. Έπαθα την πλάκα μου. Αφού
μόλις αντίκρισα τη Φλώρινα στην
επιστροφή με έπιασε η ψυχή μου. Και
εκατοντάδες μοναστήρια και εκκλησάκια
όμορφα με εξαιρετικές αγιογραφίες και
σκαλιστά τέμπλα. Υπήρχαν και εικόνες με
ελληνικά γράμματα (ο Κύριλλος επινόησε
το σλαβικό αλφάβητο). Όμως δυστυχώς
μόνο σε μια εκκλησία είδα να κάνει
λειτουργία ο παπάς, και έψελναν μόνο 2
άτομα. Οι κάτοικοι ήταν πολύ φιλόξενοι
αλλά δεν είδα όμορφο κόσμο. Ίσως αυτοί
εκεί να ήταν αλβανόφωνοι γιατί οι
γιουγκοσλάβοι είναι ωραίος λαός. Το κακό
μόνο ήταν που δεν υπήρχε νυχτερινή ζωή,
απογοητεύτηκα όταν θέλησα να
ξενυχτήσω στη γιορτή μου αλλά τα

Just a click... Away...

μπάλωσα γλεντώντας στο ξενοδοχείο
(υπήρχε ορχήστρα καταπληκτική, οι 2
πρέπει να ήταν τσιγγάνοι, τραγουδούσαν
και ελληνικά) και πίνοντας ένα απίστευτο
κόκκινο κρασί δικό τους, το Αλεξάνδρεια.
Φαντάζομαι πως την άνοιξη θα είναι το
κάτι άλλο εκεί. Σε λίγα χρόνια θα έχει
πιστεύω τρομερή τουριστική ανάπτυξη,
ενώ εμείς θα κοιμόμαστε τον ύπνο του
δικαίου και θα ψάχνουμε για ενόχους
οπουδήποτε αλλού εκτός του εαυτού μας.
Ενοχλήθηκα που άκουγα συνεχώς το
Ματσεντόνια γύρω μου και όχι το Φύρομ,
όπως ονομάζονται τώρα πλέον τα Σκόπια.
Το όνομα έχει περάσει στο λεξιλόγιό τους,
στα βιβλία τους, θεωρούν τον Μέγα
Αλέξανδρο δικό τους ήδη από τη δεκαετία
του '60 και που θα σταματήσουν αγνοώ..
Αυτά προς το παρόν κι η συνέχεια στο
επόμενο επεισόδιο. Καληνύχτα και ο Θεός
βοηθός.»

Just a click... Away...

«Γεια σου κορίτσι του ποιήματος και μη μου πεις ότι δεν γράφεις ποιήματα γιατί η περιγραφή σου για τα Σκόπια ήταν τόσο γλαφυρή, που μόνο άτομα που είναι ευαίσθητα κι έχουν στραφεί άγρια προς τα μέσα τους, γράφουν έτσι. Βέβαια μπορεί να σε οδήγησε κι η ομορφιά εκεί, σ' αυτές τις εκφράσεις, αλλά επειδή έτσι κι αλλιώς μ' αρέσει κι η ψυχανάλυση και το διάβασμα του μέλλοντος, γι' αυτό σου κάνω κι αυτή την πρώτη προσέγγιση. Άρα, ένα άτομο έντονα συναισθηματικό, που για να κρυφτεί μη πληγωθεί, βγαίνει έντονα προς τα έξω, μερικές φορές και με επιθετική διάθεση, (κι η τσαχπινιά είναι επιθετική διάθεση). Μέσα σου ένας ποταμός που ρέει κι ακούγεται κιόλας, έξω εκ-φράσεις προφορικές(χωρίς τον φόβο ότι θα σε εκτιμήσουν αλλιώς), έτσι μίλησες και στον καθηγητή μας, (όταν του είπες ευθαρσώς πως έπηξες για τσιγάρο), μια τάση φυγής

Just a click... Away...

από την καθημερινότητα μέσω της ανάγκης για διασκέδαση (εγώ το λέω χαλάρωμα και μερικές μπύρες ποτήρι καπάκι) κι αλήθεια πες μου και το ζώδιό σου να δω και κάποια άλλα πράγματα και στοχεύσεις. Όσο κι αν δεν το καταλαβαίνεις οι στόχοι σου είναι αρκετά σαφείς κι ότι θα το δουλέψεις θα το βελιάσεις κεντρικά. Μην σε ανησυχεί ποτέ μια αποτυχία, γιατί τότε θα κάνεις μεγαλύτερη εξάσκηση και η επιτυχία θα έρθει. Η επιτυχία είναι που μας τερπελιάζει και μέχρι και μπορούμε και να αναπνέουμε κάτω από το νερό με το καλάμι μας. Σαν συνέχεια της ψυχανάλυσής μου, βλέπω έντονα θρησκευτικά στοιχεία, κατάλοιπα μιας αυστηρής οικογένειας και αμφισβήτηση ότι όσοι μας διαφεντεύουν ξέρουν και να σκέφτονται και να βλέπουν το συνολικό μέλλον μας, (το δικό τους μην ανησυχείς, το βλέπουν). Το καλύτερο

Just a click... Away...

βέβαια ήταν το απίστευτο κόκκινο κρασί...
Σ' αυτό δεν κάνω ανάλυση, εμπιστεύομαι
την κρίση σου και το κάνω πιστευτό.
(Χαίρομαι, ξέρεις, όποτε, γνωρίζοντας
περισσότερο κάποια άτομα, νοιώθω ότι δεν
έσφαλλα ,για το τι κρύβουν πίσω από το
προσωπείο που μας έχουν κάνει να
φοράμε). Σε ζάλισα κι είμαι και
δυσνόητος... Μετά κι από όλα όσα είπαμε,
μπορώ να σου πω ότι όλος ο κόσμος δεν
είναι ίδιος και δεν χρειάζεται συνεχώς να
αμυνόμαστε κουτουλώντας τον
υποτιθέμενο αντίπαλο. Έχεις μια τόσο
αμυντική-επιθετική διάθεση, που μερικές
φορές τρομάζεις. Γιατί άραγε; Ποιά
βιώματα σε κάνουν μέχρι και λίγο
ειρωνική; Έχω ανακαλύψει ένα ευαίσθητο
άτομο, που όμως φοβάται να το βγάλει
έντονα προς τα έξω. Από την εμπειρία μου
λέω πως το να προβάλλει κανείς τον
εσωτερικό του κόσμο, είναι ότι καλύτερο.

Just a click... Away...

Περιέργως κι εγώ έχω ξαφνιαστεί, πόσος πολὺς κόσμος εκτιμά τον εσωτερικό κόσμο μας. Βλέπεις κάποιες αξίες παραμένουν αναλλοίωτες. Θα μου πεις τώρα γιατί τα γράφω αυτά; Έλα ντε... Μπορεί να τα γράφω και στον εαυτό μου... Χθες μούγραφες ότι σπίτι, να κι ο αδελφός σου δεν είναι τόσο ομιλητικός και με το computer αποξενώνεται κανείς από τους γύρω του. Μ' αρέσει το σεξ κι η επικοινωνία, (το chat είναι κάτι σαν μπαλάκι του πινγκ-πονγκ), η φιλοσοφία κι η παράκρουση, (είμαι ένας ευτυχής τρελός), οι άνθρωποι κι οι γυναίκες, (γιατί οι γυναίκες δεν είναι ανθρώπινα αλλά θεϊκά όντα), η γνώση κι η απόγνωση, (μόνο μέσω της απόγνωσης προχωράς στην αληθινή γνώση), η ελευθερία, η αλήθεια, η δικαιοσύνη, (re-free myself, true truth, just the same thing for everybody). Στην πορεία μας η μοίρα μας θα μας πάει αυτή εκεί που

θέλει. Εμείς, νομίζουμε ότι παίρνουμε τα μηνύματά της και τα ερμηνεύουμε... Αν παρόλα αυτά που διαβάζεις δεν με έχεις ήδη διαολοστείλει από μέσα σου, αυτό είναι καλό, αν με έχεις διαολοστείλει κι απέξω σου, αυτό είναι κακό, αν όμως έχεις βρει κάτι-κάτι λίγο ενδιαφέρον, αυτό είναι υπέροχο... Η ζωή συνεχίζεται...»

«Αν και δεν αγαπώ την πολυλογία (χθες μιλούσα με μια φίλη μου από τις 8μμ έως τις 4πμ, οπότε είμαι ξενυχτισμένη και με χλιαρή διάθεση), θα ήθελα να σου γράψω ορισμένα λόγια απλά και ταπεινά Έχω την εντύπωση πως βγάζεις πολύ γρήγορα συμπεράσματα που ακούγονται ευχάριστα ή όχι στα αυτιά μου και δεν θα επιθυμούσα ούτε να ανεβαίνω στον παράδεισο, να εξωραϊζομαι, μα ούτε και να βυθίζομαι στην κόλαση ταυτόχρονα. Είναι κουραστικό ένα τέτοιο ταξίδι, το δημιουργούμε όλοι μας στους άλλους κι

Just a click... Away...

επειδή το έχω συνειδητοποιήσει αυτό
πρώτα για μένα θα ήθελα να το αποφύγω
αν σου είναι δυνατό και όσο τουλάχιστον
το αντιλαμβάνομαι. Δεν ξέρω τι ψάχνεις
να βρεις εσύ, εγώ αγαπάω και θαυμάζω
την απλότητα στους ανθρώπους, κάτι
πολύ δυσεύρετο αλλά απαραίτητο για
μένα όσο το δροσερό, καθάριο νεράκι.
Συμφωνώ πως είμαι επιθετική όπως λες,
για διάφορους λόγους και σε ευχαριστώ
που μου το υπενθυμίζεις γιατί μέσα από
τους ανθρώπους αναγνωρίζουμε τον
εαυτό μας, χωρίς αυτούς δεν υπάρχουμε
καν. Σχετικά με την ειρωνική διάθεση, εδώ
νομίζω πως "αδικούμαι" κάπως γιατί η
πρόθεσή μου είναι μόνο να παίξω, αν με
έβλεπες πως γελούσα με αυτά που
έγραφα... Πάντως αγαπάω τον
αυτοσαρκασμό ιδιαίτερα και ίσως
ορισμένες φορές το παραξηλώνω και
αγγίζει και τους άλλους. Αν σε

Just a click... Away...

στενοχώρησα όμως, με συγχωρείς, δεν είναι όμορφο να πειράζουμε εκεί που δεν μας παίρνει.. Όλοι μας κατά βάθος είμαστε σαν τα μικρά παιδιά που πληγωμένα από τις ποικίλες εμπειρίες δεν ξέρουν που να βασιστούν και που να δείξουν εμπιστοσύνη. Εγώ (σιχαίνομαι να το χρησιμοποιώ) δεν αγαπώ τους ανθρώπους, αν τους αγαπούσα, από τη χαρά μου δεν θα πατούσα πλέον στο χώμα, η ψυχή μου δεν θα μπορούσε να βολευτεί στο σώμα μου. Ευχαριστώ μόνο το Θεό (όποτε δεν τον ξεχνώ, όποτε δεν τον εγκαταλείπω και δεν τον στενοχωρώ) που τον ένιωσα με την καρδιά μου στα 28 χρόνια μου (τώρα είμαι 32) γιατί από κει και έπειτα άλλαξε, αλλοιώθηκε όλο μου το είναι και για τίποτε στον κόσμο δεν θα επέστρεφα πίσω. Η αγάπη του είναι συγκλονιστική, απερίγραπτη, έπαψα να αισθάνομαι τη μοναξιά που νιώθουμε όλοι μας. Χαίρεται η

Just a click... Away...

ψυχή μου για τους ανθρώπους που έχω κοντά μου, νομίζω πως είμαι προνομιούχα, δεν θα ήθελα να τους χάσω και δεν θέλω να αμελώ σε καμιά περίπτωση να τους δείχνω τα συναισθήματά μου γιατί σήμερα υπάρχω αλλά αύριο... Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χάρηκα που με θυμήθηκαν όλοι στη γιορτή μου, γελούσα όλη τη μέρα, χοροπηδούσα από τη συγκίνηση, ήθελα να τους είχα κοντά μου να τους αγκαλιάζω και να τους δίνω χαρά. Αφού σκέφτομαι συχνά, πως αν περάσει με αυτό τον τρόπο η ζωή μου, αγαπημένα, δεν θα ήθελα τίποτε άλλο παραπάνω. Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς όταν λες ότι οι γυναίκες είναι θεϊκά όντα, γιατί δυστυχώς νομίζω ότι είναι τόσο μα τόσο χωμάτινες, που τα πόδια τους έχουν κολλήσει στη γη. Έχουν όμως μια καρδιά που τις λυτρώνει όταν τη χρησιμοποιούν στο έπακρο. Και μια φιλοσοφική ερώτηση

Just a click... Away...

για σένα: Πως μπορεί μια γυναίκα να αντισταθμίσει την ανδρική βιαιότητα; Πως μπορεί, σήμερα για παράδειγμα, μια γυναίκα να παλέψει για να μην έχει σεξουαλικές επαφές πριν το γάμο; Πως μπορεί να εξηγήσει και να γίνει κατανοητή ότι δεν επιθυμεί να δοκιμαστεί και να δοκιμάσει κανέναν; Πως είναι ένα ακόμη κομμάτι κρέας εκτεθειμένο στη βιτρίνα του κρεοπώλη; Είναι παράλογο το λιγότερο; Αν δεν υποκύψει ποιά θα είναι το αντίτιμο, η μοναξιά της; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα; Που είναι η ελευθερία λοιπόν; Είναι πολύ ρομαντικό και παιδικό να ισχυριστεί ότι επιθυμεί να δοθεί σε ένα και μοναδικό πρόσωπο και το ίδιο και εκείνο; Μα τότε τι απομένει ακόμη όρθιο; Όταν τα έχεις όλα στα πόδια σου τι να εκτιμήσεις πια; Θα ήθελα την άποψη σου, για να δω αν ξέρεις (από συζητήσεις που κάνουν οι άντρες μεταξύ τους) να υπάρχει εκπρόσωπος του

αντρικού φύλλου που να έχει ξεπεράσει τα κόμπλεξ του και να έχει την ίδια διάθεση, να αλλάξει αυτή την τρελή πορεία που όλοι ακολουθούν και να φωνάξει: έλεος πια, δεν θα πάρω άλλο, ευχαριστώ!

Πάντως από συζητήσεις με φίλους βλέπω πως τελικά άντρες και γυναίκες δεν είμαστε πολύ διαφορετικοί. Τώρα μπορείτε να καταρρεύσετε ησύχως. Ελπίζω μόνο να το αντέξατε αυτή τη φορά.»

«Πολύ πρωί, 6 και 20 στην δουλειά. Ξαναδιαβάζω όσα μου έγγραφες εχθές και πραγματικά είσαι ένας χείμαρρος. Ζητώ ειλικρινά συγνώμη κι εγώ. Πολλοί μου έχουν πει πως τρομάζω, αλλά ίσως να τρομάζω περισσότερο με τις ιδέες και τα ακατάληπτά μου. Εσύ, βέβαια, με την σωστή σου προσγειωμένη γραφή, δεν έχεις καμιά σχέση, με τις φιοριτούρες και τα τσαλίμια της δικής μου γραφής. Όταν αποφασίζεις να γράψεις κι όχι να παίξεις

Just a click... Away...

πινγκ-πονγκ, μου βγαίνει ένας θαυμασμός για το άτομό σου. Δεν θα ήθελα να απογειώσω κάποιον χωρίς φτερά, ούτε και να τον προσγειώσω στα βράχια. Όταν θα λέω ή θα γράφω κάτι θα είναι πέρα για πέρα αληθινό και θα εκφράζει απόλυτα κι αληθινά την στιγμή που το έχω πει. Θα ήθελα να τα πούμε από κοντά. Μη ρωτάς εγώ τι ψάχνω, δεν υπάρχει απάντηση. Εκεί όταν το βρει κανείς, λέει να αυτό έψαχνα. Δεν ξέρω γιατί δεν αγαπάς τους ανθρώπους, θα μου πεις, αλλά έχω να πω κι εγώ τόσα για το θέμα αυτό, παρότι σαν Θεός προτιμώ να αγαπάνε εμένα. Σε κάτι τέτοια θέματα, διαφέρουμε όσο η νύχτα με την επόμενη νύχτα. Για την φιλοσοφική σου ερώτηση προς εμένα τι θα περίμενες να απαντήσω... Μα είμαι κι εγώ ένα σεξιστικό γουρούνι, όπως ένα μέρος του αντρικού πληθυσμού, μόνο που μπορώ να αναπτύξω, πιστεύω, καλύτερα τις θέσεις

Just a click... Away...

μου κι ίσως - ίσως και να πείσω. Αντρική βιαιότητα; Λάθος. Εγώ λέω αντρική τρυφερότητα... Εξάλλου, εγώ, νοιώθω για μένα, ότι έχω ταχθεί στην εξυπηρέτηση της ευτυχίας του γυναικείου είδους, (δεν είναι αστείο) κι ίσως τρέφοντας τόση αγάπη τις θεωρώ θεϊκά όντα. Ότι πιο όμορφο κι ευχάριστο πράγμα στον κόσμο, το έχουμε αναγάγει σε επιστήμη. Όσο για τους άλλους άντρες, αν και δεν συζητάω με πολλούς, πιστεύω ότι υπάρχουν και τέτοιου είδους που αναφέρεις, μόνο που συνήθως τέτοιες καταστάσεις δεν έχουν πάθος, δεν έχουν φαντασιώσεις, δεν έχουν το αλάτι για να διατηρηθεί μια σχέση μέχρι τα γεράματα. Ξέρεις, δεν είναι μόνο να το λες, είναι και να γίνει στην πορεία του χρόνου, όχι επειδή το είπες, αλλά επειδή βγήκε, και μερικές φορές βγαίνει χωρίς να το λέει κανείς ότι έτσι πρέπει. Δεν τελειώνω εύκολα κορίτσι μου. Δεν

Just a click... Away...

καταρρέω... Ξαναστέκομαι όρθιος και
ξανατρέχω. Το παλεύω...

(Παρεμπιπτόντως έχω πάθει πλάκα με την
ορθογραφία σου. Αν δεν υπάρχει
αυτόματη διόρθωση, είσαι εκπληκτική). Μη
ξεχνάς πως όταν πρωτομιλήσαμε πέρυσι,
είχα φάει ένα έμφραγμα και ξαναστάθηκα
όρθιος αμέσως και βέβαια τώρα νοιώθω
ακόμα πιο δυνατός και ζωντανός. Πάει 7
μισή. Αν ξενύχτησες πάλι, όνειρα γλυκά
τώρα που φεύγει το γράμμα, αν όχι
,καλημέρα. Και βρέχει... Γιατί να μην
υπάρχει μόνο ήλιος, θάλασσα και
καλοκαίρι; Μα για να μην υπάρχει
βαρεμάρα... Ασχέτως, ότι εγώ είμαι το
καλοκαίρι, αν δεν υπήρχε κι ο φόβος του
χειμώνα πως θα ήταν η ζωή; Αυτή είναι
και μια έμμεση απάντηση στο ερώτημά σου.
Για όλα όσα κι εσύ δεν ξέρεις...»

«Κορμί καλή σου μέρα. Και μην
αρχίσεις βέβαια να σκέφτεσαι ότι σε βλέπω

Just a click... Away...

μόνο σαν κορμί ατέλειωτο, γιατί ακριβώς
έτσι σε βλέπω. Και φυσικά θέλω να βρίσκω
και σιγά-σιγά τον άνθρωπο που κρύβεις
μέσα σου, αλλά τώρα πια, με τις
φαντασιώσεις μου να έχουν φουντώσει,
μόνο αυτό δεν μπορώ να σκεφτώ.

Προσωπικά, έχω στεναχωρηθεί γιατί
παρότι πέρασα πολλές κι όμορφες ώρες
μαζί σου, δεν μπόρεσα να βρω το σημείο G,
που λένε, ώστε οι φαντασιώσεις μου και
σου, πιστεύω, να έχουν γίνει όμορφες κι
ανεπανάληπτες στιγμές. Επειδή, βέβαια,
και τα όνειρα μου αρέσουν και χωρίς
πιέσεις, είμαι σίγουρος, πως ότι είναι θε
ναρθεί, θαρθεί, εδώ είμαστε κι όλα θα
συμβούν όταν είναι να συμβούν. Μην
αρχίσεις τώρα τις τσαχпинιές και τις
κόντρες στον λόγο, αν έψαχνα για την
ψυχή και μόνο θα κατέβαζα μερικές από
τον παράδεισο να παίζω. Αυτό που θέλω
να ψάξω τώρα είναι σπιθαμή με σπιθαμή

Just a click... Away...

το κορμί σου, να το φιλήσω και να το
γλείψω ,μέχρι να το νοιώθω να
σπαρταράει συνέχεια. Να προσπαθήσω να
σε πάω τόσο ψηλά, εκεί που είμαι κι εγώ,
όχι σαν θεά δίπλα μου, αλλά από ευτυχία
κι ηδονή. Όταν μου γράψεις, θέλω να
ξεφύγεις από τα πεζά και να μου
περιγράψεις τις δικές σου φαντασιώσεις,
όπως πιθανόν θα τις πεις ή θα τις έλεγες
στην φίλη σου. Νάσαι, βέβαιη, ότι τότε θα
μ' ελευθερώσεις κι εμένα τελείως και θα
μπορέσω να σου περιγράψω όσα σκέφτηκα
αλλά δεν έγιναν αυτές τις μέρες και θα
ξαφνιαστείς πόση αγιότητα κρύβω μέσα
μου... Μέχρι να ξαναβρεθούμε, πολλά
φιλιά... Αν λίγο ξεφύγεις και δείξεις πόσο
γυναίκα είσαι, αυτή θα είναι μια
ενδιαφέρουσα εβδομάδα προσμονής και τα
mail μας θα είναι από τα πιο
ενδιαφέροντα και σεξουαλικά έχουν
γραφεί. Αν όχι ,κακό δικό μας... σε

Just a click... Away...

σκέπτομαι και σε θέλω πολύ... Ελπίζω να
με σκέπτεσαι κι εσύ... Ελπίζω μέσα σου να
με θέλεις, κι αν είναι έτσι, θα καίγεσαι...

"Τρέχει η ζωή κι όμως λείπεις εσύ..."

Εξακολουθώ να σε θεωρώ τόσο γλυκιά,
που δεν μπορώ να θυμώσω με τίποτα μαζί
σου. Εξάλλου το μαχαίρι τόχεις εσύ...

(μετά το απαγορευμένο).

(κι εδώ είναι γραμμένα όλα όσα δεν θες να
δεις). (ε, δες τα δεν λένε και τίποτα)

-δεν είναι κακό να σε θέλει

κάποιος κορίτσι μου

η τέλος πάντων να διεγείρεις

κάποιον άντρα.

Ούτε και μπορούμε να κουμαντάρουμε

την ανθρώπινη μας υπόσταση,

παρότι θεός τάχω κι αυτά.

Αφού όσο είμαστε μαζί ένοιωθα περίεργα
πως θέλεις να αντιδρώ;

Μη ξεχνάς ότι είμαι πολύ *straight*

σε λόγια και πράξεις.

Σε Θέλω... »

Είχε περάσει πια ένας μήνας σχεδόν καθημερινής επικοινωνίας και μια φωτιά είχε συνεπάρει το είναι μου.

Την ήθελα σαν τρελός από την στιγμή που βγήκαμε για μία μπύρα. Από το παιχνίδι των mails είχα περάσει σε μια φάση καρδιοκτυπήματος από το πρωί που έφτανα στη δουλειά κι άρχισα να γράφω λόγια αγάπης ή και ποιήματα πόθου. Ήταν μια ανάγκη επιβίωσης, ήταν έκφραση και καταγραφή συναισθημάτων σε ένα πληκτρολόγιο που διοχετευόταν στην οθόνη ενός υπολογιστή, δεν μπορώ να ξέρω, ήταν απλά, αυτό. Όλα αυτά είχαν ξεκινήσει πριν 4 μήνες όταν σε ένα καφέ δίπλα στη θάλασσα του καλοκαιριού είχα ζητήσει την σεξουαλική μου ελευθερία εφόσον αυτό το μια φορά το μήνα ή στη καλύτερη το μια φορά την εβδομάδα δεν

με κάλυπτε κι έπρεπε να βγω προς τα έξω και να αναζητήσω τη γυναικεία σάρκα. Φυσικά αυτό δεν έγινε δεκτό, όμως μετά τόσα χρόνια υπομονής είχα φτάσει στα όριά μου, ένοιωθα τη ζωή μου να χάνεται χωρίς να κάνω όσα λαχταρούσα, πράγμα που μπορεί να ήταν και αμοιβαίο, είχα πάρει τις αποφάσεις μου. Ακόμα θυμάμαι σαν τώρα εκείνη την περίεργη σαπουνόφουσκα που δύο η ώρα το βράδυ εμφανίστηκε από το πουθενά, την έπιασα στη φούχτα μου και παρέμενε εκεί με τα λαμπυρίσματα της χωρίς να σκάει. Μέχρι που θα έλεγα ότι την πίεσα για να σπάσει, και τελικά πουφ! Έτσι τέλειωσαν και όσα με κόπο είχαμε κτίσει τόσα χρόνια. Με μια σαπουνόφουσκα που δεν έσκαγε με τίποτα και αποφάσισα ότι σαπουνόφουσκα ήταν κι έπρεπε να σκάσει. Κάποτε τα πράγματα ήταν όμορφα και στο μαξιλάρι μου έβρισκα τόσα όμορφα. «Μια ημερομηνία που εδώ

Just a click... Away...

και εννέα χρόνια ήταν η αφετηρία μιας καινούριας ζωής. Οι όμορφες και άσχημες στιγμές της και τα δυο αγγελούδια μας μας δέσανε τόσο ώστε, έχω ξεχάσει πως μπορεί να ζούσα τα προηγούμενα χρόνια. Όσο κι αν νοιώθω καμιά φορά πολύ σφικτά τα δεσμά της αγάπης μας δεν μπορώ να φανταστώ την ζωή μου χωρίς αυτά. Ελπίζω και τα επόμενα χρόνια της προπαίδειας του "9" να τα ζήσουμε μαζί όπως και τώρα. Σε ένα σώμα ,μια ψυχή και άστην να τσακώνεται με τον εαυτό της καμιά φορά. Στο τέλος καταλήγει πως μπορεί να χωριστεί στα δύο κάτι που είναι 1"...; "Το Τζιτζίνι σου"* Ραντεβού στην Κρήτη !!(Αλλά όχι με τις συνέπειες του 1985!!!)

Κι έτσι ήταν. Έμελλε η προπαίδεια του 9 να επαναληφθεί ακόμα μια φορά και τέλος. Το «δεν θα μπω σε άλλο σώμα» αντικαταστάθηκε με το θέλω να μπω,

Just a click... Away...

θέλω να το νοιώσω , θέλω να μην με
ακυρώνει, θέλω να κρατήσω το χέρι της
και περπατώντας δίπλα στη θάλασσα με
το πόδι μου να προσπαθώ να ρίξω νερό
στο πρόσωπό της όπως κάποτε έκανα μαζί
σου και χαιρόσουν και χαιρόμουν.

«Πως γίναμε έτσι τζιτζίνι μου; Τι μας
τρέλανε, τι μας τύφλωσε, γιατί πεθάναμε,
γιατί μαχαιρωνόμαστε και μεταξύ μας;
Γιατί δεν αντέξαμε κι άλλες προπαίδειες
του "9"; Γιατί μας θάμπωσε ο χρόνος, το
εγώ, οι άλλοι και δεν θα τερματίσουμε
αυτή την μεγάλη αγάπη μας μαζί; Και να
νοιώθω ότι σε αγαπώ και χάνεσαι επειδή
στην αγάπη απαιτεί κανείς κι εγώ
απαίτησα κι εσύ μου κρύφτηκες στο κλάμα
σου, γιατί μια ζωή εσύ αυτό ήξερες να
κάνεις να κλαις και δεν απαίτησες κι εσύ.
Φοβάμαι κορίτσι μου κι όχι μόνο για
μένα... Ας ήτανε να μπορούσαμε να
ξανακολήσουμε τα δύο σε "1" πάλι κι ας

Just a click... Away...

πέθαινα αμέσως. Συγνώμη που σε έχω
πικράνει τόσο. Κι εγώ έχω πάρει πίκρα
μεγάλη κι οι αντιδράσεις μου είναι
διαφορετικές αλλά όταν εσύ είδες τον
γκρεμό δίπλα σου εγώ σε έσπρωξα. Τίποτα
άλλο... Σ' αγαπώ πολύ, ότι είναι να γίνει
θα γίνει, μη μου καταστρέψεις αυτή μου
την αγάπη. Σε παρακαλώ... Στο διάβα
σου... Να μ' αγαπάς κι εσύ λίγο, δεν μπορώ
να φανταστώ ότι τόσα χρόνια ήταν
ψεύτικα. Συγχώρεσε με, να μ' αγκαλιάζεις
που και που στον ύπνο σου όπως κάνω κι
εγώ πια. Ξέρεις ότι μου λείπεις και δεν
βοήθησες τον άνθρωπό σου όταν
τρελάθηκε να τον ξανασφίξεις στην
αγκαλιά σου, να τον χαϊδέψεις και να τον
μερώσεις. Κι ούτε μια προσπάθεια ρε
γαμώτο μας... Αμαχητί πέσαμε... Κι η
μοναξιά μας μας βοηθάει πάντα να
κάνουμε χίλια δυο λάθη. Και πως κλείνω
τώρα ; Ο πρώην σου; Πάντα δικός σου

Just a click... Away...

τζιτζίνι μου. Σ' ευχαριστώ.»
"Αγωνιώδεις κραυγές
αστείων ανθρώπων,
που ότι βλέπουν,
το βλέπουν,
μέσα από τα δικά τους πρησμένα μάτια.

Κι όλοι μας στον εαυτό μας,
μόνοι και λίγοι,
με το ξημέρωμα λύτρωση και πίκρα.

Κι ένα βήμα μπρος ή πίσω,
δεν έχει καμιά σημασία,
γιατί είναι ένα βήμα,
καθώς ξανασηκώνεσαι όρθιος.

Κι η ζωή μας κι αυτή,
μπρος ή πίσω,
τι σημασία έχει πια"

Η αλήθεια είναι ότι πάντα πίστευα σε αυτά τα θυμόσοφα γνωμικά που από τη μια σε κάνουν να γελάς αλλά από την άλλη σε κάνουν να σκέφτεσαι πόσο ειδικό βάρος έχουν στη ζωή μας. Έτσι γέλαγα όταν αναγκάστηκα να γράψω πως τα ρούχα δεν φτιάχνουν τους άντρες, οι γυναίκες τους φτιάχνουν, ή ότι μια γυναίκα είναι καλύτερο να είναι όμορφη, παρά να έχει μυαλό, επειδή οι άντρες βλέπουν καλύτερα από ότι σκέπτονται. Γέλαγα αλλά για λίγο... Η επόμενη χρονιά μας βρήκε ακόμα να ψαχνόμαστε προς τα πού θα τραβήξει η αγάπη και το πάθος που ξεπήδαγε σαν πίδακας και μας έπνιγε στα νερά της λησμονιάς των περασμένων ερώτων μας. Η σχέση μας παρά του ότι ακόμα δεν είχε υπάρξει κάποια σεξουαλική επαφή, παρά μόνο φιλιά και χάδια, ήταν μια σχέση έλα, φύγε, δεν μπορώ, δεν ξέρω τι με πιάνει

Just a click... Away...

μαζί σου, «Σαράντα λεπτά έντονης συνομιλίας... Κι έχω να πω κι άλλα... Ξέρω ότι και πάλι θα σε στεναχωρήσω, και πάλι θα σε κάνω να βουρκώσεις, και πάλι θα σε κάνω να με μισήσεις, και πάλι θα σε κάνω να μισείς ότι αγαπάς. Και βέβαια δεν ήσουν εσύ που λιγοψύχησες κάποιες στιγμές, εγώ είμαι που δεν μπορώ να κάνω πίσω από αυτή την σχέση, που ο θεός να την κάνει σχέση. Ίσως πάλι με ότι γράψω απλώς να θέλω να βοηθήσω κι εγώ τον εαυτό μου να ξεφύγει. Κάτι που το ξεκίνησα διαφορετικά μου έγινε τελικά ο βραχνάς και η κρεμάλα μου. Κι αυτό ας μου γίνει και μάθημα... Ότι δηλαδή μαγκιά δεν είναι τα αισθήματα, μαγκιά είναι ο ανδρισμός και το ψέκασμα. Αυτή τη φορά θα το προσπαθήσω σαν τρελός. Αν εσύ πρέπει να ξεφύγεις από μένα, κι εγώ πρέπει να ξεφύγω από μένα. Κι επειδή θα πρέπει να αποδείξω πως είμαι δυνατός, θα

Just a click... Away...

τα καταφέρω και πάλι. Δεν θέλω να προσπαθήσω να τα καταφέρω, θέλω να τα καταφέρω... Έχουν περάσει πάνω από 2 μήνες, που ένοιωθα μια ζεστασιά μέσα μου, και σ' ευχαριστώ γι' αυτό, και βέβαια εγώ δεν θα κοροϊδέψω τον εαυτό μου, θα σου γράψω ότι και σ' αγάπησα, ότι και σ' αγαπώ, και θα συνεχίσω να νοιώθω έτσι για σένα, και γλυκά και τρυφερά και αντρικά. Μ' έκανες να κλάψω και να γελάσω. Μ' έκανες να νοιώσω τόσο έντονα κι αυτή την στιγμή το ίδιο νοιώθω, αλλά αν η μοίρα μας είναι διαφορετική, εγώ πιστεύω σ' αυτά, ας είναι να γίνει έτσι. Εγώ πάλι, έχω εκτεθεί στο σπίτι μου, για το τι νοιώθω για σένα. Είμαι, δυστυχώς, πολύ πιο ειλικρινής και ξεκάθαρος από ότι με πιστεύεις, κι ίσως κι αυτό να είναι και το λάθος μου. Επειδή όμως τα αγνά αισθήματα από μόνα τους δεν αρκούν κι εγώ τουλάχιστον θέλω να σφίγγω στην

Just a click... Away...

αγκαλιά μου ότι λατρεύω, έστω κι αν αυτό σημαίνει κάποια παράνομη αγάπη και μια φιλία απλά θα με διαλύσει ακόμα περισσότερο κι αν εσύ θέλεις να ξεφύγεις, μόνο ένας τρόπος υπάρχει κι αυτός είναι ο βίαιος τρόπος του Αλεξάνδρου με τον γόρδιο δεσμό. Θα σ' αγαπάω, με τον δικό μου τηλεπαθητικό, ανώδυνο για σένα, τρόπο, προστατευτικό και θεϊκό. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να γίνω ο Θεός σου. Η ζωή δεν είναι πούλμαν που το παίρνεις και φεύγεις μακριά. Στην ζωή σε ισοπεδώνουν μερικές φορές οι ρόδες της. Κι η πολλή ειλικρίνεια βλάπτει. Τουλάχιστον αν καταφέρεις ότι ξεκίνησες, θάχεις ικανοποιήσει την ματαιοδοξία σου. Κλείνοντας αυτή την πόρτα, που ποτέ δεν θα φανταστείς πόσο σημαντική ήταν για την ζωή μου εν γένει, που ένας σου λόγος θα είχε κλείσει μια άλλη πόρτα, που με είχε κάνει να σκέπτομαι ότι ίσως

ξαναπερνούσα κάποιες όμορφες
καταστάσεις, που είχα περάσει στην
συζυγική μου ζωή, με άλλο άτομο πια.
Σκούπισε τα δάκρυά σου, γιατί κι εγώ το
κάνω τώρα, κι όσο κι αν εσύ πίστευες το
αντίθετο, μοιάζουμε τόσο πολύ, θα ήθελα
να σου υπενθυμίσω κάποια πράγματα που
δεν μπόρεσα σου τα πω, όσο είμαστε κοντά.
Είσαι σπουδαία κι έτσι να νοιώθεις και θα
ευτυχίσεις και θα προχωρήσεις μπροστά
από τους άλλους, και θα ζήσεις όμορφα κι
όπως το παλεύεις. Και το τσιγάρο θα το
σταματήσεις μια μέρα, γιατί ο τρόπος είναι
απλός. Να σκέπτεσαι ότι είμαι εγώ κι ότι
σου κάνει κακό... Νάσαι πάντα καλά... Σ'
ευχαριστώ...»

Μια απάντηση που συνέχισε αυτό το
παιγνίδι του έλα, φύγε. Μια μαχαιριά
χωρίς μαχαίρι, μια μαχαιριά αγάπης.
«Χειμώνιασε στην καρδιά μου από τα
λόγια σου, τα λόγια σου, τα λόγια σου

Just a click... Away...

...Ποτέ δεν σταματάς να μιλάς; Να πάρεις
μιαν ανάσα; Κάθε φορά που σε
συναντούσα από κοντά θόλωνε το μυαλό
μου, έχανα το χαμόγελό μου κι αυτό ήταν
αρκετό να με κάνει να μην διανοηθώ ούτε
λεπτό να αφεθώ, όσο κι αν δεν γνώριζα
πως είσαι δεσμευμένος... Μου άρεσε η
κουβεντούλα, με κολάκεψε η συνεχής,
επίμονη προσοχή, το ενδιαφέρον αλλά
μέχρι εκεί. Μου ήταν αρκετό και δεν ήθελα
τίποτε επιπλέον. Και είχα πιστέψει πως
όλα είναι ένα παιχνίδι όμορφο χωρίς
νικητή και ηττημένο. Κάποια στιγμή όμως
το πράγμα άρχισε να ξεφεύγει από την
πορεία που εγώ υπολόγιζα και
ανησύχησα.. Δεν επιθυμούσα μπερδέματα
από τη στιγμή που το ένστικτό μου μου
έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου και δεν
είχα τελικά άδικο... Γι αυτό και σε
επικοινωνία μας στο yahoo σου είχα πει
τέλος. Το μήνυμά σου όμως ακριβώς τη

Just a click... Away...

στιγμή που το χρειαζόμουν όταν τρόμαξα από εκείνον τον ανώμαλο με έκανε να τρέξω σε σένα λες και μπορούσες να με προστατέψεις.. Παρασύρθηκα γιατί είμαι γυναίκα και χρειάζομαι έναν άντρα δίπλα μου, με συγχωρείς, θα μπορούσε τότε να είχε λήξει... Έχεις στην ψυχή σου όμορφα πράγματα να δώσεις μα ευτυχώς μένουν μονάχα λόγια στον αέρα που χάνονται σε σύντομο χρονικό διάστημα και έτσι είναι πολύ λιγότερο επώδυνο. Σε ευχαριστώ που όλο αυτό το χρονικό διάστημα δεν μου έδωσες τίποτε γιατί θα μπορούσα να είχα διαλυθεί και ευχαριστώ το Θεό που με συγκράτησε γιατί είμαι πάρα πολύ παρορμητικός άνθρωπος και θα μπορούσα να τα είχα τινάξει όλα στον αέρα. Θα μου λείψει η παρεούλα σου, συνήθισα να σε ακούω, να επικοινωνούμε, αλλά πιστεύω πως πολύ σύντομα θα περάσει η μπόρα και τότε θα με ευγνωμονείς που δεν στάθηκα

Just a click... Away...

αφορμή να διαλυθεί το σπίτι σου και θα χαίρεσαι. Μακάρι το χαμόγελό μου να το θυμάσαι και να προσπαθείς να το χαρίζεις γενναιόδωρα στους ανθρώπους που αγαπάς αλλά φαίνεται πως τους έχεις παραμελήσει. Πρόσεξέ τους λίγο γιατί αν τους χάσεις θα είσαι απαρνηγόρητος... Αγαπάω την ψυχούλα σου και ελπίζω να μη μου κρατάς κακία γιατί δεν την υποφέρω με τίποτε...» -Πως μπορώ να σου κρατώ κακία;- «Φιλιά και χαμογέλα μου λιγάκι!!!! Μια ζωή την έχουμε!!!» -Μια καρδιά με χαμόγελο, δεν σου φτάνει;-

Προσπαθώ με το χιούμορ μου να διατηρήσω αυτή τη γλυκιά επαφή με την αγάπη παιδί γυναίκα. Όχι μόνο με το χιούμορ αλλά και με επιμονή και λόγια λόγια όπως είχε γράψει και η ίδια. «Κι έχω να πω κι άλλα... και πάλι θα σε κάνω να με μισήσεις, και πάλι θα σε κάνω να μισείς ότι αγαπάς κι εγώ πρέπει να ξεφύγω από

μένα. Θέλω να τα καταφέρω... και θα συνεχίσω να νοιώθω έτσι για σένα, μ' έκανες να κλάψω και να γελάσω και μια φιλία απλά θα με διαλύσει ακόμα περισσότερο. Θα σ' αγαπάω, με τον δικό μου τηλεπαθητικό, ανώδυνο για σένα, τρόπο. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να γίνω ο Θεός σου. Στην ζωή σε ισοπεδώνουν μερικές φορές οι ρόδες της. Κλείνοντας αυτή την πόρτα, Να σκέπτεσαι ότι είμαι εγώ (αλλαγή χρόνου, το τέμπο άλλαξε). Μια αναδρομή που δυστυχώς δεν μπόρεσα να αποφύγω καθώς σου μίλησα λέγοντας σου ότι θα γίνει όπως θες. Νοιώθοντας σαν τον Οδυσσέα κοντά στις σειρήνες, εσύ μακάρι να είσαι πια το σκοινί που θα με κρατάει δεμένο στο κατάρτι μέχρι να περάσω το κανάλι με τις σειρήνες-αισθήματα. Μη ξαναεπικοινωνήσεις μαζί μου, έστω κι αν σε εκλιπαρώ, έστω κι αν κραυγάζω πάνω στο πλοίο. ΑΥΤΗ την

Just a click... Away...

φορά μη λιγοψυχήσεις. Αυτή την φορά...

Να φύγεις, να φεύγεις...

---Χειμώνιασε (κρίμα είχα πιστέψει ότι θα μπορούσα να φέρω την άνοιξη), στην καρδιά μου από τα λόγια σου, τα λόγια σου, τα λόγια σου... Ποτέ δεν σταματάς να μιλάς; Να πάρεις μιαν ανάσα; (δεν κολλάει με το συνήθισα να σ ακούω). Κάθε φορά που σε συναντούσα από κοντά θόλωνε το μυαλό μου, (γελούσες κι έδειχνες μια χαρά), έχανα το χαμόγελό μου κι αυτό ήταν αρκετό να με κάνει να μην διανοηθώ ούτε λεπτό να αφεθώ, όσο κι αν δεν γνώριζα πως είσαι δεσμευμένος.. . Μου άρεσε η κουβεντούλα, με κολάκεψε η συνεχής, επίμονη προσοχή, το ενδιαφέρον αλλά μέχρι εκεί. Μου ήταν αρκετό και δεν ήθελα τίποτε επιπλέον. Και είχα πιστέψει πως όλα είναι ένα παιχνίδι (παιγνίδι από σένα, ναι, αλλά τα παιγνίδια έχουν και θύματα, δεν έρχονται όλα πατ), όμορφο χωρίς νικητή και ηττημένο. Κάποια

Just a click... Away...

στιγμή όμως το πράγμα άρχισε να ξεφεύγει από την πορεία που εγώ υπολόγιζα (μα εσύ δεν είσαι υπολογίστρια) και ανησύχησα.. Δεν επιθυμούσα μπερδέματα από τη στιγμή που το ένστικτό μου μου έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου και δεν είχα τελικά άδικο... Γι αυτό και σε επικοινωνία μας στο yahoo σου είχα πει τέλος. Το μήνυμά σου όμως ακριβώς τη στιγμή που το χρειαζόμουν όταν τρόμαξα από εκείνον τον ανώμαλο με έκανε να τρέξω σε σένα λες και μπορούσες να με προστατέψεις.. Παρασύρθηκα γιατί είμαι γυναίκα και χρειάζομαι έναν άντρα δίπλα μου, με συγχωρείς, θα μπορούσε τότε να είχε λήξει.. Έχεις στην ψυχή σου όμορφα πράγματα να δώσεις (όταν ο άλλος τα πάρει) μα ευτυχώς μένουν μονάχα λόγια στον αέρα που χάνονται σε σύντομο χρονικό διάστημα και έτσι είναι πολύ λιγότερο επώδυνο. Σε ευχαριστώ που όλο

Just a click... Away...

αυτό το χρονικό διάστημα δεν μου έδωσες τίποτε (καλά είσαι τόσο ιλίθια) γιατί θα μπορούσα να είχα διαλυθεί (θα είχες γίνει διαιλίθια ,δηλαδή) και ευχαριστώ το Θεό (εμένα;) που με συγκράτησε γιατί είμαι πάρα πολύ παρορμητικός (υπολογίστρια) άνθρωπος και θα μπορούσα να τα είχα τινάξει όλα στον αέρα .(ενώ τώρα εγώ δεν είμαι και τίποτα) Θα μου λείψει η παρεούλα σου, συνήθισα να σε ακούω, να επικοινωνούμε, αλλά πιστεύω πως πολύ σύντομα θα περάσει η μπόρα και τότε θα με ευγνωμονείς (για όλα αυτά θα μου επιτρέψεις να κρίνω εγώ) που δεν στάθηκα αφορμή να διαλυθεί το σπίτι σου και θα χαίρεσαι. Μακάρι το χαμόγελό μου να το θυμάσαι και να προσπαθείς να το χαρίζεις γενναιόδωρα στους ανθρώπους που αγαπάς αλλά φαίνεται πως τους έχεις παραμελήσει. Πρόσεξέ τους λίγο γιατί αν τους χάσεις (θα παλεύω συνεχώς) θα είσαι

Just a click... Away...

απαρηγόρητος... Αγαπάω την ψυχούλα σου και ελπίζω να μη μου κρατάς κακία γιατί δεν την υποφέρω με τίποτε.. (Πως μπορώ να σου κρατώ κακία;). Φιλιά και χαμογέλα μου λιγάκι!!!! Μια ζωή την έχουμε!!! (Μια καρδιά με χαμόγελο ,δεν σου έφτασε, δυστυχώς;)

Όλη η ένταση και το πάθος ξεχειλίζει τις τελευταίες ώρες όταν ήρθε το φύγε που και πάλι άλλαξε. «Που είσαι; Δεν σε βλέπω πουθενά, έχω μια θλίψη μέσα μου που δεν λέει να περάσει... Έχω ανάγκη να σε ακούσω, δεν ξέρω τι έχω πάθει... σε χρειάζομαι, έχω παραλύσει, ούτε να διαβάσω δεν μπορώ, ούτε να δουλέψω, τίποτε... θέλω να κλάψω, χτυπά η καρδιά μου σαν τρελή. Θέλω να έρθεις να με πάρεις αγκαλιά, να μου πεις ότι όλα θα πάνε καλά... να γαληνέψω.. τόση τρικυμία θα με πνίξει στο τέλος, στο είπα πως έχω ευάλωτη καρδιά, τώρα πως να την

Just a click... Away...

μαζέψω; Αισθάνομαι σαν το σπουργίτι έξω
στο χιόνι που χτυπά με μανία το τζάμι ενός
σπιτιού αλλά κανείς δεν του ανοίγει να
μπει μέσα να ζεσταθεί στο τζάκι... κι ούτε
μέσα μπορεί να βρει θαλπωρή μα ούτε και
πίσω να κάνει... έχει παγώσει ο τόπος.. Και
αυτός ο ήλιος, αυτή η πνοή ζωής δεν λείπει
να ξεπροβάλει από πουθενά... ούτε μια
τόση δα υποτυπώδης, ασήμαντη
ηλιαχτίδα... μονάχα μουχλιασμένοι,
ακλόνητοι βράχοι υψώνονται παντού και
σκοτεινιάζουν κάθε σπιθαμή γης, κάθε
λιθαράκι... και τη δική μου ανήμπορη
ψυχή... Πόση ψυχραιμία απαιτείται, πόση
αποφασιστικότητα... να δώσω μια με
το υποστήριγμά μου και να τα διαλύσω
όλα για όλα! Στα όνειρά μου, στις
προσευχές μου, παρακαλούσα κάπως έτσι
να εξελιχθούν τα πράγματα, με πάθος
μονολογούσα συνεχώς όχι, όχι, όχι.... μα
πως επέτρεψα το όχι να μετατραπεί σε ναι;

Just a click... Away...

ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό δεν το ομολογώ, αρνούμαι να το πιστέψω, δεν μπορώ να διανοηθώ πως είμαι τόσο επιρρεπής... μα αφού κράτησα σθεναρή αντίσταση, πεισματικά υπάκουα το ένστικτο μου, προσπαθούσα να το ακολουθώ τυφλά... κι όμως εντέλει η αλήθεια δεν με καθήλωσε στη θέση μου τόσο δυναμικά, αδιαπραγμάτευτα όπως περίμενα... και παραπάτησα, έχασα το βηματισμό μου και βρέθηκα στο χείμαρρο να παλεύω με τα κύματα και κάθε λογής σκέψεις λύτρωσης... Και δεν είσαι εδώ να με ακούσεις μια μοναδική φορά χωρίς να μιλάς... με την καρδιά, όχι με το μυαλό, γνωρίζω πως είσαι δυνατός, δεν χρειάζεται να το αποδεικνύεις κάθε μα κάθε φορά.. επίδειξη δυνάμεως σε τι ωφελεί; Μπορεί εσένα, αν έτσι έχεις μάθει να χειρίζεσαι τη ζωή σου.. εμένα όμως με σακατεύει.. και έχω αρκετές πληγές στο

Just a click... Away...

σώμα μου... δεν απόμεινε ούτε μια κενή
θέση και για άλλες... Κι αυτή η αλήθεια
είναι τόσο μα τόσο εκμεταλλεύσιμη που
μονάχα μια ηλίθια (με η σε παρακαλώ και
όχι με ι), όπως πολύ ορθά με χαρακτήρισες,
θα την ξεστόμιζε... Είχα πιστέψει πως όλα
είναι απλά, όμορφα και αγαπημένα, ίσως
γιατί έτσι θα ήθελα να είναι, δίχως
καταιγίδες, μονάχα γλύκα που να
ακτινοβολείται από την καρδιά ολόισια στο
βλέμμα... γιατί τα μάτια του ανθρώπου
είναι ολάκερος ο κόσμος κι όσο πιο μαλακά,
ήπια είναι, τόσο πιο μεγάλη αγάπη έχει
εντός του.. μα ατύχησα για άλλη μια
φορά.. Τα μάτια σου ξεχείλισαν από οργή
και μίσος, αδίστακτα, χωρίς να
αναρωτηθούν, χωρίς να διατηρήσουν
κάποια στοιχειώδη επιφύλαξη για την
περίπτωση λάθους, μόνο και μόνο γιατί
ένιωσες πως έχασες ένα ακόμη παιχνίδι..
(και το βραβείο ποιό ήταν αν υποθέσουμε

Just a click... Away...

πως το κέρδισα εγώ;) η δική μου όμως ψυχή δεν είναι αντίπαλος κάποιου σε τηλεπαιχνίδι, ούτε και γνωρίζει την έννοια του παιχνιδιού... ούτε και επιθυμεί να την μάθει... γι αυτό και δεν σέρνεται κανείς πίσω της... Φλυαρώ θα πεις και δεν είμαι συνηθισμένη σε κάτι τέτοιο, μα αισθάνομαι έναν κόμπο στο λαιμό, νιώθω πως δεν έχω μιλήσει, πως τελικά μονάχα ακούω, ακούω, ακούω... και γω σε ποιόν επιτέλους θα μπορέσω να ανοίξω την καρδιά μου; χωρίς να με κριτικάρει, να με κατατάσσει σε κατηγορίες ή να με διακόπτει διαρκώς; Ο χρόνος φαίνεται είναι χρήμα και μόνο... Και δεν έχω ησυχάσει ακόμη... θέλω μια ζεστή γωνιά, μια γλυκιά αγκαλιά... και τίποτε άλλο...»

Δεν απαντώ στο κάλεσμα, ο άμοιρος πιστεύω ότι θα συγκρατηθώ. «Μου λείπεις πολύ, σ αγαπάω, θέλω να σε δω... Φοβάμαι... Το σόι, άνθρωποι γύρω σου,

γιατί δεν έφευγες. Τώρα πώς να ξεφύγω;
» «Κέρδισες. Είσαι μεγάλος παικταράς»
«Ότι και να λέω μου λείπεις. Έχασα τα
χαμόγελό μου... Κρυώνω τόσο!» «Σ
αγαπάω, θέλω να είμαστε συνέχεια μαζί,
μα δεν μπορώ να συνεχίσω με διαρκείς
ενοχές, να βλέπω εφιάλτες. Φεύγω και
δεν θα σε ενοχλήσω ξανά. Να προσέχεις
τον εαυτό σου κι εγώ τον δικό μου. Δεν μου
αξίζει τέτοια ταλαιπωρία. Σ αγαπάω γι'
αυτό εξαφανίζομαι».

Κρατάω κάποιες μέρες ακόμα
αντίσταση η είναι κι αυτό ένα μέρος του
υποσυνείδητου παιγνιδιού μου, ούτε κι εγώ
το ξέρω, αλλά η αγάπη με καθοδηγεί και
δεν το μπορώ άλλο. « Επιστρέφεται ως
απαράδεκτο mail. Δεν ξέρεις πόσους
πυροβολισμούς έκρυβε αυτό σου το mail.
Την επόμενη φορά, με κάποιον άλλον,
γιατί εμένα με τέλειωσες, να προσέχεις ότι
γράφεις. Είσαι επικίνδυνη... Τουλάχιστον

για μαλάκες σαν κι εμένα...»

Το τιμόνι του αυτοκινήτου σφικτά
στα χέρια μου , η ταχύτητα μεγάλη,
η μουσική να σου διαπερνάει το
μυαλό, η καρδιά να κτυπάει σαν
τρελή, στα μάτια τα δάκρια... Δεν βλέπω
παρά μόνο εκείνο το κορίτσι που
πρωτοφίλησα σε μια πλατεία μετά από ένα
μπουκάλι κόκκινο κρασί και σαν η ζωή μου
να άλλαξε εντελώς και να βρέθηκα σε ένα
παράλληλο σύμπαν ευτυχίας που ήθελα
να το εξερευνήσω σπιθαμή με σπιθαμή.
Αναστατωμένος όταν μετά από ώρα
μιλήσαμε κι έκλαψα. «Αγκαλίτσα ησύχασε,
σ αγαπάω γλυκά, απλά, άφησέ το να είναι
όμορφο , απαλό σαν χάδι, πρόσεχε στους
δρόμους. Ματς, μουτς!» Ακόμα ένα βράδυ
με ποτά και σκέψεις, ακόμα ένα βράδυ
όνειρα και αγάπη, ακόμα ένα βράδυ χωρίς
να είμαστε μαζί, αλλά πρέπει να το

Just a click... Away...

παλέψω αφού είπε ότι το θέλει κι αυτή.
«Αγωνίζομαι... Θα σε ξεπεράσω. Πονάω...
Θα σε ξεπεράσω... Φοβάμαι... Θα σε
ξεπεράσω; Αγωνίζομαι μπρος στο
τηλέφωνο όλη τη μέρα... Να μη το σηκώσω
να μη σου τηλεφωνήσω... Πονάω που
πρέπει να δείξω σκληρός... Φοβάμαι για
μένα πως θα λυγίσω... Αρκετά μάτωσα το
Σαββάτο. Κι όμως δεν μπορώ, μου λείπεις
τόσο, σε θέλω τόσο... Κι αυτή η διαγραφή
θα μου κοστίσει πολύ. Έχεις δίκιο που
έγραψες τι να σου κάνει ένα Σάββατο...
Και κάθε μέρα να με είχες πάλι δεν θα σου
έφτανα.. Και κάθε στιγμή... Είμαι τόσο
πολύς... Εμένα μου αρκούν έστω και τα
λίγα. Τα πάντα ρει. Άραγε εσύ πως
νοιώθεις για όλα αυτά; Τόσο γλυκιά κι
απαλή η μαχαιριά; Θα σε ξαναδώ; Θα σε
σφίξω στην αγκαλιά μου; Μη παρατήσεις
τις ΟΣΣ και τις σπουδές σου... Χέσε με.»
Αυτομαχαιρώματα; Μαζοχισμός; Ούτε

ήξερα κι ούτε με ένοιαζε πια. «Τελικά πόσο λάθος μπορεί να κάνει κανείς ακόμα και για τον ίδιο του τον εαυτό; Εγώ που με πίστευα τόσο σκληρό, που είχα ξεπεράσει με ψυχραιμία και στωικότητα όλες τις αντιξοότητες της ζωής μου ,να μη μπορώ να ξεπεράσω κάτι τόσο απλό; Μα εγώ τα έχω όλα... Ένα σπίτι ,μια οικογένεια, κάποιες επιτυχίες, ευτυχία, αγάπη. Και τώρα τι ψάχνομαι, γιατί να θέλω κι άλλα, γιατί ο κόσμος που αγαπάω και σκέπτομαι ξαφνικά έγινε ένα άτομο περισσότερο; Γιατί ν' ανησυχώ, γιατί η σκέψη μου να κολλάει, γιατί ακόμα και τα εύκολα μου φαίνονται δύσκολα; Πρέπει να είναι ο υπέρμετρος εγωισμός μου, δεν είναι δυνατόν να είναι κάτι διαφορετικό. Δεν κατάφερα κάτι, δεν κέρδισα σε κάτι, γι' αυτό και δεν κάνω πίσω. Μα τα κατάφερα όλα, κέρδισα το μυαλό και την καρδιά σου και το σώμα σου το κέρδισα σ' εκείνες τις

Just a click... Away...

φαντασιώσεις σου που μου ζητούσες να έρθω να χορέψουμε, όλα τα κέρδισα. Τι κι αν δεν σμίξαμε στην πραγματικότητα. Για έναν Βασήλιο αυτό έχει γίνει τόσες και τόσες φορές και για σένα το ίδιο. Γιατί δεν μπορώ να κάνω πίσω; Νοιώθω τόσο την ανάγκη να σε έχω κοντά μου και κάνω σαν το ανόητο μαθητούδι. Σε προστάτευα από μένα όταν εκείνο το απόγευμα που σε άφηνα στον σταθμό, δεν ήθελες να με αποχωριστείς. Δεν ήμουναι και βλάκας. Έπρεπε όμως πρώτα να σου μιλήσω να ξέρεις τι γίνεται. Θα μπορούσα να είχα μείνει κι άλλο και ποτέ κανένας δεν ξέρει πως θα κατέληγε. Το ίδιο και το βράδυ που ήρθα και σε πήρα από την ΟΣΣ, το ίδιο και το μεσημέρι που θα πήγαινα εγώ. Νομίζεις πως δεν έβλεπα την λαχτάρα που έτρεχες κοντά μου; Που σου έλεγα θέλω να μπεις κι αμέσως χωνόσουν, λες και κούρνιαζες στην αγκαλιά μου. Που γελούσες και

χαιρόμουν κι εγώ, που μου έλεγες πως
γίνεσαι κομμάτια όποτε γύριζες πίσω κι
εγώ έκανα δήθεν τον μαλάκα πως δεν
καταλάβαινα, γιατί ένοιωθα πως πια δεν
ήθελα να ζεις σε ένα ψέμα κι έπρεπε,
έπρεπε, έπρεπε... ότι και να σήμαινε αυτό
για μένα. Δεν έβλεπα ότι θα ήθελες να
μένεις συνεχώς κοντά μου ,το πόσο είχε
αρχίσει να σε εκνευρίζει το ότι εγώ έβαζα
πάντα κάποια χρονικά όρια. Το ότι αυτό το
έκανα γιατί δεν ήθελα να σε στείλω, δεν το
είχες σκεφτεί. Κι όσο με παραξένευε η
στάση μου, που δεν ήταν πια όπως την
πρώτη-δεύτερη φορά που είχαμε βγει,
αλλά είχε αλλάξει, τόσο με παραξένευε κι η
δική σου για μένα, γιατί πλάκα μπορεί να
κάνω, αλλά ξέρω και ποιος και πως είμαι.
Κι όσο κι αν στην ζωή μου οι δυνατές
σχέσεις μου ήταν καταστροφικές, είχαν
αφήσει οικογένειες κι άντρες πίσω, εγώ
θεωρούσα ότι ο ανδρισμός μου είναι και

Just a click... Away...

συνέβαινε αυτό, που να φανταζόμουν ότι ήταν ίσως κι όλα τα άλλα που έβλεπαν σε μένα κι εγώ δεν μπορούσα να δω. Δεν ξέρω αν όταν πάρεις αυτό το γράμμα θα σου έχω τηλεφωνήσει, αν μπορέσω θα είναι θρίαμβος, αλλά ξανανοιώθω την ανάγκη να εκφραστώ. Στην ουσία έχω να σε ακούσω από την Παρασκευή, άσε το Σαββάτο απέξω, δεν άκουγα απλώς παραμιλούσα και μου λείπεις τόσο. Κι είναι μαρτύριο να προσπαθώ να ξεφουσκώσω κάτι που δεν ξεφουσκώνει, απλά αλλάζει σχήμα, να μπαίνω κάθε 5 λεπτά στο internet, να βλέπω ότι είσαι μέσα, να λέω όχι δεν πρέπει, πρέπει να αντέξω, να βγαίνω, να ξαναμπαίνω, να λυγίζω, να λέω δυο κουβέντες, να φεύγω επειδή πρέπει να προστατευτούμε από κάτι το αμαρτωλό, να στέκομαι δίπλα στο κινητό και να σε περιμένω να εμφανιστείς και να μην έρχεσαι, να μαζεύω τα χέρια μου από

Just a click... Away...

το τηλέφωνο να μη σου τηλεφωνήσω,
ποιος να βοηθήσει ποιον, να σε σκέπτομαι
συνέχεια, να βλέπω ότι χάνεσαι, να βλέπω
ότι υποφέρω, να καταλαβαίνω το δίκιο
σου, να σε βασανίζω και να μη μπορώ να
υποχωρήσω, να θέλω να είσαι
ευτυχισμένη, να βουρκώνω, να ψάχνομαι
στα mail που έχουμε ανταλλάξει, να μη
πιστεύω ότι έχω γράψει τόσα πράγματα
και πως βρήκα τα λόγια όταν σε μια
εργασία δεν μπορούσα να βρω ούτε χίλιες
λέξεις και ναι σήμερα λέω πολλά, θέλω να
μιλήσω, όπως ήθελες κι εσύ και μούλεγες
θέλω λίγη κουβεντούλα, τόσο ανθρώπινο
κι εγώ έπρεπε να λέω καλά γύρνα πίσω
γιατί δεν μπορώ και τώρα να λέω μείνε κι
εσύ να φεύγεις, λες και δεν ξέρεις ότι οι
επαφές δεν είναι μόνο σαρκικές, είναι και
εγκεφαλικές και το πρώτο Σάββατο το
πέρασα σπίτι με την μπουκάλα κι έγινες
εσύ χάλια, που βγήκες κι αυτό το Σάββατο

Just a click... Away...

οι ρόλοι αντιστράφηκαν κι ήταν τόσο επικίνδυνο τελικά γιατί οδηγούσα και δεν ήξερα που πήγαινα κι εσύ τι να φταις, εσύ με ανέχτηκες που σε ξύπναγα κάθε τρεις και λίγο κι ανησυχούσες κι εγώ δεν θέλω συμπόνια, αγάπη θέλω και μου την πήρες μακριά μου και τι να δώσεις που τα έδωσες όλα και νοιώθεις πληγωμένη και προσπαθείς να συνέλθεις, όπως κι εγώ, και δεν ξέρω πια τι να κάνω, που σε στεναχώρησα τόσο, που σε αγάπησα τόσο, που σε αγαπώ ακόμα και που πρέπει πια να υπομένω και να υποφέρω αυτό τον πόνο ,και να σε ζαλίζω με τις μαλακίες μου, να μη μπορώ να συγκρατηθώ, να λέω τέρμα δεν πάει άλλο, να υποκύπτω σε μένα σε σένα και το δράμα να μην έχει φτάσει στην κορύφωσή του, που όλα θα τα στείλει σε μια νέα τροχιά. Θα μπορούσα να σου μιλάω ώρες, θα μπορούσα να σε φιλάω ώρες, να σε χαϊδεύω ώρες, θα μπορούσα...

Just a click... Away...

αλλά δεν μπορώ... κι εσύ απλώς να με
ειρωνεύεσαι και να γράφεις, "απορώ".
Καλημέρα γλυκιά μου , σ' αγαπώ κι αυτό
δεν μπορείς να μου το απαγορεύσεις...»
«Δεν μου άρεσε ο τρόπος που κλείσαμε το
τηλέφωνο, χαλάστηκα για άλλη μια φορά
χωρίς λόγο και οφείλω να το εκφράσω...
Δεν βρίσκω νόημα, εκτός κι αν είναι ο δικός
σου τρόπος αυτός να ξεκόψεις, οπότε τον
σέβομαι (σχεδόν) και σταματώ εδώ. Όμως
θέλω κάτι επιπλέον να πω, θέλω να μείνεις
στην καρδιά μου έτσι όμορφα όπως ήσουν
μέχρι σήμερα, δεν θέλω καθόλου να σε
βλέπω άσχημα ή να σου μιλώ άσχημα ή να
εκφραζόμαστε με τόση ωμότητα μεταξύ
μας... Μόλις έκλεισες το τηλέφωνο το
Σάββατο, ένιωθα τόσο γλυκά, τόσο
αγαπημένα που αν βρισκόσουν δίπλα μου
απλά θα σε αγκάλιαζα και τίποτε άλλο...
Ησύχασα μετά από αυτό, δεν
τηλεφώνησα, δεν επικοινωνήσα, ώστε και

Just a click... Away...

οι δυο μας να βοηθηθούμε, να μην
ταλαιπωρούμαστε άδικα και αυτό να γίνει
τρυφερά, όπως και έγινε... Μα δεν
θέλησες να συμμετάσχεις, έχεις έναν δικό
σου ολότελα τρόπο να φεύγεις και
αναρωτιέμαι τελικά μήπως δεν αντέχεις
διαφορετικά... δεν αντέχεις την ομορφιά,
την καλοσύνη. Όπως και να έχει, εγώ
επιθυμώ να κλείσει με αγάπη, στοργικά, σα
να ήσουν ο αγαπημένος μου, ο καλός μου,
ο άνθρωπός μου που έφυγε όμως για
κάποιο μακρινό ταξίδι αλλά εγώ δεν έχω
τίποτε να του καταλογίσω γιατί τον
ένιωθα κοντά μου τόσο καιρό και ποτέ δεν
με έβλαψε οικειοθελώς... Σε συνήθισα,
χαιρόμουν να σε ακούω, χαιρόμουν να σε
πειράζω και να σου λέω αστεία όποτε είχες
τις μαύρες σου, απολάμβανα τις όμορφες
κουβεντούλες και όποτε σε συναντούσα
γελούσα αδιάκοπα... Πήρες θέση στην
καρδιά μου, δεν έδινα βάση σε όλες τις

Just a click... Away...

άσχημες αντιδράσεις σου, δεν σε
παρεξηγούσα, μα έλεγα πως απλά έτσι
λειτουργείς, πως ίσως υπάρχουν
καταστάσεις που σε ζορίζουν, πράγματα
που αγνοώ και δεν επιθυμείς να
μοιραστείς.. και τώρα φυσικά αρνούμαι να
σε απορρίψω με τον τρόπο που μου
δείχνεις, αρνούμαι να σε εξευτελίσω, να σε
βρίσω ή να σε χαρακτηρίσω σκληρά για να
ξεμπερδεύω εύκολα από σένα. Είσαι μια
ψυχούλα, μια φατσούλα ρε γαμώτο που
δεν μπορώ να δεχτώ πως αντιδράς έτσι...
τόσο πολύ, που πολλές φορές δεν σε
πιστεύω, νομίζω πως κάνεις πλάκα..
Κυρίως όμως θέλω να σου πω πως σε
αγαπώ πολύ-πολύ, ότι λέω το εννοώ και
δεν το παίρνω πίσω, πως αν σε συναντήσω
πουθενά στο δρόμο μου σίγουρα θα τρέξω
να σε αγκαλιάσω, πως λυπάμαι αν δεν
έλαβες ακριβώς όσα ήθελες από εμένα,
όμως κέρδισες πολύ περισσότερα από όσα

Just a click... Away...

φαντάζεσαι, πως μου λείπει η παρεούλα σου, μου λείπει να σε σκουντάω ή να σε "χτυπάω" όταν ξεφουρνίζεις κοτσάνες, μου λείπει δηλ. αυτή η ομορφιά που θέλησες να την καταστρέψεις μόνο και μόνο επειδή δεν επιβεβαιωνόσουν με τον τρόπο που επέλεξες... Δεν πειράζει όμως, είσαι γλύκας όπως και να έχει και θέλω να το ξέρεις καλά. Ίσως κάποτε μου εξηγήσεις τι συμβαίνει και ενεργείς τόσο σπασμωδικά, λες και έχεις απορριφθεί εντελώς, λες και κανείς δεν σου δίνει σημασία ενώ η πραγματικότητα είναι διαφορετική! Καληνύχτα παιδαρά μου, παιχταρά μου, είσαι ασυναγώνιστος, μοναδικός, να προσέχεις, να χρησιμοποιείς όλο σου το είναι σε ότι κάνεις, να δίνεσαι ολόψυχα και όλα θα πάνε τέλεια! Εγώ θα σε παρακολουθώ από μακριά... Φιλάκια, φιλάκια, φιλάκια και μην εκνευρίζεσαι πια μαζί μου, εντάξει; Δεν κουράστηκες να με

Just a click... Away...

κατακεραυνώνεις; Εεεεεεεε!!!! Εγώ είμαι!! (Αν το δεις το πρωί, ελπίζω να γλυκάνει η καρδούλα σου και να πας με όρεξη για δουλειά, πρέπει να την προσέχεις και λίγο μετά την εγχείρηση, να φροντίζεις να αισθάνεται μονάχα τρυφερά και ζουζουνάτα, ψέματα; Αν πάλι δεν το διαβάσεις, εσύ θα χάσεις, να σκάσεις! Ματς, μουτς!).»

Διαλυμένος από αγάπη και προσμονή ανταπόδοσης της αγάπης σε όλα τα σημεία. «Ήταν απλό, σε είχα σβήσει από το yahoo, όποτε ένοιωθα την ανάγκη να τηλεφωνήσω στην δουλειά, πήγαινα δίπλα και μιλούσα με τους συναδέλφους, το μόνο που μου είχε μείνει ήταν να κοιτάζω το κινητό και να λέω αν δω μήνυμα δεν πρέπει να απαντήσω και να προσπαθώ να ξαναβάλω τον εαυτό μου σε μια τάξη, σε

Just a click... Away...

μια σειρά, γιατί με διέλυσες κοριτσάκι μου, ή αυτοδιαλύθηκα χωρίς να το καταλάβω. Και έφτασε πάλι ένα mail να με ξαναβάλει στην διαδικασία να σου πω τις σκέψεις μου αυτές των δύο ημερών. Από την πλευρά μου δεν θα πάψω να σε αγαπώ, εξάλλου είσαι μέσα στην δεκάδα των πολύ δυνατών μου σχέσεων, (από την μεριά μου έτσι το νοιώθω), αλλά όντως όπως λες κι εσύ δεν μου φτάνει. Έχω συνηθίσει να κόβονται για μένα, όπως έχω ξαναγράψει έχουν παρατήρει οικογένειες και άντρες για να κάνουν την υπέρβαση, για να είναι μαζί μου, για να τρέμουν από λαχτάρα όταν άνοιγε η πόρτα να μπω ή να μη βλέπουν τον χρόνο να βρεθούν κοντά μου όταν τέλειωναν από την δουλειά τους. Εσύ δυστυχώς δεν μπορείς να ξεφύγεις από το πολύ λιγότερο δηλαδή από την σκέψη ότι θα έχεις σχέση με έναν παντρεμένο. Δεν μπορείς να κοπείς ούτε και σε αυτό. Άρα

Just a click... Away...

Θεωρώ ότι δεν μπορεί να με αγαπάς,
τουλάχιστον όσο κι όπως θέλω εγώ.
Μπορεί να το λες στα λόγια, αλλά η αγάπη
είναι πάθος και προσμονή, είναι να δίνεις
στον άλλο τον εαυτό σου, να λειτουργείς
με την καρδιά κι όχι με την λογική κι αυτό
από την πλευρά σου δεν το κατάφερες. Αν
βέβαια με αγαπήσες σαν τον Τάσο
Λειβαδίτη, αγάπα με, αλλά εγώ είμαι
εγωιστής, είμαι άντρας, είμαι Θεός και
θέλω τόσα πολλά που πιστεύω ότι ίσως
έσφαλλα εγώ που σε αγαπήσα τόσο, και
σκέφτηκα και διάφορα ο φτωχός. Πάντως
τώρα που το σκέπτομαι αν η δοκιμασία , μα
είναι παντρεμένος, ήταν για σένα κάτι
μεγάλο, σκέψου τον εαυτό σου αν έπρεπε
να αποφασίσεις για χειρότερα, αν ήσουν
παντρεμένη να αφήνες τον άντρα σου, να
αφήνες τους γονείς σου, να έγραφες μια
ανοικτή επιταγή, να να να ... Κι αν δεν
υπήρχε , λοιπόν, μια τέτοια δοκιμασία για

σένα, θα έπρεπε να την δημιουργήσω, γιατί δεν ήσουν δυστυχώς για μένα ένα ξεμπούκωμα. Και ναι ζητάω πολλά και σε θέλω, κι αν δεν σε έχω σε όλα τα επίπεδα, δεν θέλω να πιστεύω ότι με αγαπάς, δεν θέλω τίποτα... Η φιλία, αν την δεχτώ, θα μου κάνει κακό και θα με κάνει χειρότερα. Μην ανησυχείς πια το Σαββάτο φτάνει και η θα είναι ένα τέλος, (καλό, κακό δεν έχει σημασία, μπορεί ο καθένας να αγαπάει τον άλλον με τον δικό του τρόπο, ή μια νέα αρχή). Μόνο που πρέπει να διαβεί κανείς τον Ρουβικώνα... Αν μόνο ήξερες κι εσύ πως αγαπάνε, δεν θάταν έτσι. Δικαίωμά σου κι όχι πρόβλημά σου. (Το να προσέχεις, που μούλεγες τακτικά, είναι μόνο μια έκφραση αγάπης, όχι η ΑΓΑΠΗ)... Να γράψω τώρα φιλιά και ματς-μουτς,έ, δεν είμαι και τελείως στα όνειρα. Σ' αγαπώ πάντως, Βασηλικά, έστω...» Πάνε σχεδόν 80 μέρες από τότε που ξεκίνησε αυτό που

Just a click... Away...

Θα με έκανε να χαίρομαι και να
παρακαλάω, να σκέφτομαι και να νοιώθω
ευτυχία και χαρά, να κάνω πράγματα που
ποτέ δεν φανταζόμουν. «Ας είναι
επιτέλους αυτό το κύκνειο άσμα μας, κι ότι
είπες σήμερα, για να με πικράνεις, για να
με ταπεινώσεις, να το ξεχάσω για να
προχωρήσω, έστω με το να συρθώ αρχικά,
μέχρι να σηκωθώ ξανά και να τρέξω. Έχεις
δίκιο. Ζούσα μέσα από σένα, σου ρουφούσα
την ζωή σου κι ανασταινόμουνα. Σου
μιλούσα και σου έκλεβα την ανάσα. Σ'
αγκάλιαζα και σούκλεβα το όνειρο. Κι
ευτυχώς που ξύπνησες... Και πήρες το
καλάμι σου να πετάξεις μακριά, από τον
γέρο και τον ανήμπορο, τον άσχημο και τον
ανίκανο, αυτή τη μαλακία που βρήκες
μπροστά σου. Και πήρες το σκουπόξυλό
σου να φύγεις, για να μαγέψεις κι άλλους,
λες κι είναι τόσο τραγικό να μαγευτείς κι
εσύ. Ίσως ήταν η καλύτερη αντίδραση που

Just a click... Away...

είχες, να κομματιάσεις τον άλλον για να
στηθείς εσύ όρθια. Μην ανησυχείς όμως,
είσαι όρθια, μόνο που δεν το έχεις
καταλάβει, ποια είσαι, πως είσαι, το τι
είσαι... Κι όσο κι αν θέλησες σήμερα να με
προσβάλεις, να σε μισήσω, να σηκωθώ να
φύγω, να σκύψω το κεφάλι από όσα
προσβλητικά μου έλεγες, δεν θα το κάνω...
Δεν θα μπορώ να μη σε αγαπάω, γιατί για
μένα δεν άλλαξε τίποτα, ξέρω καλά ποια
είσαι και γι' αυτό με έδεσες, δεν μπορεί να
είσαι το τέρας που θέλησες να μου δείξεις
πως είσαι και δεν είναι να σκύβω το
κεφάλι, θα καμπουριάσω στην ηλικία μου...
Δεν φεύγω... Μένω πάντα κοντά σου, κι
εσύ δίπλα μου σαν όνειρο, είμαι πάντα
μέσα σου κι εσύ πάνω σε ότι μου άγγιζες...
Θα ξανακάνω την προσπάθειά μου, να
απομακρυνθώ, να χαθώ, να σβήσω, εμένα
κι όχι εσένα, και μη με κατηγοράς που εγώ
είμαι ο αδύνατος... Θα παχύνω... Και θα

Just a click... Away...

γίνω χοντρόπετσος όπως έγινες κι εσύ
σήμερα. Κι όταν θα σε σκέπτομαι, όταν θα
σκέπτομαι το δέρμα σου και θα θέλω να σε
ακούσω, να πάρω ζωή από το λόγο σου,
εσύ να κάνεις όπως σήμερα, να με βρίζεις,
να το κλείνεις, δεν ξέρω τι άλλο, ακόμα κι
αν με ακούς να σπάω, εσύ έτσι πρέπει να
αντιδράς. Αυτό πρόσεξέ το... Είμαι
επικίνδυνος, αγάπη μου, τόσο που αν
κλάψεις και με ζητήσεις, δεν θα μπορέσω
να σου αρνηθώ, οπότε φρόντισε να μη το
κάνεις ούτε εσύ. Θέλω να παίρνω τα
πάντα, χωρίς να δίνω τίποτα, εκτός από
μαχαιριές και πόνο. ΟΡΘΙΑ,ΡΕ, θα το
ξεπεράσουμε. Το ζόρι θάνατι μεγάλο βέβαια
και για τους δυο. ...Και ποτέ δεν θα
πιστέψω ότι δεν με αγάπησες κι εσύ...
ΜΑΛΑΚΑΣ είμαι, ηλίθιος ΟΧΙ. Κι αν δεν
έκλαψες πιο πριν, έ, τότε είμαι και
ΗΛΙΘΙΟΣ... Και σε καταλαβαίνω κορίτσι
μου κι εγώ στη θέση σου όλα θα τα ήθελα

Just a click... Away...

κι αν ένοιωθα ότι δεν τα έπαιρνα, θα έφευγα, όπως έχω φύγει κι από ότι έλεγα ότι είχα ως τώρα. Βοήθα την κατάσταση κι εσύ... Πρέπει, αφού το θες, να τελειώσει αυτή η ιστορία... Που δεν ήταν απλά μια ιστορία κατάκτησης, γαμώτο σου. Αν με καταλάβαινες κιόλας... Να μπορούσα να σε κάνω να νοιώσεις μια στιγμή, την διαφορά της επιβεβαίωσης και της αγάπης. ΓΕΝΙΚΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑ ΤΙΠΟΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΗΜΟΥΝΑ ΕΝΑ ΤΙΠΟΤΑ κι έτσι ένα τίποτα τελειώνει πιο εύκολα. Ότι και να κάνεις για να σε μισήσω δεν θα τα καταφέρεις, η ζωή συνεχίζεται κι εγώ μόνο αγάπη έχω, ηρέμησε κι απόλαυσε την χαρά της διαγραφής σου και συνέχισε ότι και να συμβαίνει... Στο τέλος τέλος γιατί ξέρω ότι δεν πρόκειται να το δεις, όπως δεν έχεις δει και τόσα άλλα από μένα. Ναι, σε αγαπώ κι ήμουνα πρόθυμος να τα παρατήσω όλα για σένα, νάμαστε μαζί. Μόνο που δεν

ξέρω να υπόσχομαι. Ούτε κι εγώ
κατάλαβα πώς μεγάλωσε η αγάπη μου κι
αυτό δεν είναι ψέμα... Ίσως να μη σου
άξιζα τελικά, ίσως να ήμουν τόσο λίγος
για σένα. Ίσως αν γνωριζόμαστε μια άλλη
χρονική περίοδο... Ένοιωθα τέτοια ευτυχία
μαζί σου, που δεν μπορούσα να καταλάβω
τον πόνο σου και την αγωνία σου. Νάσαι
πάντα καλά και να βρεις ότι ζητάς, την
ευτυχία που θέλεις στην ζωή σου, αυτό
που δεν κατάφερα να σου προσφέρω.
Θάσαι πάντα η αγάπη μου... Σ' ευχαριστώ
για όλη την ευτυχία που μου πρόσφερες.»
Ξαφνικά νοιώθω την ανάγκη να
επικοινωνήσω μαζί της. Είμαι σχεδόν μόνος
καθώς ένα μνημόσυνο έχει αφήσει
ανοικτό το βράδυ μου. Μιλάμε καμιά ώρα
στο Internet. Παίρνω το αμάξι και πάω και
την βρίσκω. Έρχεται φτιαγμένη με δυο
μπουκάλια κρασί. Πάμε σε ένα Ελληνάδικο,
μετά στο ξενοδοχείο. Κάνουμε έναν έρωτα

Just a click... Away...

που έχω καιρό να το ζήσω, από τις 2 και μισή ως τις 7. Πονάει, την τσούζει, είχε ένα χρόνο αποχή, φοβόταν μη το είχε ξεχάσει. Γυρνάω κατά τις 10 και μισή στην Αθήνα. Μια ιστορία πάθους έχει μόλις ξεκινήσει.

Το μετέωρο βήμα του χωρισμού

Σε αυτές τις ατέλειωτες μέρες του εγκλεισμού, η ζωή μας έχει συρρικνωθεί τόσο, που το αρχείο των αναμνήσεών μας έχει πρόσβαση μόνο με ένα κλικ στο ποντίκι μας... *Just a click... Away...* Αυτό το ταξίδι των αναμνήσεων είναι ταυτόχρονα μακρινό μέσα στο χρόνο αλλά και τόσο κοντινό, ένα κλικ μοναχά και έφτασα... Είναι όμως τόσο ψυχοφθόρο καθώς ξεσχίζω με μανία τους ουρανούς της καρδιάς μου με αυτές τις αστραπές των αναμνήσεών μου. Κι ο κρότος της βροντής

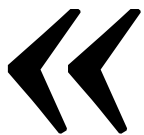
με συγκλονίζει και με κάνει να κλείνω τα
αυτιά μου.

Σαν τώρα, σαν πάντα, θυμάμαι
τη στιγμή μιας γνωριμίας στο
μικρό ταβερνάκι της
παραλίας καθώς φορώντας το
καουμπόικο καπέλο μου, αγέρωχος κι
απρόβλεπτος, με μια αυθόρμητη κίνηση
σηκώθηκα κι έκανα γνωριμία με τα δυο
κορίτσια στο παραδίπλα τραπέζι,
υποκλινόμενος σαν αδέξιος χορευτής και
βγάζοντας το καπέλο. Η συνέχεια εκείνου
του βραδινού κύλησε αρχικά σαν
οποιαδήποτε ιστορία αγάπης, μετά
τσουβαλιάστηκε μέσα στα σκουπίδια που
πέταξαν πολλοί επάνω μας αλλά
παρέμεινε δυνατή. Ένα παράθυρο και μια
βαλίτσα έδωσαν τη λύση της φυγής, κι η
κόρη έγινε δραπετής για να έρθει να με
βρει κι έτσι απλά κλεφτήκαμε. Φεύγοντας

Just a click... Away...

σαν κυνηγημένοι , σαν να είμαστε οι
ηθοποιοί μας παλιάς ελληνικής ταινίας ,
όπως έλεγα τότες, τα χιλιόμετρα ήταν μια
δρασκελιά στην ελευθερία και στη σκλαβιά
ταυτόχρονα. Η φιλοξενία που μας
παρείχαν αρχικά, τα χείλια μας που δεν
ξεκολλούσαν λες κι ένας ανθρώπινος
μαγνήτης τα ένωνε συνέχεια, η βοήθεια να
βρούμε το δρόμο μας μέσα από ένα γάμο
που έγινε μόνο με τη μία πλευρά, η
αποκατάσταση των σχέσεων, το ίδιο μικρό
ταβερνάκι της παραλίας που μας οδήγησε
σε μια νέα φυγή, καθώς στους δύο τρίτος
δεν χωρεί, έστω κι αν είναι το πιο αγαπητό
άτομο στη γη, έφεραν μια ζωή ευτυχισμένη
και δυο αγγελούδια όπως το ήθελε η μοίρα
μας. Τα χρόνια μας βάρυναν τις
συμπεριφορές, οι δουλειές τον χρόνο που
θα έπρεπε να αφιερώνουμε ο ένας στον
άλλον, μετά από 18 και χρόνια , η κρίση,
έγραψε ένα X στη κοινή ζωή μας.

Just a click...Away...

Θεέ μου! Θεέ μου! Πως
αντέχω τόση θλίψη; Γιατί
όλα γκρεμίζονται διαρκώς
και κινδυνεύω να πλακωθώ από κάτω;
Ένα αδιέξοδο οι σκέψεις, τα
συναισθήματα, τα θέλω, οι αποφάσεις τα
πισωγυρίσματα. Κι αυτός καλπάζει
ανέμελος, ποδοπατώντας κάθε ίνα της
ψυχής και του μυαλού μου. Πως τολμά να
αμφισβητεί ένα άνθρωπο που στάθηκε
τόσα χρόνια δίπλα του με αγάπη και
αξιοπρέπεια; Πως μπορεί να χλευάζει και
να περιγελά μια γυναίκα που μόνον αυτόν
γνώριζε τόσα χρόνια το κορμί και η
καρδιά της. Πως το διεστραμμένο μυαλό
του πίστεψε ότι ένοιωθε πως είμαι μ' έναν
άρρωστο και του κάνω χάρη 18 χρόνια...
ΛΥΠΗΣΟΥ ΜΕ, ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ.
Δεν μπήκε στον κόπο να καταλάβει τον
ψυχικό μου κόσμο, τις προσπάθειες πάνω

Just a click... Away...

από τον εαυτό μου και την κούραση που
επωμίστηκα για την διατήρηση της
οικογένειας και της δουλειάς συγχρόνως.
Τώρα τι άλλο θέλει από εμένα; Ζήτησε
ελευθερία, ζήτησε να αγαπήσει ξανά έξω
από την σχέση μας, ζήτησε να γνωρίσει
άλλα άτομα, μπορεί να το έχει ανάγκη, το
δέχομαι. Το πήρε όμως με λάθος τρόπο. Με
κυνισμό και χαιρεκάκια, δεν ξέρω γιατί;
Προφανώς είχε μαζί μου απωθημένα και
κακίες, τώρα όμως κατηγορεί εμένα για
κάτι τέτοιο και νομίζω ότι είναι πολύ
άδικος. Θυμό και θλίψη ακέραιη, προδοσία
έσχατη, όχι όμως κακία. Όλα αυτά
βγαίνουν από μια αγάπη ατέλειωτη αλλά
τελικά αρρωστημένη. Γιατί ν' αγαπάς και
να δίνεις όταν όμως από απέναντί σου δεν
παίρνεις κάτι ανάλογο, παρά καχυποψία,
αμφισβητήσεις και τέλος προδοσία. Γιατί
Ν'ΑΓΑΠΑΣ; Σ' αρέσει ο ρόλος του
θύματος; Σ' αρέσει να υποφέρεις; Σ' αρέσει

Just a click... Away...

η δυστυχία; Μπορεί γιατί μια ζωή μόνο να κλαίς ήξερες... Ζητάει από εμένα συνεχώς κάτι που νόμιζε ότι δεν μπορώ να δώσω. Έτσι ένοιωθε πιο δυνατός στο κομμάτι αυτό και με έβαζε διαρκώς στην διαδικασία του να νοιώθω λίγη. Όταν όμως είδε ότι είναι ότι δεν μπορώ να είμαι θερμή, αλλά δεν θέλω, ίσως εκεί κόλλησε. Με κατηγορεί πως τον κορόιδεψα, πως τον παγίδευσα κι έτσι έχασε ευκαιρίες. Πόσο φτωχό μυαλό και τι φτωχά αισθήματα κουβαλάει το άτομο αυτό... Τώρα υποστηρίζει ότι δεν μου έχει εμπιστοσύνη γιατί και να τα ξαναβρούμε μπορεί να του κάνω και πάλι τα ίδια, δηλαδή να μη του δίνω πολύ σεξ κι έτσι αυτός, (ο καημένος...!) να ξαναγυρίσει σε ξένες αγκαλιές. Ε, λοιπόν, δεν θα πάρω! Ευχαριστώ πολύ. Δώσαμε, δώσαμε... Τι σχέση είναι αυτή που θέλει αναρωτιέμαι; Να με έχει συνέχεια στην πρίζα, λες και ανήκω σε καμιά θρησκεία που απαγορεύει

Just a click... Away...

τον πολύ ύπνο και αν ξεχαστείς και κοιμηθείς σε περνούν ιερά εξέταση. Δεν αντέχω ούτε να σκέπτομαι πως είμαι μαζί μ' ένα τέτοιο άτομο. Θέλω να φύγω. Να χαθώ απ' την ζωή του. Ίσως κάποτε καταλάβει ποια ήταν η γυναίκα που ήταν δίπλα του. Σίγουρα τότε θα είμαι μακριά του. Θέλω πολύ το καλοκαίρι να πάω να μείνω στο σπίτι μου. Δεν θέλω να βλέπω ούτε αυτόν ούτε το θριαμβευτικό του υφάκι, (του καρδιοκατακτητή), ούτε να ακούω τις γελοίες δικαιολογίες που μόνο τον εαυτό του ίσως πείθει μ' αυτές...

Ονειρεύομαι να ζήσω μόνη μου πια με τα παιδιά μου, θέλω την ηρεμία μου, να βρω την ισορροπία μου, να ξεχάσω. ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ! Σε άφησε τον 15/αύγουστο στο σπίτι των γονιών σου, μόνη με τα παιδιά, γιατί λέει είχε κανονίσει παρέα κι είχε και το θράσος να δικαιολογεί τον εαυτό του και να μου ζητά και τα ρέστα γιατί δεν τον

υποστήριξα. Σε άφησε τον Νοέμβρη που ήσουν άρρωστη και κατάκοιτη επειδή δεν μπορούσες να βγεις χωρίς να πει που πάει ή με ποιούς. Το ίδιο επανέλαβε αρκετές φορές είτε βράδυ γυρνώντας ξημερώματα, είτε μεσημέρια, είτε απογεύματα για καφέ. Όταν έλειψες Σαββατοκύριακο για το μνημόσυνο, άφησε τα παιδιά όλη την νύχτα γυρνώντας 10 η ώρα το πρωί. Αλλά δεν παραδέχεται την ώρα...»

Έτσι συμβαίνει πάντα όταν τα ζευγάρια έρχονται στο σημείο που ίσως και να μην ήθελαν ποτέ. Για ένα διάστημα αποφάσισα ότι αυτός ο γάμος δεν έπρεπε να διαλυθεί, ήταν κρίμα και για τους δυο μας. Όμως όπως στάθηκε δυνατή και όρθια σε άλλες καταστάσεις, ακόμα και στην φυγή από το σπίτι της, έτσι στάθηκε δυνατή και τώρα με ένα μεγάλο ΟΧΙ που καθήλωνε τη σχέση μας κι έβαζε κι ένα τέλος. Αυτό που κάποτε δεν ήταν

Just a click... Away...

σπουδαίο, δηλαδή το σεξ μέσα στην αγάπη,
ξαφνικά μπήκε σαν εμπόδιο ανάμεσά μας.
Ανυπέρβλητο. Εγώ από την άλλη
νοιώθοντας ακυρωμένος σαν άντρας τα
πολλά τελευταία χρόνια αλλά έχοντας πια
επιβεβαιωθεί από τη νέα μου αγάπη,
παρότι έπλεα μέσα στα χρώματα της
ηδονής και της ευτυχίας, θέλησα να
μαζέψω το όλο θέμα, άλλα φευ...

«Σήμερα, περισσότερο από ποτέ θέλω
να μιλήσω. Όχι πια για μας, δεν νομίζω ότι
μπορεί πια να αλλάξει τίποτα, τουλάχιστον
για την περίοδο αυτή, αλλά για να μη ζεις
στον κόσμο σου. Πάντοτε καταλάβαινες
τον εαυτό σου, (εσύ είσαι αυτή και δεν
μπορείς να αλλάξεις), ενώ ο άλλος ίσως θα
έπρεπε να αλλάξει αυτός για να σε
αποδεχτεί εσένα όπως ήσουν, (τι εγωισμός
σε μια σχέση που κι οι δυο πρέπει να
κάνουν τις υποχωρήσεις τους). Πάνε
χρόνια που είχα αρχίσει τα παράπονά μου

Just a click... Away...

σαν άντρας. Και το ότi άντεξα και δεν
τρελάθηκα για 12 χρόνια, ήταν ένα θαύμα,
ίσως γιατί πάντοτε ήθελα να
δικαιολογούσα την τρομερή συχνότητα της
μιας φοράς παρά κάτι κάθε εβδομάδα. Μα
το σεξ δεν είναι ισότιμο με την ψυχική
επαφή κι εγώ δεν έχω τόσο ανάγκη αυτό,
συνήθιζες να λες. Κι εγώ δεν ήξερα πια
που πατούσα, σου ζητούσα και δεν ήθελες,
σε παρακαλούσα και σε πίεζα και σαν
άντρας είχα αρχίσει πια να πιστεύω ότi δεν
μετρούσα, δεν ικανοποιούσα, δεν ήμουν
επιθυμητός. Ποτέ δεν θέλησες να
καταλάβεις και τον σύντροφό σου, ίσως
γιατί ποτέ δεν τον ένοιωσες σαν
σύντροφο, από την αρχή μου έλεγες ότi
κατά λάθος με παντρεύτηκες, σε έμπλεξα,
σε μπλέξαμε κι εγώ γελούσα αλλά ίσως να
ήταν κι έτσι. Από τότε που ήρθαν τα παιδιά
η οικογενειακή μας ζωή ομόρφυνε, αλλά
και η ερωτική μας ζωή χάλασε. Έπρεπε να

Just a click... Away...

μη φωνάζεις, να κρύβεσαι, να τελειώνουμε γρήγορα, οι επαφές μας να είναι όλο και πιο αραιές. Όταν βρισκόμαστε έξω και ήθελα να σε αγκαλιάσω, πάντοτε το απέφευγες, επειδή εσύ ήσουν η σοβαρή και ποτέ σου δεν σκέφτηκες ότι έτσι με έκανες να νοιώθω ότι γενικά δεν με ήθελες αλλά έπρεπε να το υπομείνεις. Στην αρχή για να με διώξεις στράφηκες στο παιδί. Μετά οι ανησυχίες σου για την μόρφωση, τα πανεπιστήμια, η αλλαγή επαγγέλματος, πάντα κάτι θα υπήρχε για να απομακρύνεσαι. Μετά ήρθαν τα γυμναστήρια και η γιόγκα και γενικά κάθε φορά κάτι υπήρχε για να μπορείς έστω και λίγο να ξεφεύγεις από την πεζή καθημερινότητα της δουλειάς, του σουβλατζίδικου, του σπιτιού. Ένοιωθες ότι είχες μπουχτίσει, είχες βαρεθεί, ίσως να ένοιωθες και λίγη κάποιες στιγμές, άρχισες και να μεγαλώνεις, η οικονομική πίεση

Just a click... Away...

εμφανίστηκε, η ανησυχία για το μέλλον των παιδιών, το μέλλον το δικό σου αν τελικά πέθαινα εγώ, έπρεπε να σκεφτείς και το μέλλον σου κάπως διαφορετικά, η αρρώστια μου ήταν κάτι το καταλυτικό και για τους δύο. Κάποιο φλερτ που σου έγινε, επειδή όπως είπες κι εσύ, ένοιωσες να είσαι διαθέσιμη, η μεγαλύτερή μου διάθεση καθώς αδυνατίζα κι ένοιωθα όλο και καλύτερα κι ήθελα την γυναίκα μου όλο και περισσότερο, αλλά αυτή δεν ήθελε, έκανε το ποτήρι να ξεχειλίζει. Το άλλο άτομο και δεν εννοώ άντρα, η ακόμα και κάποιο υπαρκτό άτομο, μπορεί να ήταν ο άλλος σου εαυτός σε έφερε μόνη σου να αναρωτιέσαι γιατί δεν είσαι ευτυχισμένη. Ίσως τελικά ποτέ δεν ήσουν ευτυχισμένη όπως εγώ, με ένοιωθες πιο δυνατό, ότι σε θεωρούσα πως δεν πρόσφες τίποτα και φερόσουν κομπλεξικά ενώ δεν είσαι, είσαι μια χαρά κι έχεις τόσα που μπορείς να

Just a click... Away...

κάνεις έναν άντρα ευτυχισμένο, όπως είχες κάνει κι εμένα και για τον λόγο αυτό πάντοτε καταπνέζα τις σεξουαλικές μου ανάγκες, γιατί σε θεωρώ πολύ αξιόλογη. Όταν, λοιπόν, αποφάσισα, ότι ως εδώ, δεν μπορώ να τρελαίνομαι και να μην έχω την γυναίκα μου και σου ανακοίνωσα ότι τέρμα είμαι κι εγώ άνθρωπος και θέλω το σεξ όπως το θέλει ο καθένας και θα ψάξω να το βρω έξω, τα πράγματα πήραν άλλη τροπή. Ξαφνικά για σένα το θέμα αυτό δεν συζητιόταν, (λες και δεν ήταν κάτι σημαντικό, γιατί αν είχες καταλάβει πόσο ήταν για μένα, κάπως θα βοηθούσες την όλη κατάσταση). Βαριόσουν, δεν με ήθελες, ήσουν κουρασμένη, γενικά έκανες ότι μπορούσες για να με κάνεις να νοιώθω μη άντρας. Και βγήκα προς τα έξω, ζητώντας, σαν ένας φυλακισμένος που μετά από 18 χρόνια τον έβγαλαν ή βγήκε μόνος του έξω από το κλουβί του. Και

Just a click... Away...

φοβόμουν τόσο γιατί είχα ξεσυνηθίσει να κάνω καμάκια κι είχα και την ηλικία μου πια, αλλά έπρεπε να ελευθερώσω κι εσένα κι εμένα και μόνο εγώ μπορούσα να το κάνω που έχω αυτή την δύναμη και την ευθύτητα να κάνω υπερβάσεις. Και βγήκα... Κι αντιμετώπισα ένα κόσμο να με θέλει, να του αρέσω, όχι μόνο σαν άντρας, γιατί αυτό δεν μπορώ να το προβάλλω άμεσα, αλλά σαν χαρακτήρα, (αυτόν τον χαρακτήρα που εσύ τώρα μισείς) και γνώρισα κόσμο πέρα από την οικογένειά μας, φίλες κυρίως, που παρότι μπορεί να τις ήθελα κάτι με συγκρατούσε πάντα, που για μένα ήταν απροσδιόριστο. Εσύ όμως είχες ξεκινήσει την αντίδραση, μετά από το κλάμα και τον πόνο, τις εξόδους και καλά έκανες, αλλά το χειρότερο 15 μέρες πριν και 15 μετά τα Χριστούγεννα, μου απέδειξες πως μπορούσες να είσαι και γυναίκα, να μη βλέπεις συνέχεια το ρολόι

Just a click... Away...

και να μου λες να τελειώνω, γιατί
κουράστηκες και να ξαναβρούμε την
ποιότητα που είχε χαθεί με τον χρόνο, και
την ευχαρίστηση. Όμως όλα τα καλά
τελειώνουν αν ίσως ξαναπαρουσιαστούν
πάλι κάποιες παλιές ελπίδες σου για άλλα
άτομα και καλώς έκανες, εγώ πάλι τι να
κάνω, σταμάτησα κάποια περίπτωση,
άλλη, άλλη και ξαναμπήκαμε στο λούκι της
απόρριψης, ίσως γιατί πάντα με
απέρριπτες, εγώ πλέον και να ήθελα
φοβάμαι και τον εαυτό μου και σένα, ότι
και πάλι θα νοιώσω ακυρωμένος, ότι και
πάλι θα ξανατρελαίνομαι και δεν θάχω
την γυναίκα μου και τα πράγματα έχουν
φτάσει εδώ. Γιατί σου τα γράφω όλα
αυτά; Επειδή είμαι πολύ καλός για να μη
λέω ότι δεν φταίω εγώ, αλλά εγώ ξέρω ότι
δεν φταίω, η όλη σου συμπεριφορά
απέναντί μου σαν άντρα, ήταν ότι
χειρότερο, αχαρακτήριστη κι επιπόλαιη και

Just a click... Away...

σου εύχομαι στις επόμενες σχέσεις σου να σκέφτεσαι και τον άνθρωπο που λες ότι αγαπάς. Τώρα πια που και για μένα αλλά πιθανόν και για σένα τα πράγματα πήραν τον δρόμο τους, ας προσπαθήσεις τουλάχιστον να μη μου δείχνεις αυτή την κακία σου. Αυτό θα με στείλει πιο γρήγορα για να φύγω παρότι δεν υπάρχουν οι συνθήκες να το κάνω ακόμα. Ας μη μεταφέρουμε την έντασή μας στα παιδιά, ούτε και να τα καθοδηγούμε ότι φταίω εγώ ή εσύ, ούτε και να πλειοδοτούμε να τους δείξουμε την αγάπη μας με τον χ, ψ τρόπο, γιατί κακό τους κάνουμε. Το ξέρουμε ότι όλα τέλειωσαν από την στιγμή που εγώ κουράστηκα αυτό το παρακάλλι στον έρωτα κι ελευθέρωσα τον εαυτό μου. Ας μη κάνουμε όλες μας τις στιγμές δυστυχισμένες, γιατί τότε οι ευτυχισμένες εκτός σπιτιού, γίνονται ακόμα πιο ευτυχισμένες. Ας μπορέσουμε να ζούμε

Just a click... Away...

ευτυχισμένοι, όσο είμαστε μαζί, για να είμαστε και φυσιολογικά ευτυχισμένοι κι εκτός. Κι όχι μίσος κορίτσι μου... Για όσο μείνω ή μείνεις, καλά θα είναι να είμαστε καλά. Εγώ σε αγαπώ, με τον δικό μου τρόπο, μου έχεις και σου έχω προσφέρει τόσα, δεν θέλω να ξαναπληγωθώ, η υπομονή μου εξαντλήθηκε όταν σου το ανακοίνωσα, πάντα ήξερες για την υπομονή μου, τουλάχιστον 12 χρόνια ταπείνωση ήταν αρκετά. Φυσικά δεν περιμένω να με καταλάβεις, να μπεις στην θέση μου, έχεις την δική σου «αξιοπρεπή» θέση και δεν παντρεύτηκα, έζησα με κάποια για να με γηροκομήσει αλλά για να ζήσει μαζί μου. Επέλεξες να μη ζεις, αλλά να κοροϊδεύεις στις φαντασιώσεις και στα όνειρά σου. Να η ευκαιρία, λοιπόν, να ζήσουμε... Ξέχωρα ίσως αλλά να ζήσουμε, να ξαναγαπηθούμε και να ξαναγαπήσουμε. Μη τα κάνεις όλα

δύσκολα. Αγάπη θέλουμε όλοι κι αν μεταξύ μας κάποια στιγμή δεν σου έβγαινε, ψάξου κι εσύ μέσα σου, όπως ψάχνομαι κι εγώ. Εγώ ήμουν για σένα τόσα χρόνια, εσύ πόσο μπορείς να πεις ότι ήσουν κι εσύ όταν κάθε μέρα με έδιωχνες; Αυτά γιατί δεν θέλω να αισθάνομαι ενοχές ότι είμαι ο φταίχτης. Με θεωρώ ειλικρινή, απόλυτο, ζωντανό και παιδί. Και όσο έκρυβα τον εγωισμό μου για να μη τα διαλύσουμε από τα πρώτα χρόνια, ήταν πράξη σύνεσης, όταν επαναστάτησα ήταν έγκλημα. Ε, όχι, δεν ήταν και το ίδιο θα ξανάκανα και πάλι. Θα έκανα τόση υπομονή και στο τέλος θα επαναστατούσα... Και τότε ποιός είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε. Όταν είμαστε μαζί πια, πάντα με σταματάς... Δεν θέλεις να ακούς τον άλλον, κατάλαβέ το. Τώρα, θα μπορούσες να είχες σκίσει το γράμμα ίσως για να μην ακούσεις. Η ζωή συνεχίζεται... Ζήτω της και ζήτω

μας..... Αν στα στερνά μας μας ξαναβρεί και μας ξανασμίξει, ίσως τότε πιστέψουμε ότι ναι πράγματι κάποτε αγαπιόμαστε κι ήρθε η ώρα της γηροκομίας και της συντροφιάς. Τώρα η ζωή μας καλεί κι η ζωή είναι μόνο αγάπη...»

Η απάντηση δεν άργησε να έρθει. Τα παιγνίδια αγάπης πάντα μοιάζουν με ένα παιγνίδι τένις που ο καθένας αντιγυρίζει το μπαλάκι του. «Τί κρίμα, λοιπόν, να χαραμίζει κανείς 18 χρόνια ή έστω 12 δίπλα σε μια κομπλεξική και κακιά γυναίκα. Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Ευχαριστώ που κατάλαβες την ψυχή μου. Ευτυχώς δεν ξέρεις τίποτα για όσα πέρασα εγώ από τον εγωισμό και το μίσος αυτό που είχες μέσα σου για μένα... δεν πειράζει ας είσαι καλά. Ελπίζω να μείνουμε στο μέλλον μακριά ο ένας από τον άλλον, αρκετά... Το τελευταίο ποτήρι ήταν και το

πιο πικρό! Ευχαριστώ. Ας είσαι ευτυχισμένος με τον εαυτό σου αν δεν τα βάλεις και μ' αυτόν...»

Μια φρικτή μέρα. Δεν ξέρω πως άντεξα. Χθες αποφάσισα ότι έπρεπε να της μιλήσω για όλα και όλες. Της μίλησα για ότι άτομα έχουν περάσει από την ζωή μου, της μίλησα και για την νέα μου αγάπη. Με έστειλε να την βρω αν την αγαπώ. Κι εγώ ο χαζός πήγα. Καθώς πήγαινα δέχτηκα τηλεφώνημα από ένα νέο φλερτ και τότε κατάλαβα ότι την είχα ξεπεράσει, δεν ήταν ότι πίστευα. Εκείνη μου μίλησε για κάποιο συναισθηματικό μπλέξιμο με ένα παντρεμένο στην ηλικία της, μου μιλούσε τόσο γλυκά. Γύρισα μετά την Υδρόγειο κοντά 5 μετά από λίγο ήρθε κι αυτή. Την ευχαρίστησα που με έκανε να ξυπνήσω αλλά τελικά καταλήξαμε να τσακωθούμε άγρια. Στο σαλόνι που πήγα να κοιμηθώ διαπίστωσα ότι είχα επιβεβαιωθεί όσο

Just a click... Away...

ήθελα, ότι τώρα ξανάθελα τα παιδιά μου και την οικογένειά μας. Κι έτσι ξεκίνησα το κλάμα, που δεν σταμάτησε όλη την μέρα. Ήταν τραγικό, μπροστά της, μπροστά στη κόρη μου, το μεσημέρι, το βράδυ πάλι... Της είπα ότι θέλω να ξαναγίνουμε η οικογένειά μας. Απόλυτα, κοφτά μου το απέκλεισε. Έμεινε λέει ελεύθερη, βρήκε τον εαυτό της δεν έχει σκοπό να ξαναγυρίσει, με διέγραψε. Θέλει να ζήσει ελεύθερη και να κάνει ότι θέλει, να διασκεδάζει και να περνά όμορφα. Στα απανωτά μου μηνύματα, μου απαντούσε το ίδιο σκληρά "κάποια στιγμή θα πρέπει να μάθεις ότι υπάρχουν και όρια, μη πιέζεις το άτομο που λες πως αγαπάς. Ας το ελεύθερο ανθες να μην καταστραφεί" "Σε αγαπώ αλλά όχι όπως θέλεις εσύ πια συγγνώμη... Μόνο φίλοι θα είμαστε αν δεν χαλάσεις και αυτό." "Μπορεί κάποτε να συναντηθούμε, ίσως στην άλλη ζωή. Εγώ

Just a click... Away...

όταν υπέφερα που ήσουν..." Όταν την πήρα τηλέφωνο μου απάντησε το ίδιο σκληρά, "γίνε άντρας επιτέλους" και το φώναξε δυνατά να το ακούσουν όλοι. Γύρισε, καθίσαμε να μιλήσουμε. Από τον τρόπο της βλέπω ότι είναι αλλού. Κάτι πιο δυνατό την έχει καθηλώσει, όπως με είχε καθηλώσει κι εμένα κι έλεγα συνέχεια όχι δεν αλλάζω μυαλά θέλω να είμαι ελεύθερος να κυνηγώ γυναίκες, στην ουσία όμως ήθελα να κυνηγώ μόνο την μία. Κάτι που την έχει κάνει άπονη, σκληρή, απόλυτη, εγωίστρια. Κάτι που την έχει κάνει χαρούμενη κι ευτυχισμένη, και γυρνά τα βράδια μέχρι το πρωί. Τετάρτη 18/2 γύρισε οκτώ το πρωί, Πέμπτη, Παρασκευή, Σαββάτο, Κυριακή τα ξημερώματα. Για να αντέχει αυτό το κάτι την κρατά ζωντανή. Ζωντανή κι ερεθισμένη χωρίς να έχει πέσει ακόμα στο κρεβάτι. Της μπλοκάρει το μυαλό και την κάνει να λέει ότι 18 χρόνια

Just a click... Away...

δεν είναι τίποτα. Την έχει κάνει ευτυχισμένη και μπράβο του κι είναι πολύ κοντινό, φρέσκο και το ζει τόσο όμορφα. Και πιστεύει πως μπορεί να ζει όμορφα με ένα άντρα, να συναντιέται, να αγαπιέται, και νάναι παντρεμένος, με μια σχέση με την γυναίκα του που όπως μου έχει πει ήταν καλή γι' αυτόν, αλλά η ίδια έχει μάθει ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα. Θα ζει, θα χαίρεται, θα έχει και την παρουσία μου να την καλύπτει ίσως, τα παιδιά. Η ευκολία που μου έλεγε την προηγούμενη για το ότι δεν υπάρχει πρόβλημα που είναι παντρεμένος ήταν εξαιρετική. Λες κι η γυναίκα του είναι αεροσυνοδός η κάτι τέτοιο, κι αυτός είναι τόσο ελεύθερος που να νοιώθει ευτυχία και χαρά. Είναι αλλού κι είναι τόσο ερωτευμένη. Δεν είναι έτσι η γυναίκα μου, έχει συναισθήματα και μέχρι πριν μερικές εβδομάδες με αγαπούσε, δεν μπορεί να μη δέχεται τις συγνώμες μου.

Just a click... Away...

Της το είπα ότι μπορώ να την περιμένω, δεν το δέχτηκε ούτε αυτό. Είναι τρελαμένη δεν είναι από την απογοήτευση που πήρε από μένα. Ο άντρας αυτός πρέπει να είναι στον τωρινό κύκλο της. Κάποιος από το αεροδρόμιο ίσως, δεν ξέρω. Και δεν είναι ότι θέλει να μείνει ελεύθερη από μένα που την καταπνέω, που δεν λειτουργούσε, που βρήκε τον εαυτό της πια σαν γυναίκα. Είναι μια τρομερή ιστορία... Άρχισε απροσδόκητα πριν 18 χρόνια, πως θα τελειώσει; Αν πρέπει να χωρίσουμε, και τυπικά, πρέπει να γίνει και πολύ γρήγορα. Τώρα πια θα καταστραφώ μέσα στην ίδια μου την βλακεία κι είναι κάτι που δεν μπορώ να αντέξω, να χάσω ότι αγαπούσα. Ξέρω ότι με αγαπάει κι αυτή, το βλέπω στα μάτια και τις κινήσεις της αλλά αυτό το κάτι προς το παρόν την έχει συνεπάρει. Θυμάμαι με τι γλύκα μου μιλούσε την προηγούμενη για αυτόν. Ίσως έτσι

Just a click... Away...

συνειδητοποίησα ότι την χάνω κι εγώ, δεν ξέρω. Η ουσία είναι πως τελειώσαμε και πρέπει να βάλουμε μπροστά το διαζύγιο. Πρέπει να χωρίσουμε, να βρούμε αν βρούμε την συνέχειά μας. Έτσι ίσως βρω κι εγώ κάτι να ξαναγαπήσω γιατί δεν μπορώ να μείνω μόνος. Πιστεύω ότι στο ίδιο μέρος πρέπει να ήταν κι αυτός εκεί σήμερα Καθαρή Δευτέρα, γι' αυτό βγήκε εκτός εαυτού, γι' αυτό μου είπε ότι μου είπε, επέμενε δε ότι της χάλασα κι αυτό το ωραίο το πλατωνικό με τα καμώματά μου. Ποιος ξέρει ίσως σήμερα ήταν κι η γυναίκα του μαζί και είδε πως της φερόταν. Έχει πάει 3 το πρωί, πάω να πέσω καμιά ώρα μπας και συνέλθω. Αν μέχρι το τέλος της εβδομάδας δεν αλλάξει τίποτα πρέπει να βάλω μπροστά το διαζύγιο. Είναι ώρα ίσως να κλείσει αυτός ο κύκλος της ζωής μου. Ταπεινώθηκα, ανδρώθηκα, έκλαψα να ξανασταθώ όρθιος μωρέ.

«Κορίτσι μου, χθες ήταν μια φοβερή ημέρα για μένα. Μέρα ταπείνωσης, μέρα απόρριψης, μέρα που είδα την νέα αλήθεια κατάματα. Και φυσικά δεν είμαι αυτός ο αδύναμος χαρακτήρας που έβλεπες να κλαίει και να σε παρακαλάει χθες, ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι πολύ δυνατός μόνο που τα αισθήματά μου για σένα, μη σε χάσω, μη χωρίσουμε με έκαναν έτσι κι " είμαι άντρας " κι όχι παιδί όπως φώναζες χθες στο τηλέφωνο για να σε ακούσει κάποιος ότι τέλειωσες με μένα. Πριν πάρεις αυτό το γράμμα, ήδη θα σε έχω ρωτήσει αν το τέλος είναι η οριστική σου απάντηση και θα μου έχεις πει ναι και θα ξέρω και για μένα ότι θα πρέπει να αρχίσω να σέρνομαι, να μπουσουλώ, να σηκωθώ όρθιος και να ξανατρέξω και θα τα καταφέρω όπως τόκανες κι εσύ. Κι εγώ μπορεί να είμαι βέβαιος ότι ο έρωτας σε έχει ανεβάσει κι είσαι τόσο απόλυτη, όσο και να μη το

Just a click... Away...

παραδέχεσαι, (το πέρασα ίσως κι εγώ),
αλλά πρόσεξε τις χαμηλές τις πτήσεις.
Ξαναπερνάς κι εσύ την εφηβεία σου,
όμορφα, γλυκά κι ανέμελα και νοιώθεις
και πάλι την αγάπη να σε πλημμυρίζει και
τρέχεις σαν τρελή να την συναντήσεις και
παντού υπάρχουν χρώματα στην ζωή σου
και χαμόγελο και μου ζήτησες χθες μη σου
καταστρέψω την ευτυχία σου και φυσικά
δεν θα το κάνω. Την ευτυχία μου ζητάω κι
εγώ και κομμάτι της είναι η δική σου
ευτυχία. Δεν μπορεί να κατάφερες να με
ξεπεράσεις σε ένα μήνα. Ίσως να είχες
πάψει να με αγαπάς από χρόνια και μου το
έδειχνες με τον τρόπο που με έκανε να
φύγω. Και φυσικά, δεν θα μπορούσα να
μένω τώρα κοντά σε ένα άτομο που δεν με
αγαπά. Σε ένα άτομο που μόλις του μίλησα
για όλα, με παρότρυνε να πάω κοντά στην
τωρινή μου αγάπη, να την διεκδικήσω και
όλα θα πάνε καλά, ίσως γιατί και το ίδιο

Just a click... Away...

αυτό θα ήθελε να κάνει για την δική της αγάπη. Βέβαια, όταν, κορίτσι μου, έτρεξα κοντά σου επειδή κατάλαβα το λάθος μου κι ότι εσένα θέλω για την υπόλοιπη ζωή μου, τα πράγματα άλλαξαν, δεν έπρεπε να διεκδικήσω την αγάπη μου, γιατί, γιατί, γιατί, χίλιες δικαιολογίες. Ακόμα και το προηγούμενο γράμμα μου το διάβασες για να το διαβάσεις και τίποτα δεν διάβασες και τα 18 χρόνια πια σου φαίνεται βλακώδης λέξη, γιατί είσαι αλλού κι είσαι πολύ ερωτευμένη. Δεν είναι πως σε πίκρανα και έφτιαξες την ζωή σου πια όπως θέλεις εσύ, με διασκέδαση κι ανεμελιά. Άνθρωπο θέλεις κι είσαι πολύ πιο συναισθηματική από μένα και το ξέρουμε. Ας μη κοροϊδευόμαστε πια. Την αλήθεια, σε παρακαλώ, όπως δειλά ξεκίνησες να μου την λες προχθές. Την αλήθεια για να σε βοηθήσω κι εγώ από την μεριά μου, σαν φίλος. Βέβαια, σε άκουσα

Just a click... Away...

χθες προσεκτικά κι αποφάσισα κι εγώ να ακολουθήσω τα βήματά σου, να ξαναβρώ κι εγώ τον Βασίλη που έχω χάσει, όπως κι εσύ βρήκες εσένα που ήθελες, να ξενυχτάει κάθε βράδυ, ελεύθερη κι ωραία. Να πάψω να κοντρολάρω καταπιεστικά τα πάντα, ελέγχοντας το κάθε τι, γιατί κάποιος έπρεπε να τα κάνει αυτά, για να μπορούμε να ξεχρεώνουμε το σπίτι, να αγοράζουμε αυτοκίνητα, να μαζεύουμε στο πλάι, να φτιάχνουμε τα μαγαζιά κι ο ίδιος να μην προσέχει το παρουσιαστικό του, τα γυαλιά του τα δόντια του το οτιδήποτε, τα είχε θυσιάσει όλα στο βωμό του οικογενειακού κορβανά. Κι εσύ μαζί μου έχανες τα δώρα αγάπης, γιατί έμπαιναν κι αυτά εκεί, την διασκέδαση που θα ήθελες, γιατί είσαι κοινωνικό άτομο, τα ρούχα σου, (χθες η μικρή μου πέταξε ότι ποτέ δεν θα άντεχε να μη παίρνει ρούχα, όπως έκανες εσύ, πριν χωρίσουμε). Μου είπε ακόμα ότι εσύ

καταγώσουν από μια εύπορη οικογένεια και ξαφνικά με αγάπηςες ήρθες κοντά μου κι άρχισες να στερείσαι τα πάντα. Μου μένουν λίγα χρόνια, ίσως, ο νέος Βασίλης δεν θα ήθελε να του φύγει και ότι νέο υπάρξει, γιατί τόμαθε το μάθημα και πρέπει να διασκεδάζει κι αυτός, να κάνει δωράκια, (πάντως ακόμα δεν έχω κάνει πουθενά, ειρωνεία, ε), να ντυθεί, να στολιστεί και να βγει στη πιάτσα, (ακόμα κι όταν έβαλα κολόνια σε πείραξε), να κτιστεί καλύτερα για τον ανταγωνισμό της ηλικίας του, μόνο που θα πρέπει να τα πληρώνει αυτός γιατί δεν έχει χρηματοδότες για ρούχα, ψυχολόγους, γυμναστήρια και αισθητικούς. Και πρέπει να βρει τον χρόνο να οργανώσει την νέα του ζωή, την ζωή του που θα συνεχίσει να ξεκινά την ώρα που άλλοι γυρνούν από την διασκέδασή τους κι όταν γυρνά θα κάνει κι όλα τα άλλα και ας δούμε τι θα

Just a click... Away...

μπορέσει να κόψει από τον χρόνο του που πρέπει κι αυτός να αφιερώσει στον εαυτό του και συγγνώμη για την πίκρα μου, αλλά ποτέ δεν ήμουν εαυτούλης αλλά τώρα πρέπει να γίνω. Το πανεπιστήμιο ήταν δική μου επιλογή, δεν μπορώ να κόψω ώρες, (έτσι κι αλλιώς είναι πια μέρες που δεν μπορώ να διαβάσω). Αφιερώνω χρόνο να παρακολουθώ τα προσωπικά μας έξοδα, τώρα πια δεν θα μου χρειάζεται, (αν και πάνε ήδη δυο χρόνια που δεν συμφωνούμε για περικοπές και τα έξοδά μας γενικώς δεν ελέγχονται). Αφιερώνω χρόνο να παρακολουθώ τα των μαγαζιών, αξιόλογο χρόνο, αυτό θα περάσει σε σένα φυσικά και πρέπει σιγά-σιγά να οργανώσεις και την δική σου ζωή ανάλογα για να μπορείς να τα κάνεις αυτά, για να έχω κι εγώ πια ελεύθερο χρόνο κι όχι μόνο να το λέω. Φυσικά, θα μπει ένα χρονοδιάγραμμα επί καθημερινής βάσης, θα πρέπει να σου

Just a click... Away...

μαθαίνω πράγματα, ώστε να κρατήσεις
όσα θέλεις εσύ, εγώ έτσι κι αλλιώς θα
αποχωρήσω ολοκληρωτικά και δεν θα σε
καταπιέζω ούτε εκεί με τα έσοδα-έξοδα
των μαγαζιών, θα πρέπει να μάθεις να τα
κανονίζεις εσύ, ή όποιος άλλος, κι εκεί θα
χρειαστεί αλλαγή καταστατικού να
τελειώνουμε, προσαρμογή των κοινών μας
λογαριασμών σε ατομικούς, χίλια δυο
πράγματα που πρέπει από τώρα και
τουλάχιστον για ένα τετράμηνο να
καταγράφουμε, να φτιάχνουμε, με βάση
την καλή θέληση και την φιλία μας πλέον
και πιστεύοντας ότι η γυναίκα που ήξερα
ακόμα θα αναγνωρίζει πως ότι
αποκτήσαμε μαζί το έχουμε μπροστά μας,
σε περιουσία, λογαριασμούς, μαγαζιά,
μείον φυσικά τα δάνεια για όλα αυτά. Εγώ
από την πλευρά μου θα χρειαστεί να
κρατήσω ότι χρειάζεται για μένα
σύμφωνα με αυτά που βγάζω, τα

Just a click... Away...

υπόλοιπα μπορώ να τα διαθέτω για τις σπουδές των παιδιών, πρέπει να δούμε πως θα γίνει όταν χωρίσουμε, που μένουν τα παιδιά, εγώ θα τα ήθελα κοντά μου, η τουλάχιστον αν έμενες εσύ στο Μαρούσι που είναι μεγάλο, μαζί σου ,έτσι κι αλλιώς δικό τους είναι. Εγώ θέλω 9 χρόνια ακόμα, ίσως στο μέλλον μπορέσω να χρησιμοποιήσω το Πευκί για τα γηρατειά μου, μέχρι τότε κάτι θα βρω. Εσύ θα δεις τι θα κάνεις με τα μαγαζιά, είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρεις καλύτερα από μένα γιατί και τώρα που έφυγες από την καταπίεσή μου, έδειξες τι μπορείς να κάνεις για τον εαυτό σου. Και για μένα κορίτσι μου, όταν κάτι τελειώνει, όταν κάτι ραγίζει, δεν έχει ενδιαφέρον πια γιατί δεν μπορείς να το εμπιστευτείς, συνέχεια θα το φοβάσαι μη σου ξανατύχει, χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να ξανακτιστεί κάτι, απλά θεωρούσα ότι η αγάπη μου που

Just a click... Away...

δεν έχει τελειώσει, θα με βοηθούσε να γίνουν όλα όπως παλιά, αλλά όπως είπες κι εσύ, χρειάζονται δύο κι εσύ δεν είσαι πια διατεθειμένη, ίσως ξανασυναντηθούμε στην άλλη ζωή, (σαν να μου έλεγες άντε στο διάολο, όπως και άντε ρε μαλάκα της προχθεσινής βραδιάς). Δεν θέλω μια τέτοια γυναίκα και θα σε καταπνέω και πάλι κι εσύ θέλεις να ξεφύγεις κι εγώ θέλω να ξεφύγω, από όλα αυτά που μας αρρώστησαν, που μας έστειλαν, που μας έστειλαν αλλού και πλέον ότι κάνει ο καθένας μας ο άλλος το βλέπει αρνητικά. Μετά την χθεσινή ξευτίλα δεν νομίζω πως μπορεί να αλλάξει τίποτα. Έχεις πάρει τις αποφάσεις σου, όλοι γύρω σου σου βαρούν παλαμάκια, στο λέγανε και δεν το άκουγες, σου δίνουν τις συμβουλές των χωρισμένων, σε κάναν να ξεχάσεις όσα ζήσαμε μαζί κι ακόμα οι τρεις μέρες που θα βρισκόμασταν τελείως μόνοι κι ίσως να

Just a click... Away...

ξαναβρισκόμαστε ,τις χάλασαν, για το
απώτερο σκοπό. Ο χρόνος, λοιπόν, ήρθε.
Το διαζύγιο κι ο τυπικός χωρισμός μας
έφτασε. Ας μείνουμε λίγο ακόμα ενωμένοι
να μοιράσουμε όσα υπάρχουν, να δούμε τι
θα κρατήσουμε, (αλήθεια γιατί έβγαλες
από το μπαρ την φωτογραφία σου στα
μπουζούκια που χαμογελούσες
ευτυχισμένη στην αγκαλιά μου, τόσο πολύ
σε πείραζε ;),τι θα πετάξουμε, με ποιον θα
πετάξουμε κι ας προχωρήσουμε, ας
ξανασταθούμε όρθιοι γιατί κι οι δυο
είμαστε δυνατοί και πρέπει να μάθουμε να
είμαστε και μόνοι μας δυνατοί ή
τουλάχιστον μαζί με κάποιον άλλον. Δεν
ξέρω αν μετά από όλα αυτά και μετά κι
από όσα θα μάθω κι εγώ στο μέλλον για
σένα, θα μπορώ να σε συγχωρέσω, να
ξεχάσω, να, να, να... Ίσως και να μη θέλω
να σε ξαναδώ... Δεν ξέρω... Μέχρι τώρα
σου τραγούδαγα από μέσα μου "παράδεισέ

μου, συγχώρεσέ μου, λάθη που κάνω που και που και σε πονάω, κι εγώ καημέ μου, παράδεισέ μου, αν έχεις κάποιο σφάλμα, το ξεχνάω" στα δύσκολα την πατώσαμε τη βάρκα... Τόσες τρύπες που βρέθηκαν πανάθεμά τες...»

Έκανα μια όμορφη συζήτηση. Μου είπαν ότι δεν υπάρχει τίποτα στην ζωή της. Αυτό που πήρα είναι, να μη δώσω το γράμμα να προσπαθήσω να μιλήσω μαζί της, να την πείσω να προσπαθήσουμε για μια φορά ακόμα. Αποφάσισα να παίξω. Την πήρα τηλέφωνο να μιλήσουμε το βράδυ, δεν το είδε με καλό μάτι. Βρήκα ένα ανθοπωλείο στο Χαλάνδρι, το *fiorrisimo*. Παρήγγειλα 18 κόκκινα τριαντάφυλλα κι ένα μικρότερο κίτρινο και με μια κάρτα που έγραφε ένα απλό «σε θέλω», της τα έστειλα. Τα παρέλαβε η ίδια. Η κάρτα δεν είχε όνομα. Κάποιος, όχι η ίδια, μάλλον η πεθερά μου τηλεφώνησε στο ανθοπωλείο

να μάθει ποιος είχε κάνει την παραγγελία. Η ίδια έκανε κάποιο τηλεφώνημα να ρωτήσει αν φαντάζονται το άτομο που της στέλνει αυτά τα λουλούδια. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και τόπα στη κόρη μου. Υπήρξαν τρεις απόψεις. Η μία ήταν ότι θα τα αφήσει στο κομμωτήριο, τι να κάνει τα λουλούδια στο σπίτι, αλλά θα το αναφέρει ότι πήρε μια ανθοδέσμη. Εγώ είπα ότι δύο πράγματα θα συμβούν, ή θα το αποκρύψει τελείως, γιατί άλλωστε να δημιουργήσει υπόνοιες για κάτι, ή θα φέρει την ανθοδέσμη σπίτι και θα αναφέρει το γεγονός. Αποφασίσαμε με την κόρη μου και τι να της πούμε αν συμβεί το πρώτο, όπως τι χρώμα είχαν τα τριαντάφυλλα, πόσα ήταν, τι μπορεί να συμβολίζουν... Ούτε καν το ανέφερε. Μετά από λίγο έπεσε στο κρεβάτι με πόνους στην κοιλιά της και κοιμήθηκε πολύ νωρίς, αγέλαστη. Δεν μπόρεσα ούτε να τελειώσω το παιγνίδι,

Just a click... Away...

λέγοντας της στο κρεβάτι ότι την θέλω για να καταλάβει ποιος ήταν ο άγνωστός της θαυμαστής. Το βράδυ αποφάσισα να συνεχίσω το παιγνίδι... Το πρωί πήρα τηλέφωνο και είπα στην κόρη μου να μη πει τίποτα, θα συνεχίσω το παιγνίδι. Μου το υποσχέθηκε. Ξαναπήρα στο ανθοπωλείο. Παρήγγειλα δυο κόκκινα τριαντάφυλλα με μια κάρτα που θα έγραφε «Flocafe-Χαλάνδρι 9:30 μ.μ. Φόρα το χαμόγελό σου κι έλα. Σε θέλω» Τα πήγαν, είχε ρεπό. Δύο η ώρα πήρα στο ανθοπωλείο και την πήραν επιτόπου, όπου έμαθα ότι τα είχε παραλάβει. Ρωτούσε να μάθει πότε έγινε η παραγγελία, λες κι έχει αυτό σημασία. Τελικά δεν παρέλαβε τα λουλούδια, ούτε την κάρτα, έτσι το βράδυ στις 9 και όταν είπα ότι εγώ θα βγω για ένα καφέ δεν αντέδρασε, αλλά μόλις βγήκα έξω τηλεφώνησε στην φίλη της και βγήκαν έξω. Εγώ δεν πήγα πουθενά, της

Just a click... Away...

τηλεφώνησα από το αυτοκίνητο, γύρισα πίσω, την αγκάλιασα ,της είπα για το παιγνίδι μου, καλαμπουρίσαμε και μετά κατά τις 10 έφυγε. Γύρισε κατά τις 1 και μισή. Κλείσαμε την πόρτα και της ζήτησα την οριστική της απόφαση γιατί τελικά πρέπει ή να ζήσουμε μαζί ή να χωρίσουμε. Μου είπε ότι την απόφασή της την έχει πάρει και της είπα να το προχωρήσει άμεσα με κάποιον δικηγόρο για την αίτηση διαζυγίου. Μετά από λίγο μαλάκωσαν οι τόνοι, έσβησε το φως, μιλούσαμε πιο γλυκά, γύρισε προς το μέρος μου και ξεκινήσαμε να κάνουμε έρωτα. Έχοντας τελειώσει και πριν τελειώσω εγώ, άρχισε να κλαίει και να μου λέει ότι νοιώθει σαν να είναι η άλλη στην αγκαλιά μου, ότι σκέπτομαι την άλλη, ότι είναι σαν να στέκεται ψηλά και να μας βλέπει να κάνουμε έρωτα. Μάταια προσπάθησα να την πείσω ότι ξαναγύρισα, δεν το πιστεύει

Just a click... Away...

πια. Είναι βέβαιη ότι δεν το αντέχει αυτό, έχει κολλήσει κι ότι πρέπει να χωρίσουμε, δεν γίνεται διαφορετικά. Ξαναμπήκαμε στο ίδιο λούκι. Δεν ξέρω πια πως θα εξελιχθεί αυτή η κατάσταση. Δεν μπορώ να κάθομαι να την περιμένω να γυρίσει, χωρίς ωστόσο και να με πειράζει αν θέλει να βγαίνει, να το ξέρω μόνο, αν μπορώ και θέλω να μπορώ να πηγαίνω κι εγώ κι όχι να είμαι ο αποκλεισμένος. Ας ευχηθούμε να ξεπεραστεί αυτή η κρίση και να σωθεί ο γάμος μας. Αυτό θα ήταν το σημείωμα αν ερχόταν στο Φλοκαφέ. -Φοράς πολλά παραπάνω από το χαμόγελό σου. Πρέπει να μείνεις μόνο με αυτό... Και μόνη σου... Δεν αντέχω να σε σκέπτομαι σε άλλη αγκαλιά... Θα σου εμφανιστώ όταν πρέπει. Για να με χαστουκίσεις ή να με αγκαλιάσεις... Μέχρι τότε απόλαυσε το καφέ σου. Και νοιώθε με δίπλα σου να σε χαϊδεύω... Αν ερεθιστείς, βγάλε τα

Just a click... Away...

παραπανήσια από το χαμόγελό σου...
Μπορείς στην τουαλέτα επάνω... Και
περίμένέ με στο αμάξι σου... Σε θέλω... Θα
έρθω...-

Γύρισε 3 και μισή. Πάλι δεν μπόρεσα
να κοιμηθώ μετά από κάποια ώρα. Την
περίμενα, είχε χάσει και τα κλειδιά της,
κτύπαγε την πόρτα. Είχαν πάει κάπου
Κολωνάκι, μίλησε με ένα δικηγόρο, μου τα
είπε, καταλήξαμε και πάλι να
ξανακάνουμε έρωτα. Δεν νομίζω ότι
καλύπτομαι με κάτι τέτοιο πλέον, τα θέλω
όλα.

«Την απάντηση που περίμενες ίσως
να την ξέρεις ήδη θα στην δώσω όμως και
γραπτώς να την διαβάζεις όταν ίσως
ξεχάσεις τους λόγους που χωρίζουμε.
Επειδή λοιπόν αισθάνομαι ότι στα 38 μου
χρόνια θα πρέπει πια να αποφασίσω εγώ
για τον εαυτό μου, (εδώ αποφάσισα στα 20
αν θυμάσαι....), θεωρώ ότι η σχέση μας

Just a click... Away...

έκλεισε τον κύκλο της. Πέρασε βέβαια από δοκιμασίες πολλές και άντεξε, γιατί ήμασταν μαζί εσύ κι εγώ και η αγάπη μας. Τώρα φυσικά δεν υφίσταται σχέση εφ' όσον ούτε εσύ αγαπάς εμένα μα ούτε κι εγώ μπορώ να συνεχίσω με ένα άτομο που αγαπώ πολύ λιγότερο. Δυστυχώς βέβαια, με έκανες να νοιώσω πολύ άσχημα για μεγάλο χρονικό διάστημα διότι ενώ εσύ αποφάσισες ότι πρέπει να αλλάξεις την ζωή σου, καθόλου δεν σκέφτηκες τα άτομα που είχαν δέσει μαζί σου την δική τους την ζωή. Έτσι προχώρησες σε πράξεις που πλήγωσαν το άτομο που τώρα ζητάς να σε ξαναδεχτεί κοντά του. Δεν σκέφτεσαι όμως ότι δεν θα είσαι ποτέ πια ευτυχισμένος εφ' όσον κανείς από όσους σε αγαπούσαν κι εσύ πρόδωσες, δεν μπορούν να σε εμπιστευτούν και να σε αγκαλιάσουν. Εγώ πάλι αρνούμαι να είμαι δίπλα σε ένα άτομο που κατά την γνώμη

Just a click... Away...

μου δεν αξίζει της αγάπης και της εμπιστοσύνης μου. Άλλωστε έχω τελειώσει με τα περισσότερα από τα αισθήματα που με τόσο κόπο είχαν δημιουργηθεί τόσα χρόνια μέσα μου για σένα. Πιστεύω πως ότι καλό ήταν να δώσουμε ο ένας στον άλλον το έχουμε δώσει. Τώρα αν μείνουμε κι άλλο μαζί θα αρχίζαμε την αντίστροφη μέτρηση, (όπως μάλλον αρχίσαμε) και θα χαλάγαμε τους εαυτούς μας αλλά και τους γύρω μας. Τέλος λοιπόν κι ας μείνουμε «για πάντα φίλοι». Τώρα θα αποδείξουμε και σε μας και στους άλλους την δύναμη της αγάπης 18 χρόνων. Πρέπει να βάλουμε σωστά θεμέλια για την υπόλοιπη χωριστή μας ζωή και να μην πληγώσουμε να μην ματώσουμε άλλο, ας προσπαθήσουμε κάθε τέλος, είναι μια ΝΕΑ ΑΡΧΗ. Η ζωή είναι μια φορά, ας μην κάνουμε έκπτωση στην ελευθερία και στα θέλω μας. Πιστεύω ότι κι εσύ στην πραγματικότητα πιέζεσαι για

να ξαναγυρίσεις κοντά μας κι αυτό δεν το δέχομαι. Αν αυτό σε κάνει να νοιώθεις καλύτερα εγώ είμαι αυτή που φεύγω οριστικά από την κοινή μας ζωή, θα είμαι όμως πάντα δίπλα σου σαν μια καλή φίλη...»

Συζητήσεις επί συζητήσεων χωρίς να καταλήγουμε πουθενά. Δεν θέλει τις συζητήσεις γιατί την έχουν κουράσει, γιατί θέλει να αποφασίσει μόνη της. Μέχρι που πρότεινε ότι πρέπει να φύγει από το σπίτι για λίγο για να δει αν με θέλει κι αν θα της λείψω. Λες κι εγώ δεν είχα κάνει το ίδιο αλλά με κέρδισε τελικά η οικογένειά μας. Υπάρχει μια ένταση και συζητήσεις μέχρι αργά το βράδυ. Εγώ στο γυμναστήριο, κάπως κουλάρω. Χθες επιτέλους μου είπε το λογικό, αυτό που σκεπτόμουνα κι εγώ συνέχεια και πριν γυρίσω και τώρα. Δεν μπορεί να υπάρχει σχέση, είτε μεταξύ παντρεμένων είτε μεταξύ ελεύθερων, που

Just a click... Away...

ο καθένας θα έχει την δική του προσωπική ζωή και θα διασκεδάζει μόνος του, γιατί κάποια στιγμή μοιραία θα υπάρξει κάποιο μπλέξιμο για κάποιον από τους δύο. Οπότε ουσιαστικά θα αποφασίσει αν θέλει μια ζωή διασκέδαση, ή να ξαναμπεί στην ζωή μιας παντρεμένης. Όλα δείχνουν ότι κάτι άλλο υπάρχει, αλλά δεν φαίνεται πραγματικά τίποτα στον ορίζοντα και φυσικά κανένα στοιχείο που να το δείχνει. Θα περιμένω την απόφασή της και θα δω κι εγώ τι θα κάνω. Αν είναι αρνητική, ή πρέπει να δούμε πως θα πορευτούμε στην συνέχεια, φυσικά με ορισμένα προαπαιτούμενα σε μια τέτοια ζαβή σχέση και περιμένοντας το τέλος γιατί θα έρθει κάποτε, ή θα πρέπει να ξεκινήσουμε τις διαδικασίες διαζυγίου άμεσα για το καλό και των δύο. (Εκ των υστέρων, εφημερίδα αγγελιών για ενοικίαση σπιτιών με ημερομηνία 10/3 και πολλά σπίτια

Just a click... Away...

σημειωμένα με τιμές από 280-500 ευρώ).
Τελικά η απάντηση εξακολουθεί να είναι
αρνητική. Χωρίζουμε.....

Μεσημέρι ξανακάνουμε έρωτα...
Κάποια στιγμή της ψιθυρίζω ότι θέλει δεν
θέλει θα την κατακτήσω και πάλι
συναισθηματικά. Παρόλη την ηδονή της
στιγμής, αντιδρά σαν να την τσίμπησε
σφήγγα, πετάγεται πάνω και μου φωνάζει
ότι αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Από αυτή την
στιγμή αποφασίζω ότι το θέμα έκλεισε...
Πρέπει να είμαι ευτυχισμένος. Θέλω
σεξουαλική κάλυψη αλλά θέλω και
συναισθηματική κάλυψη, που πλέον δεν
την έχω κι αυτό με αποδιοργανώνει, με
στεναχωρεί, με εκνευρίζει. Το παίρνω
απόφαση, ξανασκύβω στα βιβλία μου,
προσπαθώ. Θέλω να αγαπώ αλλά θέλω
και να με αγαπούν και να με εκτιμούν κι
αυτό δεν συμβαίνει πια. Θέλω το χαμόγελο
και το γέλιο στο σπίτι, το όνειρο και την

προσδοκία, το άγγιγμα της στιγμής, το πάθος και τον πόθο κι όλα αυτά δεν μπορεί να μου τα δώσει. Ψυχρή κι απόμακρη λέει πολλές φορές πως πια δεν με εμπιστεύεται. Εγώ όμως ήμουν ειλικρινής. Μπορώ να πω ότι είναι κι αυτή, ότι ήταν... Όταν μου μιλούσε για τον κάποιον άλλον και μετά τα μάζεψε. Όταν μου μιλούσε για αγάπη και ξαφνικά μέσα σε δυο μήνες τα τίναξε όλα, ενώ δεν είναι δυνατόν να καταλαγιάσει εύκολα ο έρωτας των 4 μηνών; Όταν μου έριξε την ευθύνη για την στοματίτιδά της, ενώ εγώ είχα ξαφνιαστεί για ποιο λόγο υπήρχε τσούξιμο και στα δυο άτομα; Τι έχει συμβεί άραγε και πότε; Όταν πια με εκθειάζει σαν άντρα ,και συνεχώς μου λέει ότι εγώ με τα προσόντα μου, κλπ, τι της έχει συμβεί και με τι με σύγκρινε πια όταν τόσα χρόνια είχε το στόμα της κλειστό; Όταν μου λέει ότι εντάξει κάνω καλό κρεβάτι και δεν θα με αφήσει έτσι, τι την

απογοήτευσε ξαφνικά; Όλα αυτά μου περνούν συνεχώς από το μυαλό και δεν θέλω να με τρελαίνουν. Η φράση της «εγώ να δεις», που αποσκοπούσε τότε; Πως μπορώ κι εγώ πια να την εμπιστευτώ με την «κρυφή» ζωή που θέλει να κάνει; Γιατί αντέδρασε τόσο έντονα όταν της είπα ότι ντε και καλά έχω καταγράψει την φράση της ότι αν μου έλεγε κάτι θα πάθαινα δεύτερο έμφραγμα; Πόσο σημαντικό ήταν το πρόστιμο στις 12/2 και τι σήμαινε; Αν σήμαινε; Γιατί να θέλει να φεύγει συνεχώς. Τελειώσαμε.....

Ένας θάνατος ενός ανθρώπου που αγαπούσα κι εγώ πολύ. Η κηδεία... Νοιώθω να συμπαραστέκομαι στον άνθρωπο κι όχι στον άνθρωπό μου. Στην ταβέρνα... Πίνω πολύ... Φεύγω... Το πρωί κλείνουν τα μάτια μου από την νύστα... Τουλάχιστον 10 φορές κινδυνεύω να στουκάρω, καθώς κοιμάμαι στο τιμόνι. Λες και θέλω να

αυτοκτονήσω... Οι σκέψεις συνεχώς
τριγυρίζουν στο μυαλό μου. Πόσες φορές
αλήθεια δεν σκέφτηκα τελευταία, ότι θα
ήταν καλύτερα να είχα πεθάνει και να μη
συνέβαιναν όλα αυτά. Πως έχω καταφέρει
να μοιράσω τόσο πόνο; Σε ένα άτομο που
αγάπησα τόσο, που δέσαμε τα κοινά όνειρά
μας, που βαδίζαμε μαζί για τόσα χρόνια,
τόσο κοντά που είμαστε πάντα ένα, από
την συχνότητα του σεξ που εγώ δεν
μπόρεσα να αντέξω την έλλειψη, τα
διέλυσα όλα. Ακόμα-ακόμα μπορεί να
συνέβαλα και στον θάνατο ενός ακόμα
ατόμου. Κι αυτή, όπως είχε γράψει και
στην αίτηση του διαζυγίου που ποτέ δεν
κατατέθηκε γιατί ο πολιτισμός μας μας
οδήγησε να τα βρούμε συναινετικά. . .
«Έτσι περάσαμε ένα διάστημα
υποτιθέμενου σφοδρού έρωτα και
μεγάλου πάθους που εγώ όμως ήξερα
πως ήταν πριν το τέλος. Όπως ο

μελλοθάνατος πριν ξεψυχήσει είναι στα καλύτερά του έτσι κι εμείς. Και του το έλεγα πως έχοντας νιώσει τέτοια απόρριψη και διάψευση από αυτόν η τόσο θερμή συμπεριφορά μου είναι αφύσικη γι αυτό να είναι προετοιμασμένος για το δικό μου ξέσπασμα. Και φυσικά έτσι έγινε γιατί δεν ήμουν εγώ αυτή η τόσο θερμή γυναίκα που δεν υπολόγιζα ούτε κούραση ούτε τίποτα προκειμένου να βρεθούμε στο κρεβάτι μαζί. Ήμουν μια γυναίκα όχι η γυναίκα του, μια γυναίκα με πληγωμένο εγωισμό, αλλά κι αυτός δεν ήταν για μένα ο άνδρας μου ο δικός μου ο άνδρας είχα πάψει να τον βλέπω έτσι. Ένιωθα πως ήταν ένας άνδρας διαθέσιμος στην κάθε γυναίκα άλλωστε δεν το αρνιόταν ακόμα και όταν ήμασταν υποτίθεται καλά, ότι αγαπάει όλες τις γυναίκες πια.» Ένα

Just a click... Away...

τελευταίο μήνυμα καθώς η πλημμύρα τα έχει παρασύρει όλα. « Νάσαι πάντα καλά, νάσαι πάντα ευτυχισμένη κι ότι κι αν προσπαθείς να το καταφέρνεις. Θα βρίσκεσαι πάντα στη σκέψη μου και στη καρδιά μου στο ομορφότερο σημείο. Μακάρι το αποτύπωμά μου πάνω σου να μην είναι μόνο σημάδια πληγών. Χρόνια καλά, πολλά σε μια ζωή πούναι ποτάμι».

Το ζεστό και το κρύο

Η φωτιά και το πάθος σε αυτή τη νέα πραγματικότητα της ζωής μου. 150 και χιλιόμετρα κάθε βράδυ σχεδόν για να πάω να την συναντήσω, με το αλκοόλ να κυλάει στις φλέβες μου, την βροχή να πέφτει ασταμάτητα κι όμως εγώ εκεί με τη τρέλα μου και τις ορμόνες μου να με κατακλύζουν. Το κουδούνι για να μου

Just a click... Away...

ανοίξει στην πολυκατοικία από κάτω,
ανοίγω το κινητό μου ώστε να φωτίζει στα
σκαλοπάτια που ανέβαινα στις μύτες των
ποδιών μου, καθώς στην απέναντι πόρτα
παραμόνευε η θεία, έφτανα στον τρίτο
όροφο με την πόρτα να με περιμένει λίγο
ανοικτή κι από μέσα ένα γυμνό κορμί να
μου ορμάει, να με αγκαλιάζει, να με οδηγεί
αυτή τώρα και η προηγούμενη οδήγησή
μου να ξεχνιέται αμέσως. Τώρα όλα
γίνονται και πιο επικίνδυνα αλλά και πιο
χρωματιστά, πιο χαρούμενα, πιο κόκκινα,
πιο ερωτικά. Αυτό το ζεστό κρύο της
σχέσης μας με τρελαίνει. «Καταλαβαίνω
την αγωνία σου. Έχουμε κι οι δυο ίσως
μολυνθεί επικίνδυνα. Θέλω να πιστεύω ότι
θα είσαι κοντά μου για πάντα, όπως θάμαι
κι εγώ. Μη τρελαίνεσαι. Όλα είναι
φυσιολογικά στη ζωή μας. Δεν είναι ο
σκοπός μου να σε τρελάνω. Αγάπη θέλω
να δίνω... Εσύ έχεις μπλοκάρει σήμερα

ανεπανόρθωτα και στις μέρες που θα έρθουν θα πάθεις ίσως κι άλλη ζημιά. Έτσι είναι η ζωή. Ο ιός της αγάπης είναι πιο ζημιογόνος από την κόρη της λογικής. Το μη τηλέφωνο πάντως δεν είναι η λύση μας. Το έχουμε δοκιμάσει κι είδες ότι δεν πέτυχε... Ηρέμησε και σκέψου ότι δεν είσαι στην αγκαλιά μου, αλλά ότι εγώ είμαι στην δική σου. Αυτή η σχέση ας μην είναι καταστροφική τελικά... Ο Βασ-ήλιος στο ασ-ταίρι του Με αγάπη...» «Η ζωή μας ξεπέρασε. Τα γεγονότα μας ξεπέρασαν κι αυτά. Δεν μπορώ να καταπιέζω συνέχεια τον εαυτό μου και τελικά να μη καταφέρνω τίποτα. Κι εσύ στα ίδια βαδίζεις, θες κάτι, το διώχνεις, ξαναγυρνάς, δικαιολογείς μετά τον εαυτό σου, κι αυτό βέβαια το ζεστό-κρύο, έχει και την επίπτωσή του στους άλλους. Κορίτσι μου, έχουμε μπολιαστεί επικίνδυνα και δεν είναι ωραία λόγια πειθούς που

Just a click...Away...

χρησιμοποιώ για να πετύχω ,τι; Πίστευα ότι θα ήταν μια νέα αρχή, μέχρι και την άλλη μέρα που συνειδητοποίησα ότι είχε έρθει ο χρόνος του κρύου. Δεν θέλω να σε καταστρέψω, ούτε θέλω να καταστρέψω τον εαυτό μου. Μη νομίζεις, επειδή εγώ περνάω κάτι που χρόνια έχει να μου συμβεί, κάτι που μπορεί και να μη ξαναπέρασα τόσο έντονα, μετά από σένα θα μου πάρει καιρό να ξανασηκωθώ. Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν φταίνε τα τηλέφωνα, ούτε και το να βλέπει ο ένας τον άλλον, φταίμε εμείς και σε ότι έχουμε αγκιστρωθεί. Και συνέχεια εσύ, που δεν ξέρεις τι σου συμβαίνει και προσπαθείς να το κουμαντάρεις, με έχεις κάνει μπαλάκι. Καταπιέζεσαι και θέλεις να βάλεις να καταπιέζομαι κι εγώ. Ε, αυτό πια δεν γίνεται. Αν είμαι σε κάτι καλός, είναι κι η ψυχολογία, κι όσο προσπαθούμε να συγκρατήσουμε κάτι όλο σκεφτόμαστε, αν

Just a click... Away...

Θα τα καταφέρουμε, κι όλο στην σκέψη μας είναι, και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε. Αν πρέπει να έρθουν όλα στην προηγούμενη ισορροπία τους, θα έρθουν όχι επειδή εμείς θα πατάμε πότε από εδώ και πότε από εκεί την τραμπάλα, αλλά εάν έρθει η ώρα τους. Στο μπάνιο πριν είχα σκεφτεί ένα σωρό που θα σου έγραφα και τελικά σου γράφω παπαριές. Συγγνώμη. Τελικά ούτε στα λόγια τα γραπτά είμαι καλός. Δεν υπόσχομαι τίποτα, άσε με να είμαι ο Βασίλης που ξέρω. Ελεύθερος... Όποιος θέλει φεύγει... όταν μπορεί κι όχι όταν του το απαιτεί ο άλλος, έστω κι αν ο άλλος είναι ο ίδιος του ο εαυτός... Τουλάχιστον θέλω να έχω αναμνήσεις των όσων περνώ. Όλη αυτή την ιστορία πάντως, αν και όταν τελειώσει, θέλω να την κάνω ποίημα, θέλω να την κάνω διήγημα. Έχει τόσα, και δεν έχει όσα... η όσια.. Ίσως και να μην έγραφα σήμερα

τίποτα αν δεν μου έλεγες να μη σου
τηλεφωνήσω ξανά. Γι' αυτό σου λέω άστο,
μη σκέφτεσαι τίποτα."

Είμαι στα πάνω μου, Είμαι στα ωραία μου,
Γιατί με τρέλανεσ εσύ αγάπη νέα μου,
Είμαι στα πάνω μου, Όλα είναι τέλεια,
Ο έρωτας μωρό μου είναι ψυχεδέλεια
Κι όλος ο κόσμος ξαφνικά γεμίζει χρώματα
Από την ψυχή βγαλμένα... "

Η ζωή μας ξεπέρασε. Τα γεγονότα μας
ξεπέρασαν κι αυτά. Άστα, κορίτσι μου.
Σήμερα Τρίτη.» «Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ
μου... Θα θυμάμαι πάντα όλες τις καλές
και άσχημες, τις γλυκές και πικρές στιγμές
που μου χάρισες. Μακάρι στην ζωή μου να
ξαναβρώ μια γυναίκα παιδί σαν κι εσένα...
Κι εγωιστικά, θεϊκά, απλά, εύχομαι και σε
σένα να βρεις ένα Βασήλιο σαν εμένα... Θα
μου λείπεις πολύ... Μέχρι οι δρόμοι μας
ίσως να ξανασμίξουν... Σ' ευχαριστώ,
αστέρι μου. Καλή μας τύχη τελικά...»

Έρχεται, βγαίνουμε, όλο φιλιά και χάδια από τις 3 ως τις 5, έξω από το σπίτι της, δεν θέλει με τίποτα να μπω μέσα αυτή τη φορά. « Με συγχωρείς φατσούλα μα έφυγα. Δεν ξέρω πως αλλιώς να αντιμετωπίσω εσένα κι εμένα. Έχω αρχίσει να σε ερωτεύομαι γαμώτο, ούτε όταν σε βλέπω μπορώ να αντισταθώ πια. Άσε με ήσυχη λοιπόν. Δεν αντέχει η καρδιά μου τα μπερδέματα σου. Είμαι σα μικρό παιδί μέσα μου, έχω αρχίσει να ζηλεύω, δεν μπορώ να σε μοιραστώ, άσε με στην ελευθερία μου κι εγώ στη δική σου. Μου λείπεις ήδη... Σ' αγαπάω ματάκια κατάλαβέ με.» Ζεστό και κρύο ταυτόχρονα , ο φυλακισμένος αποδιοργανώνεται. « Σε παρακαλώ, σ' αγαπάω! Άσε με να ξεφύγω. Δεν σε μοιράζομαι!» «Δεν είχα την ψυχολογία να πάω ΟΣΣ κι έφυγα, φτάνω σπίτι. Να προσέχεις, στεναχωρήθηκα πολύ και για

τους δυο» «Προσπαθώ να κοιμηθώ για να γαληνέψω λίγο .Είναι που δεν αντέχω ψυχικά αυτό τον τρόπο ζωής, δεν έχω μάθει έτσι, με συγχωρείς, θέλω συνέχεια αγκαλιές και δεν έχω τίποτα... Δεν υποφέρεται!» «Καληνύχτα και κάτι ακόμα είσαι πολύ πιο δυνατός και θα ήθελα να με προσέξεις λίγο, όταν καταρρέω, γιατί τελικά μόνη μου δεν τα καταφέρνω. Να προσέχεις γιατί πονάω έτσι όπως ζεις και φοβάμαι μη πάθεις τίποτα.» Όλη την εβδομάδα δεν θέλει, θέλει να ξεφύγει, Πέμπτη με Παρασκευή η επικοινωνία και το Σάββατο αγκαλιά και ξέφρενος έρωτας. Κυριακή και πάλι το κρύο. Θέλει να φύγει, την σταματάω την τελευταία στιγμή, πάμε στο XXX, κοιμόμαστε μαζί και ξυπνάει στον ώμο μου, τρελαίνομαι. Με έχει παγιδέψει...

«Καταρρέω, αργοσβήνω, χάνεται η ψυχή μου, ξεμυαλίζεται από αλλόκοτα

Just a click... Away...

καμώματα της σάρκας και αναπαμό δεν έχει.. Τόση σκλαβιά, τόσος πόνος, πόσο οδυνηρό είναι αυτό το ξύπνημα! Κει που ονειρευόμουν ήρεμα ακρογιαλία, εκεί που έβρεχα τα πόδια μου στην θάλασσα και σιγοτραγουδούσα, εκεί που ζωγράφιζα στην αμμουδιά και αγνάντευα τα ηλιοβασιλέματα, ήρθες εσύ από το πουθενά, ούτε που πρόλαβα να δω πίσω από τον ώμο μου, ποιός είναι, γιατί με ενοχλεί, γιατί φωνάζει και αναστατώνει την καρδιά μου (τόσο μικρή, τόσο ευάλωτη που αρχίζει και εξατμίζεται..), αναστατώνει τα γλαροπούλια που με συντροφεύουν, διώχνει τα φιλαράκια μου και μένω μόνη, ήρθες ετοιμοπόλεμος, πάνοπλος, σίγουρος για τη νίκη και γω ακόμη προσπαθώ να καταλάβω... και προχωρώ προς τα πίσω, παραπατώ και πέφτω.. Και έρχεσαι κοντά μου, θέλεις να με βοηθήσεις λες, μου δίνεις το χέρι σου μα

Just a click... Away...

ξέχασες πως κρατάς μαχαίρι και γω
πρόθυμη να το πιάσω μου χώνεται ολόισια
στην καρδιά... Δεν υπάρχει κανείς άλλος
τριγύρω, η θάλασσα αγριεύει γιατί με
αγαπά, μα δεν μπορώ να φτάσω ως εκεί
να σωθώ, να ησυχάσω, μπουσουλάω σα
μωρό παιδί μα δεν τα καταφέρνω να
σηκωθώ... Δεν είμαι άνθρωπος πια να
στέκομαι ολόρθη, είμαι μια υποψία
ανθρώπου... φεύγει το οξυγόνο από τα
σπλάχνα μου, χτυπά τρελά η καρδιά μου,
τόσο που περπατώ και έχω την εντύπωση
πως όλοι οι διαβάτες την ακούν και
μουρμουρίζουν: μα επιτέλους, θα πάψεις
πια τούτα τα καμώματα; θέλουμε να πάμε
στις δουλειές μας.... Τι οδυνηρό ξύπνημα...
είχα την εντύπωση πως τα ξυπνήματα
είναι γλυκά, τρυφερά, δεν ήξερα πως
μπορούν και να σε καταστρέψουν, δεν
ήξερα πως έχουν τη δύναμη να με κάψουν,
να με διαλύσουν και να μην μείνει ούτε

δείγμα του εαυτού μου πια.. Να τριγυρνά,
να φεύγω, να έρχομαι, χωρίς σκοπό, χωρίς
την αγάπη που καταλαγιάζει τα πάθη,
γυμνή και ανίσχυρη, εκτεθειμένη σε κάθε
κακουχία, σε κάθε χτύπημα και πουθενά
μια ηλιαχτίδα, πουθενά λίγη γαλήνη,
μονάχα σάρκα, σάρκα, σάρκα.. έχει
κατατροπώσει την ψυχή μου, την κάνει ότι
θέλει και γελά μαζί της έπειτα.. Για πόσο;
πόσο θα κρατήσει αυτή η μάχη; ποιός θα
κερδίσει; δεν μπορούν να είναι σύμμαχοι
ποτέ; ποτέ; ποτέ; Μα δεν αντέχω τις
αιματοχυσίες... θέλω να κλάψω, να
παρακαλέσω να πάψουν αυτόν τον άτιμο
και ανέντιμο αλληλοσπαραγμό... Να
επουλώσω τις πληγές, να τις φιλήσω και
να τελειώσουν όλα εκεί... όμορφα και
απλά... Σαν σε εφιάλτη κάποιου άλλου
βρίσκομαι που αγκομαχώ να δραπετεύσω,
λαχταρώ τον καθαρό ουρανό, τον
αντικρίζω μέσα από το αραχνιασμένο κελί

Just a click... Away...

μου και δεν μπορώ να κλείσω μάτι τις
νύχτες, γιατί ο νους μου είναι κοντά του...
ο πόθος μου είναι στην αγκαλιά του, αλλά
έχω εγκλωβιστεί για τα καλά... Σε τι ψέμα
ζούσα τόσο καιρό; Πως είχα την
ψευδαίσθηση πως κάνοντας υπομονή θα
άγγιζα σιγά και ταπεινά την αγάπη; Πως
μόλις την ένιωθα να μου γνέφει, να
φωτίζει το δρόμο μου, θα παραδινόμουν
άνευ όρων; Και τώρα τι; Πως να
προσγειωθώ μέσα σε αυτή τη ματαιότητα,
σε αυτή την ματαιοδοξία, σε αυτή την
αγριότητα και να χάσω όλη την ουσία της;
Και να πάψει η καρδιά μου να τη λαχταρά,
να την αναζητά αδιαπραγμάτευτα; Όπου
θυμίζει κόλαση δεν μπορεί να κατοικεί η
αγάπη.. αρνούμαι να το αποδεχτώ, δεν
μπορεί, δεν στέκει..» Η εναλλαγή μέρας και
νύχτας και τανάπαλιν με έχει επηρεάσει
και μένα «Όσο και να σου γράφω, όσο και
να σου τηλεφωνώ, όσο και να σου στέλνω

Just a click... Away...

μηνύματα, εσύ πρέπει να κάνεις όπως
χθες, μην απαντάς και μη δίνεις σημασία
πια. Κι αυτά είναι τα λογικά που γράφω
γιατί δεν ξέρω πως θα καταλήξω... Δεν
είναι ο πληγωμένος μου εγωισμός για όσα
άκουσα από τα χείλη σου χθες. Έπρεπε να
τα πεις να με ταρακουνήσεις γιατί
καταστρεφόμαστε, γιατί καταστρέφεται
εσύ κι αν καταστραφείς εσύ, θα τελειώσω
κι εγώ. Δεν είναι που δεν σε καταλαβαίνω
ότι πρέπει να τελειώσουμε... Είναι ότι μου
έχεις γίνει απαραίτητη και το
καταλαβαίνω κάθε στιγμή και περισσότερο
και θα το νοιώθω όλο και πιο πολύ μέχρι
να καταλαγιάσει όλη αυτή η έλλειψή σου,
να ηρεμήσω κι εγώ, να πορευτείς κι εσύ
στους νέους σου δρόμους. Μέχρι τότε θα
γίνομαι γελοίος σε σένα, αλλά κυρίως σε
μένα, που δεν θα μπορέσω ποτέ να
καταλάβω πως έφτασα σε αυτό το σημείο.
Να εκλιπαρώ, η μάλλον να μουρλαίνομαι,

Just a click... Away...

να βλέπω ότι σου κάνω κακό, να μη μπορώ
να σταματήσω να σε θέλω, να σε
σκέφτομαι, να σε αγαπώ, όλα τα
τραγούδια να μου θυμίζουν το σώμα σου,
την αθωότητα της καρδιάς σου, την
απλότητά σου, το παιδί μέσα σου, να σε
έχω ερωτευτεί έτσι που να έχεις γίνει όλη
μου η ζωή πια, να μη δίνω σημασία σε
τίποτα άλλο στην ζωή μου, να σου γράφω
λόγια αγάπης, ο μαλάκας, που δεν τα
πιστεύεις βέβαια, γιατί αν τα πίστευες τα
πράγματα θα ήταν ακόμα χειρότερα. Δεν
μπορώ, κορίτσι μου, έτσι είναι οι
γεροντοέρωτες, όπως θα το σκέπτεσαι κι
εσύ, γίνεσαι χειρότερα από παιδί και δεν το
καταλαβαίνεις πως τσιμπήθηκες.
Προσπαθείς να πιαστείς από κάπου και
καταντάς να σκέπτεσαι και να μιλάς για
το ίδιο άτομο, αυτό που θέλεις να
τελειώσεις και ξανά-μανά τα ίδια. Θέλω
να τελειώσουμε. Θέλω να ξαναβρείς το

Just a click... Away...

γέλιο σου, τους γλάρους σου και την
θάλασσά σου. Εγώ σκέφτομαι πως θα τα
καταφέρω όλη αυτή την περίοδο να ζω
χωρίς εσένα. Εσύ βλέπεις έχεις κι ένα
άλλοθι να πατάς, να παίρνεις δύναμη, για
να διώξεις από πάνω σου εμένα και τον
θανάσιμο εναγκαλισμό μου, το άλλοθι του
ποιος είμαι εγώ... Εγώ δεν έχω, δεν έχω
που να κρατηθώ, δεν έχω τίποτα που να
νοιώθω ότι θα μπορούσε να με σπρώξει
μακριά σου, έχω κολλήσει σαν βδέλλα και
ρουφάω την ζωή και το αίμα σου, τη χαρά
και το γέλιο σου... Δεν υπάρχει τίποτα που
να μπορώ να πω ότι έφταιξες. Ακόμα και
τα χθεσινά σου λόγια, ήταν τόσο
δικαιολογημένα και άκουγα τον θυμό σου
να με καρφώνει και πίστευα ότι ήταν μια
καλή ευκαιρία να θυμώσω κι εγώ να το
πάρω απόφαση, να σου βρω ψεγάδι και να
φύγω μακριά σου. Κι ως το βράδυ είχα
πιστέψει πως τόχα κατορθώσει, αλλά πάλι

Just a click... Away...

έκανα λάθος. Έχασα τα λογικά μου
ξαφνικά, άρχισα να στέλνω μηνύματα, να
τηλεφωνώ, να σου γράφω, και μέσα μου
πάλευαν δυο θέσεις αντίθετες. Από την μια
περίμενα να μου απαντήσεις κι από την
άλλη ήθελα να με αγνοήσεις γιατί πλέον
την δύναμη την έχεις εσύ εσύ με παίζεις και
μέχρι να τελειώσει όλο αυτό το μαρτύριο
του τέλους, εγώ θα ταπεινώνομαι μπροστά
σε ένα πλάσμα που λατρεύω και σωστά το
λατρεύω, γιατί είναι όλη μου η ζωή και
γιατί περνάω ότι δεν έχω ξαναπεράσει
ποτέ μου. Γιατί η ζωή μας είναι σκληρή κι
έχω αφήσει την λογική κατά μέρος, όλη
αυτή την λογική που πάντοτε με
διακατείχε κι έχω αφεθεί σ' αυτό το
πρωτόγνωρο, στο πάθος, την αγάπη, την
έννοια, τον έρωτα, στην καρδιά μου κι έχω
κι εσένα να με περιγελάς πλέον γι' αυτό
και ξέρω και δεν ξέρω, που πατάω και που
βρίσκομαι κι απλά θέλω να λέω ότι μιλάω

Just a click... Away...

μόνο για την παρούσα χρονική στιγμή κι
είσαι η ζωή μου... Παράδεισέ μου...» Λόγια;
Χμμ... «Μη με παρεξηγείς... Εκτός όλων
των άλλων, όπως μου δόθηκες κι εσύ
ολοκληρωτικά, έτσι πιστεύω-έτσι νομίζω,
είχα δοθεί κι εγώ σ' αυτή τη τρέλα και
τώρα που νοιώθω ότι έχω ξαναμείνει
μόνος, όλη αυτή η ανάγκη επικοινωνίας
που έχω, τα πολλά λόγια που έλεγες πως
έλεγα, το ότι πια δεν μιλάμε, που δεν
αφουγκράζομαι την ανάσα σου, πούχω
πάψει να σου κάνω έρωτα με τα λόγια,
μέσα από την άψυχη γραμμή του
τηλεφώνου, με έχει τσακίσει διπλά. Και σε
κουράζω με τις σκέψεις μου, με τα δάκτυλά
μου να μη χαϊδεύουν το κορμί σου,
αλλά αυτά τα βλαμμένα πλήκτρα, που
μεταδίδουν σκέψεις και αισθήματα, όμως
με τόσο ψυχρό κι απρόσιτο τρόπο, σαν την
απόμακρη παρουσία μου στη κρύα σου
κάμαρα. Και χωρίς να το καταλαβαίνω

Just a click... Away...

σου στέλνω μηνύματα, που δεν έχει πια
σημασία τι γράφουν, θα μπορούσαν να
ήταν κι αναπάντητες κλήσεις, έτσι απλώς
για να δηλώσω ότι υπάρχω; ότι υπάρχουν
στιγμές; που σε σκέπτομαι, μέχρι να
ξεπεράσω όλο αυτό το μακελειό μέσα μου,
να ηρεμήσω κι εγώ, αν και ποτέ το
κατορθώσω και η φωνή σου μου φάνηκε
χαρούμενη χθες και σκέφτηκα ότι το
διώξιμό μου σου έκανε καλό, γιατί
εξακολουθώ να σε ενοχλώ και να σε
πυρπολώ με όλα αυτά, γιατί να μη μπορώ
να σε αφήσω στην ησυχία σου, στο μικρό
και γλυκό σου κόσμο, να μη σε αφήνω να
τρέξεις σαν ελάφι μέσα στο δάσος σου,
αλλά να σε παγιδεύω βάζοντας φωτιές,
για να ξαναμπείς στο κλουβί που έχω τα
κλειδιά εγώ. Απλά γιατί σε..... Πολύ, πολύ
απλά..... Και δεν το καταλαβαίνω, ότι σε
σκλαβώνω, ότι ... ότι ... ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ
ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ, ΘΑ ΤΑ

Just a click... Away...

**ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΑΣΗ.
ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΤΟΣΟ...**

Μερκούρη

απόψε θέλω να σε δω και να σε πάρω

αγκαλιά μου,

στο πλάι σου να κοιμηθώ και να ξυπνήσεις

συντροφιά μου

απόψε θέλω να σου πω, ότι ακόμα σε

αγαπάω,

χωρίς εσένα δεν μπορώ και δύσκολες

στιγμές περνάω

Τσαλίκης

...μα φαίνεται, η αγάπη δεν έχει σημασία

και κάπως έτσι, η νύχτα αυτή με βρίσκει

πάλι μόνο, να πίνω, να μεθάω, να θυμώνω,

με κόκκινα φανάρια να περνάω.

και κάπως έτσι, η νύχτα αυτή με βρίσκει να

σε βρίζω, να πίνω, να μεθάω, να καπνίζω

κι ακόμα πιο πολύ να σ' αγαπάω.

One

κάνω όνειρα, όνειρα, όνειρα, όνειρα

Just a click... Away...

πως θα γυρίσεις κοντά μου,
μα εσύ απομακρύνεσαι, χάνεσαι, κρύβεσαι,
λείπεις απ' την αγκαλιά μου.
τόσα όνειρα, όνειρα, ψάχνω εσένα,
μα πάντα όταν θάρθει το φως,
τότε βρίζω, φωνάζω, τα βάζω με μένα,
πως τάκανα έτσι ο τρελός.
Είμαι τόσο μόνος χωρίς εσένα, να σ'
αγαπώ και να μ' αγαπάς. Γλύκανε και
δέξου το...

Όταν η πρόταση ήταν πήγαινε και
βρες την αν την αγαπάς το
έκανα. Τρέχω και βρισκόμαστε
στον Ορχομενό... Καθώς
αποχωριζόμαστε υπάρχει ένα διάχυτο
θέλω να φύγεις και μη φεύγεις... Τέλος;
Αυτή η τραμπάλα των συναισθημάτων με
βγάζει πάλι στα κάγκελα της αγάπης.
«Σήμερα είναι Παρασκευή κι από την
Κυριακή τα έχω καταφέρει. Ναι, δεν σε
ενοχλώ με τα τηλέφωνα, τα μηνύματα

Just a click... Away...

μου, τα λόγια μου. Πιστεύω πως όλα θα πάνε καλά. Θα φύγω από την ζωή σου γιατί έτσι πρέπει. Κοπέλα μου, αυτό που πέρασα μαζί σου ήταν ότι πιο εκπληκτικό, ότι πιο τρομερό, βασανιστικό, ότι, ότι, ότι... Δεν έχω ξαναανιώσει έτσι τα τελευταία 18 χρόνια. Τρελάθηκα... Και κάθε μέρα το πάθος μου φούντωνε, η αγάπη μου μεγάλωνε, δεν μπορούσα να ξεκολλήσω ,να σε βοηθήσω κι εσένα, να βοηθήσω και τον εαυτό μου κι η οικογενειακή μου σχέση από προβληματική έγινε σιγά-σιγά χωρισμός. Όλα γίνονταν αυτόματα, τα τηλέφωνα, τα μηνύματα, καταλάβαινα πως σε εξουσίαζα με τα λόγια μου, το πνεύμα μου, το σώμα μου και σ' έκανα ότι ήθελα και γινόμουν επικίνδυνος, για σένα τα όνειρά σου, τους στόχους σου, το μέλλον σου και δεν μπορούσα να ξεφύγω, να σε αφήσω να ζήσεις στην ησυχία σου, παρότι το ήξερα πως ακόμα κι αν

Just a click... Away...

μπλεκόμαστε κάποια στιγμή θα έφευγες.
Δεν υπήρχε πια λογική, η αγάπη με είχε
στείλει μια κι η δική σου αγάπη με έστελνε
δυο. Η σχέση αυτή ήταν καταστροφική για
σένα αρχικά και μετά για μένα. Έβλεπα
την ζωή μου κοντά σου, με κοινά όνειρα,
οικογένεια και διάφορα άλλα, είχα πάρει
τρελές αποφάσεις, διέγραφα οριστικά 18
χρόνια γάμου, δεν με ενδιέφερε τίποτα,
μόνο εσύ. Κι εσύ από την πλευρά σου να
έχεις γίνει φτερό στον άνεμο, κι όπως
σωστά είχες γράψει <ότι θες με κάνεις>. Κι
έπρεπε να αντιδράσω και δεν μπορούσα.
Είχα βρεθεί μέσα στην δίνη ενός
πρωτόγνωρου πάθους, μιας αγάπης που
δεν είχε όρια, ενός έρωτα που δεν τον
σταμάταγε τίποτα πια. Εσύ υπέφερες...
Έβλεπες ότι όλο αυτό δεν σε βγάζει
πουθενά. Χαιρόσουν όταν ήσουν μαζί μου
και μετά τι; Έπεφτες στην κατάθλιψη,
στον πόνο, στην μαυρίλα κι εγώ απλά να

Just a click... Away...

προσπαθώ να σε παρηγορήσω ή να σου
αλλάξω γνώμη, αλλά από μακριά, χωρίς
να με έχεις αγκαλιά σου, με τα όνειρά σου
να μη δένουν με ότι συνέβαινε. Εγώ
υπέμενα, είχα δώσει ήδη παραπάνω κι από
τις ώρες που διέθετα σαν παντρεμένος κι
από κει και μετά σου διέθετα σχεδόν τα
πάντα και στην ουσία είχα χωρίσει κι εσύ
ήθελες κι άλλα κι εγώ ήμουν πια
διατεθειμένος να στα προσφέρω. Και
κάποια μέρα τα κατάφερες και ξέφυγες...
Κι εγώ είχα μείνει τελείως μόνος, χωρίς
οικογένεια, παιδιά, εσένα... Είχα χαζέψει
και δεν ήξερα πια που πατάω.
Καταλάβαινα τα δίκια σου αλλά ήταν
τόση η αγάπη μου, που δεν μπορούσα να σε
βοηθήσω, να φύγω, κι ήξερα την επιρροή
μου πάνω σου και το κύλισμα θα
ξαναγινόταν. Κι επειδή ο έρωτας με έρωτα
περνάει έπρεπε κάτι να κάνω να σε
γλυτώσω από μένα. Και δεν υπήρχε τίποτα

Just a click... Away...

στον ορίζοντα, κοντά μου. Μόνο ένα άτομο που με είχε αγαπήσει τρελά, που με παντρεύτηκε κι εγώ ουσιαστικά την είχα διώξει τελευταία, που πόνεσε κι έκλαψε τους τελευταίους μήνες, που προσπάθησε και ξαναστάθηκε στα πόδια της, που είχε πληγωθεί τόσο από μένα, αλλά εγώ έπρεπε κάπου να μιλήσω γιατί εσύ δεν υπήρχες πια και θα τρελαινόμουν. Κι έπιασα και της μίλησα σαν νάταν φίλη μου, της μίλησα για σένα, για άλλες, για φλερτ κι ιστορίες του τελευταίου διαστήματος, αλλά ειδικά για σένα, για σένα, για σένα... Με ρώτησε αν σε αγαπούσα, της είπα ναι και με παρότρυνε να έρθω να σε βρω, γιατί αν κι εσύ με αγαπούσες θα με δεχόσουν. Η γυναίκα μου είναι ένας ανώτερος άνθρωπος, κάτι μεγάλο κι αυτή... Σου τηλεφώνησα, ξεκίνησα, ήρθα και στον δρόμο συνεχώς σκεπτόμουν... Όταν σε είδα να φτάνεις και

πάλι είδα αυτά τα ερωτευμένα μάτια, που δεν ήθελα να τα καταστρέψω αλλά τα κατέστρεφα... Σε όλη την διάρκεια που είμαστε μαζί, κατά την προσφιλή μου συνήθεια, σκεπτόμουν κι άλλα, πως θα μπορούσα να σε βοηθήσω να φύγω, εσύ όσο και να τα είχες καταφέρει, υπέφερες, περίμενες λίγη πίεσή μου, δεν ξέρω ένοιωθα ότι σε εκμεταλλεύονται παρότι εγώ σε αγαπούσα το ίδιο, ίσως και παραπάνω, έπρεπε να τελειώσουμε, έπρεπε... Ίσως αν δεν ήμουν παντρεμένος, με παιδιά, αν ήμουν λίγο μικρότερος, δεν θα ξεκολάγαμε ποτές, ίσως και να είχαμε προχωρήσει... Με την γυναίκα μου, γνωριστήκαμε για ένα μήνα, κλεφτήκαμε, παντρευτήκαμε στον δεύτερο, ήμασταν ευτυχισμένοι για 18 χρόνια, μέχρι να με πιάσει η τρέλα μου... Εσύ παρουσιάστηκες μετά, μην έχεις τύψεις... Τότε σκέφτηκα τον μοναδικό τρόπο που θα μπορούσα να

Just a click... Away...

σε σώσω. Να αγκιστρωθώ σε κάποια άλλη.
Μόνο μία πιο δυνατή αγάπη είχε υπάρξει
στην ζωή μου από εσένα. Αυτή... Και
ξαναφούντωσα την αγάπη μου και
σύρθηκα και παρακάλεσα να ξαναγυρίσει
κι αυτή και πόνεσα, για να μπορέσω να
κόψω, να μείνεις κι εσύ ελεύθερη κι εγώ
ελεύθερος. Και βέβαια μην νομίσεις ότι η
απάντησή της είναι θετική, ακόμα την
περιμένω, γιατί η ίδια έχει φύγει και δεν
ξέρει αν χρειάζεται, να ξαναμπεί στην
διαδικασία να με ξαναγαπήσει, αλλά εγώ
κατάφερα να καταλαγιάσω με εσένα και
να μη σε παρασύρω στη καταστροφή.
Τουλάχιστον τώρα γνωρίζω πως αν
τελικά χωρίσω θα έχω τελειώσει και μαζί
σου κι αυτό θα μου είναι σημαντικό. Γιατί
διάολε δεν μπορείς να λες ότι αγαπάς
κάποιον και να τον σέρνεις στην
καταστροφή; Μια αυτοκριτική...
Τελειώσαμε κι ότι έζησα μαζί σου δεν θα το

Just a click... Away...

ξεχάσω ποτέ, όχι τόσο σαν πράξεις μεταξύ μας, αλλά σαν αισθήματα που μου βγήκαν τόσο δυνατά που με ξάφνιασαν και μένα.

Στην ζωή σου νάχεις κάθε ευτυχία...

Θεώρησα υποχρέωσή μου να στα γράψω όλα αυτά, τώρα που ξαναβρήκα την δύναμή μου, που καθάρθηκα από το κλάμα, που προσπαθώ να ξαναστήσω την οικογένειά μου, που όπως πολύ σοφά είχες γράψει <ασχολήσου μαζί της, γιατί θα την χάσεις, και θα είσαι απαρηγόρητος>. Και τα γράφω όλα αυτά ακούγοντας τραγούδια του Πάζη κι είμαι ήρεμος κι εύχομαι να είσαι κι εσύ κι ότι κι αν γίνει με το σπίτι μου, εννοώ διαζύγιο ή επανένωση ο φταίχτης θα είμαι εγώ. Εσύ γλυκιά μου κι ευαίσθητη, ήσουν η ζωή μου, το πάθος και το όνειρό μου και θα πρέπει να διατηρήσεις την αθωότητά σου, είσαι παιδί και μείνε στους στόχους σου, θα τα καταφέρεις. Και πάντα θα είμαι δίπλα σου,

Just a click... Away...

έτσι όπως νομίζω βλακωδώς ότι μπορώ να προστατεύω τους άλλους από μακριά. Σου ζητώ ειλικρινά συγνώμη γιατί σε έβλαψα και σου έδωσα και πόνο μαζί με την αγάπη μου. Θα μαθαίνεις νέα μου κι εγώ δικά σου είμαι βέβαιος, κι αν έχεις κάνει τίποτα από την εργασία, στείλε να βοηθήσεις και μένα... Έπρεπε να τα γράψω, γιατί ποτέ δεν πίστεψες ότι κι εγώ σε αγάπησα κι εγώ προσπαθούσα να φύγω... Καλησπέρα... Είμαι ήρεμος...»

«Δυστυχώς δεν έχω κάνει τίποτε ακόμη με την εργασία, ελπίζω αυτή την εβδομάδα κάτι να κάνω και να σου στείλω να πάρεις μια ιδέα. Πολύ με στενοχώρησες που συμπεριφέρθηκες με αυτό τον τρόπο στη γυναίκα σου, ενώ ισχυρίζοσουν πως όλα είναι ίσωμα και με ανατρίχιαζες, για να με καθησυχάσεις ίσως... Πίστεψες αλήθεια πως υπήρχε περίπτωση ποτέ να θεωρήσω αληθινά όσα μου έλεγες;

Just a click... Away...

Λυπάμαι μα είσαι χαμένος στο διάστημα
και παρασύρονται ορισμένα άτομα που
μπλέκονται στην τροχιά σου - για πολύ
λίγο ευτυχώς - αναίτια και άσκοπα, ίσως
γιατί σε κάποιο παραστράτημα έχασαν τον
δρόμο τους. Δεν χρειάζεται όμως ξέρεις να
προσπαθείς τόσο επίμονα να
εκμεταλλεύεσαι καταστάσεις γιατί ούτως
ή άλλως, αργά ή γρήγορα εσύ χάνεις, ενώ
φαίνεται αρχικά πως όλα τα ατού είναι
στα χέρια σου. Δεν είναι τηλεπαιχνίδι η
ζωή μας, χαλάρωσε λιγάκι, μα τόσα
χρόνια δεν έμαθες ακόμη να αγαπάς; Τόσο
δύσκολο είναι να είσαι ωφέλιμος για τους
άλλους; Μόνο προξενώντας κακό
αισθάνεσαι ζωντανός; Μιλάμε άλλη
γλώσσα, λυπάμαι.. και πως και τι να
εξηγήσω.. Κράτησε μονάχα αυτόν τον
άνθρωπο, αν σε θέλει ακόμη - κοντά σου,
γιατί πας χαμένος, θα σε κλαίνει και οι
ρέγγες κακομοίρη μου... κι άσε τους

Just a click... Away...

τσαμπουκάδες, τα παχιά λόγια, μουμεπλέ, μουμεπλέ... κάνε αυτό που σου λέω γιατί αν σε συναντήσω στο δρόμο μου ούτε καλημέρα δεν θα σου πω, θα σε φτύσω κατάμουτρα!!!! Θα σου τη βουτήξει κανένας άλλος και δεν θα βρίσκεις παρηγοριά πουθενά... κουνήσου λοιπόν, εμπρός, κι άσε τις κλάψες για τους ανθρώπους που έχουν πραγματικά προβλήματα! Καληνύχτα συμφοιτητά μου κι όπως είπαμε, εντάξει; (Αλλιώς αλίμονο σου!!!). Φιλάκια!»

Κι όμως ακόμα δεν τέλειωσαν όλα κι ούτε θα τέλειωναν εύκολα. «Βασίλη βοήθεια. Πονάω. Δεν αντέχω λεπτό. Θέλω αγκαλιά, φοβάμαι, κρυώνω τόσο πολύ. Η καρδιά μου ... Που να πάω, δεν με χωρά η γη πια, πνίγομαι... Μου λείπεις, σ αγαπάω, θέλω να χαθώ.» «Σ' αγαπάω, σ αγαπάω, θέλω

Just a click... Away...

να σε βλέπω, να σε ακούω, να χώνομαι
στην αγκαλιά σου σαν γατάκι και να
γουργουρίζω από ευχαρίστηση, να
κοιμάμαι και να ξυπνάω εκεί, όταν
φοβάμαι να τρέχω εκεί, όταν χαίρομαι να
τρέχω εκεί... να γαληνεύω, να
ονειρεύομαι, να ακούω την ανάσα σου, την
καρδιά σου και να μη χορταίνω... να
συγκλονίζεται όλο μου το είναι, να
σπαρταρά η ψυχή μου για να είναι
ζωντανή, να λιώνει το βλέμμα μου από
έρωτα και αγάπη, να χαμογελώ διαρκώς
και να χαίρεται μαζί μου όλη η πλάση, όλοι
οι ταλαιπωρημένοι άνθρωποι να με
συναντούν και να παίρνουν δύναμη από
την δική μου αγάπη... Να δίνω, να δίνω...
Έτσι απλά, αθόρυβα και αναπάντεχα ήρθε
η άνοιξη στην ψυχή μου και μου είναι
αδύνατο να ησυχάσω... μια ασυγκράτητη
ορμή έρχεται, προσπαθώ να της κλείσω
την πόρτα, μα διαρκώς επανέρχεται

Just a click... Away...

δριμύτερη και φωνάζει από έξω, κλαίει, απειλεί, παρακαλά και με καταφέρνει εντέλει... Τι να ελέγξω πια και τι να συμμαζέψω, τι δικαιολογίες νέες να σκαρφιστώ δεν γνωρίζω... το μόνο που ξέρω είναι ότι σ αγαπάω και θέλω να το φωνάξω παντού... Τρέμει το φυλλοκάρδι μου, γλυκαίνουν τα μάτια μου και δεν βλέπω τίποτε άσχημο μπροστά μου... Να συγκρατηθώ, να πράξω το σωστό, να σε διώξω από κοντά μου ή να τα μαζέψω και να φύγω - το ίδιο μου κάνει - λέω, λέω, λέω... μα είναι αυτή η σπίθα εντός μου, αυτή η λαχτάρα, αυτή η ανάγκη που με γυρίζει πάλι κοντά σου ανεξήγητα... Πως να προστατευθώ και πως να σε προστατέψω; τόσες προσπάθειες ανεπιτυχείς, τόσες απόπειρες απόμειναν άκαρπες και έμεινα να κοιτάζω με λύπη τα αποτελέσματα... Ένας χείμαρρος η καρδιά μου, αν μπορούσα να εκφράσω όλα όσα

αισθάνομαι, αν μπορούσα να πράξω, να
ζήσω όλα όσα σκέπτομαι και ονειρεύομαι
δεν θα πατούσα πια στη γη, θα χόρευα
μες τους ανέμους σαν αλλόκοτο αερικό.
Έτσι εξηγείται το μαράζωμά μου, η
στενοχώρια μου... είναι που μου είναι
αδύνατο να ζω δίχως να εκφράζω με
οποιοδήποτε τρόπο τα συναισθήματά
μου... αυτοί όλοι οι περιορισμοί με έχουν
σακατέψει... είναι δυνατόν να κλείσεις σε
ένα κελί που δεν το βλέπει ο ήλιος το κύμα
της θάλασσας; θα διαλυθεί, θα χαθεί όλη
του η ουσία και θα απομείνει ένα θλιβερό
αντικείμενο απροσδιόριστο, δίχως
ταυτότητα, νεκρό... χωρίς αγάπη. Σε
θέλω, νιώθω τέτοια ζεστασιά που δεν
περιγράφεται, θέλω να κοιμάμαι πάνω
σου και να ξυπνώ πρωί πρωί στην
τεράστια αγκαλιά σου... είναι τόσο μεγάλη
που δεν θέλω καθόλου να φεύγω από
κει... κάπως έτσι φανταζόμουν την

Just a click... Away...

αντρική αγκαλιά, κάπως έτσι ονειρευόμουν
πως είναι πλασμένη ειδικά για τη γυναίκα,
θεόρατη τόσο πολύ που να χάνεται, να
αφήνεται μέσα της και να νιώθει
ασφάλεια... Μωρό μου, μωρό μου, νομίζεις
πως με τέτοια σφόδρα επιθυμία μπορώ να
συμβιβαστώ και να αρκεστώ στο ελάχιστο,
δηλ. στο τίποτα; Μπορώ νομίζεις να ζήσω
με δανεικά; Με τα παζάρια δεν τα πάω
διόλου καλά, μου είναι αποτρόπαια... και
όταν σχετίζονται με τις καρδιές είναι
απόλυτα απάνθρωπα... Και κλωτσάω εκεί
που μου στερούν την ελευθερία να δίνομαι,
να εγκαταλείπομαι γιατί έτσι θέλω, γιατί
δεν υπάρχει άλλος δρόμος, γιατί για την
αγάπη αξίζει μόνο τέτοιου είδους
μεταχείριση κι άλλη καμιά... Πόσο μου
λείπεις, πόση ευτυχία συσσωρεύεται εντός
μου... πρέπει να την αποβάλλω, πρέπει να
την σκορπίσω παντού ειδάλλως θα με
πνίξει! Θέλω να με βλέπεις έτσι και να

Just a click... Away...

ηδονίζεσαι, σαν να κάνεις έρωτα μαζί μου
και να φτιάχνεσαι ακόμη
περισσότερο βλέποντάς με να τελειώνω,
πάλι και πάλι και πάλι. Σαν να χορεύω για
σένα, σαν να χορεύεις για μένα, σα να
χορεύουμε μαζί και να χανόμαστε μέσα στο
πλήθος, να μην ακούμε τίποτε, να μην
βλέπουμε τίποτε, μονάχα να χτυπούν οι
καρδιές μας σαν τρελές και τα κορμιά να
ακολουθούν το ρυθμό τους
συγχρονισμένα... Κι ύστερα μου μιλάς για
το σεξ - έρωτα τον αποκαλώ εγώ- μου
ζητάς επίμονα να τον υποβιβάσω, να τον
φυλακίσω δηλ. μέσα σε δυο στιγμές, να τον
μαντρώσω λες κι είναι πρόβατο που έχει
ξεφύγει από το κοπάδι... Μα είναι
δυνατόν; Πως μπορώ, τη χαρά που μου
προξενεί αυτό το θείο δώρο, να την αφήνω
να αργοστάζει σα χαλασμένη βρύση, αντί
να τη δεχτώ σαν αστείρευτο καταρράκτη
που παίζω, κολυμπώ, παρηγοριέμαι,

Just a click... Away...

κλαίω, γελάω μέσα του, μαζί σου;
Καταλαβαίνεις άραγε τι εννοώ;
Καταλαβαίνεις πόση αξία έχει για μένα;
Αντιλαμβάνεσαι ότι είναι η γέφυρα που
ενώνει δυο αντίθετες πλευρές, τον άντρα
και τη γυναίκα, σε μια μοναδική μουσική
μελωδία; Κάνω υπομονή για χάρη του,
θέλω ολόκληρο να τον γευτώ και θέλω να
το δεις αυτό, μπορεί και να συμφωνείς μαζί
μου... Μην απορείς λοιπόν που ξεγλιστράω
σα χέλι εκεί που το κορμί μου χτυπάει
κόκκινο, εκεί που οι εικόνες και οι
φαντασία οργιάζουν στο μυαλό μου...
είναι γιατί θέλω να αγγίξω αυτό το άλικο
χρώμα, θέλω να τυλίγει τη σάρκα μου την
ώρα που και η ψυχή μου θα χάνεται...
Μονάχα για σένα... Και θέλω μαζί μου
νάσαι, την ώρα ακριβώς που συμβαίνει
αυτό, να ζεις ότι ακριβώς ζω, να χαίρεσαι
ότι ακριβώς χαίρομαι, συντονισμένα, και
όχι απλώς να με παρακολουθείς... Είσαι

Just a click... Away...

άντρακλας για μένα και θέλω να στο λέω
συνέχεια, θέλω να καμαρώνω για σένα, να
σε κοιτάζω και χωρίς καν να με αγγίζεις
να τελειώνω... θέλω να στα δώσω όλα,
θέλω να μπεις στα όνειρά μου, σ αγαπάω,
σε θέλω, ακόμη και στο τηλέφωνο μόνο
λόγια αγάπης θέλω πλέον να λέμε και
τίποτε άλλο... όχι άλλα δάκρυα, όχι άλλος
κυνισμός, όχι άλλος εγωισμός, όχι άλλος
φόβος... μονάχα έρωτας, έρωτας,
έρωτας... μωρό μου, καρδιά μου, έλα
τώρα... δεν αντέχω άλλο να μη ζω..»
«Βασίλη, πονάω πολύ και φοβάμαι...
Νοιώθω πως κινδυνεύω, πως αφήνομαι σε
καταστάσεις ανεξέλεγκτες, που δεν τις
έχω δημιουργήσει εγώ και ανησυχώ που
θα οδηγηθώ... δεν είσαι δίπλα μου να με
αγκαλιάσεις σφιχτά και να φύγουν οι
μαύρες μου σκέψεις... Φοβάμαι που τα
πράγματα δεν είναι απλά και όμορφα,
όπως θα έπρεπε, όπως θα ήθελα... Δεν

Just a click... Away...

ξέρω πως να αντιδράσω. Εκεί που λέω να
ζήσω τον έρωτα, την αγάπη και να μη
σκεφτομαι τίποτε άλλο, εκεί παγώνω,
ξυπνάω και συνειδητοποιώ πως δεν όλα
ρομαντικά και ρόδινα όπως τα
φαντάζομαι εγώ... δεν μπορώ να είμαι
κοντά στην αγάπη μου, μιλάμε στο
τηλέφωνο, χαίρομαι, μια έπαρση με
ξεσηκώνει και μετά... μετά δεν είσαι εδώ,
βρίσκεσαι αλλού, εκεί που ίσως θα έπρεπε,
εκεί που θεώρησα σωστό να πας, αλλά δεν
περίμενα να έχω τόσο ερωτευθεί που να
μην μπορώ μακριά σου, να μην μπορώ να
σε ξεχάσω... Μια πίκρα σκοτεινιάζει το
βλέμμα μου, σαν να έχω προξενήσει
μεγάλο κακό γύρω μου και δεν ξέρω πως
να επανορθώσω... έχω επιθυμίες που
καίγομαι να υλοποιηθούν, να πάρουν
μορφή και περιεχόμενο κι από την άλλη
έχω τρομάξει τόσο... νοιώθω υπεύθυνη,
νοιώθω πως έχω καταστρέψει ένα σπίτι

Just a click... Away...

και εκεί που πήρα την απόφαση να
φροντίσω φεύγοντας, ή δυνατόν
να ξαναφτιάξει, επέστρεψα χωρίς καλά
καλά να το καταλάβω. Μου έλειψες πολύ
και δεν αντέδρασα καθόλου λογικά, δεν
κράτησα το λόγο μου ως το τέλος,
παρασύρθηκα από τα συναισθήματά μου
και υπέκυψα. Και έτρεξα κοντά σου, ήθελα
τόσα να σου πω, μα δεν είπα τίποτε
σχεδόν... Όλη αυτή η θολούρα με εμποδίζει
να είμαι ο εαυτός μου, να εκφράζω ότι και
όπως θέλω, να ζω, να ονειρεύομαι και να
μη χρωστάω σε κανέναν... Τι θα γίνει δεν
ξέρω... Θέλω να κλάψω, θέλω να ανοίξω
την καρδιά μου, θέλω να εμπιστευτώ... Μα
σε ακούω συνεχώς να μιλάς για την
κατάσταση στο σπίτι σου, να με συγκρίνεις
με τη γυναίκα σου στην ουσία, να με
ταλαιπωρείς κατ αυτό τον τρόπο και γω
θα πρέπει να ακούω; Δεν το αντέχω... και
πέφτω, χαλιέμαι πολύ και τότε θέλω να

φύγω, να σας αφήσω μόνους σας να δείτε τι θα κάνετε, εγώ τι δουλειά έχω μέσα σε όλα αυτά; Θα με μισήσουν όλοι και πως θα το αντέξω; Δεν μπορώ χωρίς αγάπη... και δεν τη θέλω μια κλεμμένη αγάπη, μια ακαθόριστη αγάπη... Μπορεί να μιλάω ασυνάρτητα, σε έχω ανάγκη αυτή τη στιγμή, χάνω το χαμόγελό μου πάλι και δεν θέλω... Στενοχωριέμαι που δεν είσαι εδώ... νοιώθω σαν κλέφτρα, τιποτένια, άδικη... και μαραζώνω... Μήπως φταίω και πάλι; Τι να κάνω; Να φύγω; Να μείνω; Έχω τύψεις, δεν έπρεπε να με αφήσεις να μπερδευτώ έτσι, βοήθησέ με... Δεν μπορούμε να είμαστε σαν τα δελφίνια στη θάλασσα; Εκείνα συνεχώς χαμογελούν, είναι τρυφερά μεταξύ τους, παίζουν διαρκώς και ξεψυχά το ένα για το άλλο από αγάπη. Πως να ονειρεύομαι κάτι τέτοια όταν η πραγματικότητα είναι τόσο σκληρή; Μήπως είμαι υπερβολικά

ρομαντική και πρέπει να αλλάξω; Η κυνικότητα που έχεις πολλές φορές με σοκάρει... έχεις συμβιβαστεί και εκπαιδευτεί τόσο καλά που φοβάμαι πως οι εικόνες μου (ελάχιστες σου έχω δείξει) σου φαντάζουν γελοίες... Αν είναι αλήθεια θα σε παρακαλέσω να μου το δείξεις, να προσγειωθώ και να πάψω να ονειρεύομαι ηλιοβασιλέματα, φεγγάρια και βαρκάδες στη θάλασσα... Θα είναι άδικο.. » Βράδυ «Σ' αγαπάωωωω! Τέλειωσέ το καλά όμως αυτή τη φορά κι έλα σφίξε με ώσπου να σκάσω! Μωρό μου τα έχω δει όλα... Φιλάκια!» Κι άντε πάλι από την αρχή «Βασίλη να προσέχετε όλοι σας σε παρακαλώ. Συγγνώμη αν δεν είναι σωστό που στέλνω μήνυμα. Λυπάμαι πολύ αν είναι για το καλό όλων σας, μπορώ να εξαφανιστώ. Νοιώθω ενοχές, να ξέρεις, όμως ότι σ' αγαπάω πολύ... Ελπίζω η ψυχή του να είναι στην αγκαλιά του

Χριστούλη...» Απαντάω ΟΧΙ. Την έχω ανάγκη καθώς ο θάνατος φαίνεται να έχει παίξει ένα καθοριστικό ρόλο πια σε όσα συμβαίνουν σπίτι μου. Θυμάμαι όταν ήθελα να εξιλεωθώ ίσως, που πήγα να μιλήσω με κάποιους αγαπημένους μου που έφυγαν, που είχα πάει μόνος μου στους τάφους τους και μίλησα νοερά μαζί τους προσπαθώντας να τους εξηγήσω για τις αποφάσεις μου.

Το πήγαινε έλα συνεχίζεται. Μια ερωτική φωλιά μας καλύπτει και μέσα στην Αθήνα, στις αδερφής της, αλλά ποτέ η γραμμή δεν είναι ίσια, στραβώνει και φτιάχνει και πάλι. «Μαζί σου βίωσα και πάλι το απόλυτο. Το απόλυτο του να σου τα δίνουν όλα κι εσύ να νοιώθεις λίγος για να ανταποδώσεις. Το να σε αγαπούν έτσι, κι εσύ να στέκεσαι αμήχανα σ' αυτή την ευτυχία. Ένοιωθα το απόλυτο της αγάπης σου κι έλεγα όχι δεν θα πάρω από τον

φόβο μου. Εσύ δεν έκοψες φλέβες, δεν παράτησες άντρα, δεν παράτησες γονείς, απλά με αγάπησες. Κι εγώ απέναντί σου να μπορώ να σου προσφέρω τόσα λίγα. Και τώρα λίγα πρέπει να σου γράψω. Αν μπορούσα κι εγώ απόλυτα να σε αγαπώ, να ήσουν σίγουρη ότι θα ήσουν κι εσύ ευτυχισμένη. Ξέρω κι εγώ να αγαπώ έτσι... Δεν μπορώ τώρα, κι εσύ δεν έχεις μάθει να περιμένεις... Σου ζητώ συγγνώμη, όλα τα λάθη είναι δικά μου. Κι η βλακεία δικιά μου... Είσαι εκπληκτική... Και στην αγάπη που μου έδωσες και στο σεξ και σε όλα----- Δεν είναι η ηλικία που μας χωρίζει... Είναι ο χρόνος και τα δευτερόλεπτα... Είναι που νομίζω ότι γράφω σπουδαία πράγματα και γράφω μαλακίες... Συγχώρα με ,κορίτσι μου, αγάπη μου, όπως θες πάρτο... Αυτά συμβαίνουν. Μακάρι να πέθαινα να είχες και κάτι καλό να θυμάσαι. Αυτό το απόλυτο θα ήταν από

την δική μου μεριά... Σ' ευχαριστώ, ήσουν σπουδαία, το απόλυτο θηλυκό και είναι... Μείνε έτσι, κάποιος θα σε εκτιμήσει περισσότερο... Ο Βασίλης σου, θα μείνει Σου, και δεν θα σε ξεχάσει ποτέ... Ρε συ όλα αυτά διάβασέ τα πολύ αργά μπας και τα καταλάβεις. Μπες κι εσύ μέσα μου έστω και για μια στιγμή...» Τελικά μια γραμμή που στράβωσε απλά της βγάζεις το ρ και συνέρχεσαι. «Σε συγχωρώ χρυσέ μου, λυπάμαι μόνο και στενοχωριέμαι που έμπλεξα με έναν τόσο μεγάλο κόπανο κι ελπίζω να μην ξανασυναντήσω ανάλογο στη ζωή μου γιατί θα ξεράσω και θα χάσω πάση ιδέα για τους άντρες, πράγμα που κανείς δεν μου το προκάλεσε ως τώρα. Μπορείς λοιπόν να υπερηφανεύεσαι πως εσύ έχεις την πρωτιά σε αυτό. Είσαι εξαιρετικά ικανός στο να κάνεις μια γυναίκα να σε σιχαθεί εντελώς. Εύγε!»

Οι μικρές εκδρομές μας στα γύρω

Just a click... Away...

ηρεμούν την ατμόσφαιρα κι αυτή η
παθιασμένη σχέση συνεχίζεται. Θυμάμαι
την έξοδό μου στο μπαλκόνι γυμνός όταν
την επισκέφτηκε ο αδερφός της, να μου
μιλά για τις φαντασιώσεις της και να
σαλτάρω, να παραπονιούνται οι γείτονες
να τελειώσουμε επιτέλους για να
μπορέσουν να κοιμηθούν. Οι ερωτικές μας
ώρες μας γέμιζαν με χαλάρωση και χαρά
ωστόσο το ζεστό κρύο ακόμα καλά
κρατούσε. «Νοιώθω μοναξιά... Που είσαι
τώρα που σε έχω ανάγκη, θέλω
αγκαλιές... Δεν μπορώ γαμώτο μου... Δεν
αντέχεται αυτό το πράγμα. Αγκαλίτσα μου
έχω ξαπλώσει» Το ερωτικό της
ταπεραμέντο με ανεβάζει σαν άντρα. «
Τζιτζίκο μου με συγχωρείς μα δεν αντέχω
άλλο, θέλω αγάπη, χάδια κι αγκαλίτσα κι
γλυκόλογα συνεχώς... Δεν το κάνω
επίτηδες, νοιώθω μόνη... Και δεν μπορώ
λεπτό χωρίς αγάπη! Σ αγαπάω και θέλω

ζουζουνιές και στοργή, φταίω; ΜΜάκια !
Να σκέπτεσαι πως έχω κουρνιαώσει κοντά σου!» «Προσπάθησε να γίνεις τα μάτια μου για να καταλάβεις την αγάπη μου και τις αντιδράσεις μου. Αν δεν με αγαπούσες θα είχα φύγει. Αν δεν με αγαπούσες θα είχα φύγει και δεν είμαι μόνο για το καλοκαίρι... Υπάρχω και ζω!!!»
«Ξεκαβάλα όμως γιατί γίνεσαι κρυόκολος κι εγώ αγαπάω μόνο τη ζεστούλα, γούτσου, γούτσου...! Μιάου, θέλω χαδάκια στα μπουτάκια... Τώρα!»
«Μωρούλι μου δεν μιλήσαμε όπως θέλαμε αλλά να σκέπτεσαι πως είσαι στην αγκαλιά μου και σε σφίγγω γλυκά. Καληνύχτα με φιλιά και χάδια...» «Έλα. Δεν αντέχω, θέλω να μου κάνεις έρωτα τώρα, είναι πληγωμένο το τσιουάουά μου και θέλει γλύκες κι εγώ χάδια... Νιάου!» «Κι εγώ κοπέλα μου είμαι αναμμένος κι ότι και να σου γράψω δεν φτάνει. Θέλω τόσα

να σου κάνω και να σε καυλώνω και να σε χαλαρώνω συνεχώς» «Δεν αντέχω άλλο χωρίς γλυκό, έχω πάθει στερητικό σύνδρομο. Που είσαι;» Απλές καθημερινές στιχομυθίες που ανταλλάσσονται μεταξύ των ερωτευμένων ζευγαριών σε όλο τον κόσμο ,την κάθε στιγμή της μοναδικότητας του καθενός στην μακρινή ένωση με τον την σύντροφο του . Κοινότυπα λόγια που τρέχουν είτε μέσω των καλωδίων είτε μέσα από τα κύματα που μεταφέρουν τη φωνή ή τα μηνύματά μας. Η έξαψη και πάθος μεταδίδονται γρήγορα και η φωτιά εξαπλώνεται στα κορμιά που είναι σε απόσταση.

Οι πόλεις και τα νησιά που μας φιλοξενούν πληθαίνουν. Ηράκλειο, Πόρτο Ράφτη, Αντίκυρα, Μακρυγιαλός στη Κρήτη, Γαϊδουρονήσι, Θάσος, Ωρεοί, Λειβαδιά, Μαρούσι,

Just a click... Away...

Πατήσια, Αιδηψός, Χίος, Τουρκία, Σάμος,
Λέρος, Σαντάνσκι, Αγιάννης ο Ρώσος,
Λάρισα, Λαγκαδάς, Πευκί, Αγχίαλος,
Σόφια, Στυλίδα, Αμάρυνθος, Μελίσι,
Προμαχώνας, Λούτσα, Σαντορίνη, Πόρος,
Ναύπλιο, Σπέτσες, Βιβάρι, Σκόπια, τα μέρη
των αναμνήσεων μας πολλαπλασιάζονταν
τόσο γρήγορα κι υπάρχει έρωτας υπάρχει
χαρά κι ευχαρίστηση κι υπάρχουν και
νύχια στη πλάτη μου και στο σώμα μου
από τη ζήλεια της αλλά και στιγμές που
ντρέπομαι όταν στο Μοναστηράκι
μεθυσμένος επειδή της την έπεσε κάποιος
και νόμιζα ότι του έδωσε το δικαίωμα την
πλάκωσα στα χαστούκια στη πλατεία. Η
ζήλεια ήταν κι από τη δική μου πλευρά και
το καταλάβαινα. Ίσως να ήταν κι αυτό ένα
μέρος του φύγε έλα. Απαντήσεις σε ένα
φύγε ακόμα «Σε παρακαλώ κάνε πίσω,
άφησέ με να φτιάξω τη ζωή μου όπως
νομίζω εγώ καλύτερα και πάψε να

παίρνεις αποφάσεις για μένα... (Τις αποφάσεις τις παίρνουμε μόνοι μας και τις εφαρμόζουμε κιόλας. Εγώ σε ήθελα βέβαια πολύ κι απόλυτα όμως εσύ συνειδητά είχες αποφασίσει το τελευταίο διάστημα να είσαι κοντά μου όπως και τώρα αποφάσισες για το αντίθετο...) Σε παρακαλώ, σε ικετεύω δεν γουστάρω, δεν θέλω να σε μισήσω, (δεν νομίζω ότι θα το μπορέσεις ποτέ), επέτρεψέ μου να φύγω με αυτό τον τρόπο και να μας έχουν μείνει όμορφες αναμνήσεις μόνο... γιατί αν συνεχίζαμε θα πληγωνόμασταν άσχημα και δεν είναι καλό για κανέναν μας... (δεν πρόκειται να πληγώσω ποτέ ένα άτομο που αγάπησα κι αγαπώ τόσο, με ξέρεις πιστεύω πια) , τα κλάματα (δικά μου μόνο..), (ξέχασες φαίνεται τον Σκοινιά και τόσα άλλα μέρη γιατί κυρία μου κι οι άντρες κλαίνε) την τεράστια αγκαλιά σου που χανόμουν μέσα της... μα ένιωθα σα παιδί που το μάζεψαν

Just a click... Away...

από το δρόμο, ήμουν σε πλήρη σύγχυση.. .
απλώς ζούσα, δεν αποφάσιζα, εσύ
επέλεγες ουσιαστικά, εσύ κατεύθυνες το
παιχνίδι... κι ακολουθούσα, κι έτρεχα, κι
έφευγα και γυρνούσα, πάλι και πάλι... (μια
φυσιολογική σχέση αγάπης... τι περίεργο
έτσι ένοιωθα κι εγώ , σαν να αποφάσιζες
εσύ, μια να με επέλεγες και μια να με
έδιωχνες) δυστυχώς σε ένοιωθα και σαν
πατέρα μου, ειδικά όταν μου έπιανες
στοργικά το κεφάλι μέσα στα χέρια σου...
(αυτό είναι το νέο ψυχολογικό τερτίπι της
προσωπικότητάς σου μη μπλέκεις τον
πατέρα σου και εύχομαι να μην έχεις πάει
σε κάνα ψυχολόγο και σε άρχισε σ' αυτές
τις βλακείες) έκλεισες έναν κύκλο ήδη,
χωρίς εμένα... (κρίμα που δεν σε είχα
γνωρίσει νωρίτερα αλλά πίστεψα ο άμοιρος
ότι ποτέ δεν είναι αργά) ενώ εγώ τώρα
ξεκινώ... έχω την παρθενιά σε αυτό και
ζητώ και την παρθενιά... (η παρθενιά έχει

Just a click... Away...

πολλές μορφές .όταν παντρεύτηκα
τραγουδούσα στην γυναίκα μου το τραγούδι
του Μητσιαά, "ποτέ δεν θα μπω σ' άλλο
σώμα" και το τίμησα για 18 και χρόνια κι
εσύ μου πήρες την καρδιά και δεν φοβήθηκα
να της το παραδεχτώ και μπήκα στο δικό
σου το σώμα και κούρνιασα κοντά σου γιατί
έτσι ήθελα την γυναίκα με αγάπη , με πάθος
,με φαντασιώσεις ,να θέλει συνέχεια έρωτα
και χάδια και φιλιά και μου πήρες κι εσύ την
δική μου παρθενιά χωρίς να το καταλάβεις).
**Θα ήθελα μόνο να σου χαμογελώ, να σου
μιλώ, να αστειεύομαι, να σου δίνω χαρά...
να σου ανοίγω την πόρτα μου όταν είσαι
άσχημα... μα μέχρι εκεί.. τίποτε
παραπάνω...** (σου έγραψα και το μεσημέρι
αγάπη μου, ίσως αυτό να το καταφέρω με
τον καιρό αλλά όχι τώρα. Εγώ σε έβλεπα κι
έλιωνα ήμουν αφτιαγμένος συνέχεια όταν
συναντιόμαστε πριν κάνουμε ακόμα έρωτα,
σε ήθελα και σε θέλω σαν τρελός, το

Just a click... Away...

ήξερες, το ξέρεις, το καταλαβαίνεις. Και
τώρα παθαίνω τα ίδια ,σκέπτομαι πως σ'
αγκαλιάζω και προχωράμε, πως γλιστρώ το
χέρι μου στα κολομάγουλά σου πως σου
τραβώ το στριγκ σου και νοιώθω τις
δονήσεις σου στην παλάμη μου καθώς
περπατάς πλάι μου, σε βλέπω γυμνή
μπρούμντα στο κρεβάτι κι απλώνω το χέρι
και σε χαϊδεύω , σε ακούω να λες πόσο το
θες συνέχεια μέσα σου, πόσο σε χαλαρώνω
και να σου κάνω πάντα έρωτα για να
νοιώθεις καλά και δεν πιστεύω ότι είμαι ο
μόνος που σκέπτεται τέτοια πράγματα κι
εσύ θα σκέφτεσαι και θα πελαγώνεις με τα
τόσα γιατί των στενών της λογικής σου. Αν
σε βλέπω ,σε ακούω ,σε αισθάνομαι θα
παλαβώνω ,γαμώτο σου είσαι η γυναικάρα
που έψαχνα πάντα, και θα σου δημιουργώ
πρόβλημα και δεν γουστάρω τα χαστούκια).
**Πριν ακόμα κάνουμε έρωτα ,(το κάνουμε
είναι σχετικό γιατί εγώ λέω ότι είχαμε**

κάνει άπειρες φορές με άλλο τρόπο)» « Σου έγραφα προφητικά; όταν χωρίζαμε τότε... (Είσαι σπουδαία κι έτσι να νοιώθεις, και θα ευτυχίσεις και θα προχωρήσεις μπροστά από τους άλλους και θα ζήσεις όμορφα κι όπως το παλεύεις. Και το τσιγάρο θα το σταματήσεις μια μέρα, γιατί ο τρόπος είναι απλός. Να σκέπτεσαι ότι είμαι εγώ κι ότι σου κάνει κακό... Θα είναι δύσκολο και για τους δυο. Για να το ξεπεράσουμε θα πρέπει να βρισκόμαστε συνέχεια με παρέες και να ξεχνιόμαστε κι εγώ δεν έχω πανάθεμά με, η να βρούμε αντικαταστάτη-τρια, που για μένα πια θα είναι κομμάτι δύσκολο γιατί θα βάζω πια ψηλά τον πήχη). Θέλω να ισορροπήσω και πάλι και δεν μπορώ να μη σε σκέπτομαι. Πιστεύω ότι δεν σου χρωστάω τίποτα, ή μάλλον σου χρωστάω μια υπόσχεση ότι οι όποιες φωτογραφίες σου θα είναι μόνο για μένα (μην ανησυχείς) για να θυμάμαι πάντα αυτό το πλάσμα

Just a click... Away...

που μου δόθηκε με τόση αγάπη και μου χάρισε την ευτυχία στο διάστημα που ήταν στην αγκαλιά μου. Εσύ μου χρωστάς, τις τελευταίες φωτογραφίες που έβγαλες με την καμερούλα και μου τις χρωστάς γιατί σκεπτόσουν εμένα υποθέτω. Μπορώ να γράφω ώρες αλλά δεν ωφελεί αφού δεν θα σε σφίγγω στα χέρια μου. Να προσέχεις... Αχ ,ρε μωρό μου την Παρασκευή θα έχει 32 βαθμούς και θα είναι ένα μικρό καλοκαιράκι. Κι εσύ μου τέλειωσες το καλοκαίρι νωρίς. Και ναι ρε δεν θα το πιστέψεις αλλά κλαίω αλλά δεν θα πιώ ο πούστης, γιατί από σένα σταμάτησα να πίνω, (επειδή με ήθελες ακόμα πιο καλό στο κρεβάτι) κι επειδή ήθελα να σου δείξω ότι κι εσύ μπορείς να σταματήσεις το τσιγάρο... Κι όποτε θα αντιμετωπίζω την πρόκληση του ποτού θα θυμάμαι εσένα, την Κρήτη, το άσπρο σου σύνολο, το κλέψιμο των σταφυλιών.

Just a click... Away...

Καληνύχτα μωρό μου.

Ένας χρόνος τόσο έντονων
συναισθημάτων που μετρήσαμε σπιθαμή με
σπιθαμή ο ένας το κορμί του άλλου.

Βρισκόμαστε με παρέα τρίτου κι είναι
ανέμελη λες και ποτέ δεν είχε συμβεί κάτι
μεταξύ μας. Στο πληκτρολόγιο πάλι
βγάζω την αγάπη και τον πόνο μου.

«Έρω πως σ' αγαπώ ακόμα... Πιστεύω
να τόδες στα μάτια μου όταν έβγαλα τα
γυαλιά το βράδυ πριν φύγουμε... Χθες
είδα κι εγώ στα μάτια σου πως κι εσύ μ'
αγαπάς... Δεν το περίμενα και
διαφορετικά, ξέρεις... Αυτή σου η
αντίδραση να γελάς συνέχεια και να
κάνεις πλάκα ντε και καλά , πίσω της
έκρυβε όλα αυτά που εσύ νόμιζες ότι
μπορούσες να κρύψεις. Η δική μου, να είμαι
μαζεμένος και να προσπαθώ να σκεφτώ
πως θα έπρεπε να σου φερθώ στην
παρούσα κατάσταση που έχει

Just a click... Away...

διαμορφωθεί κι αυτή φυσιολογική. Στην αρχή στο τηλέφωνο είμαστε ψυχροί και μετά γλυκάνουμε, αν το πρόσεξεις, αν το κατάλαβες... Προσπαθώ να σε βοηθήσω και να πείσω τον εαυτό μου κι αυτή την φορά είναι από την μεριά μου που φροντίζω να λέω πως διακόψαμε, άσχετα που δεν το πιστεύω ακόμα... Από την πλευρά σου κράτα σε παρακαλώ μικρό καλάθι, είναι πολύ νωρίς ακόμα. να λες στους άλλους πάλι ότι χωρίσαμε... Είναι μια περίοδος που θα γίνουν πολλές βλακείες φοβάμαι κι από τους δυο μας. Το να ισορροπήσει κανείς και να βγει έξω από μια τέτοια σχέση, αν ισορροπήσει κι αν βγει, δεν είναι καθόλου μα καθόλου εύκολο και το έχεις καταλάβει πολύ καλά... Έχω γίνει κομμάτια, δεν μπορώ να συνέλθω, ήμουνά τόσο μα τόσο ευτυχισμένος... Και σε κάνω κι εσένα χάλια με τα γράμματά μου μα δεν μπορώ

Just a click... Away...

κι αλλιώς... Προσπαθώ μωρό μου
κάνοντας τις τρελές κινήσεις απερισκεψίας
που κάνω στα δύσκολα... Πρέπει να συρθώ
στο έδαφος, να μπουσουλήσω κτλ, (η
φιλοσοφία μου, ξέρεις), μα το μυαλό μου κι
η καρδιά μου είναι ακόμα κολλημένη πάνω
σου. Τέτοια έντονη σχέση δεν νομίζω ότι
έχω ξαναπεράσει... Ίσως με τα χρόνια ο
ψυχικός μου κόσμος να μεγαλώνει καθώς
υποχωρεί ο σωματικός... Σίγουρα δεν
μπορώ να σου περιγράψω πως νοιώθω
συνεχώς αν και πιστεύω ότι το
καταλαβαίνεις γι' αυτό και δεν με
διαολοστέλνεις όπως πιθανόν να
συμβαίνει στο τέλειωμα κάποιας σχέσης.
Ούτε κι εγώ όμως με καταλαβαίνω παρότι
αποτυπώνω τον εαυτό μου καθημερινά σ'
αυτά τα ημερολόγιά μου. Κι εγώ
φантаζόμουν πως ένοιωθες χθες και
προσπαθούσες να αποφύγεις το προφανές
και κατάλαβα ότι έπρεπε τελικά να φύγω.

Just a click... Away...

Ναι, χθες ειδικά δεν ήθελα να κάνουμε έρωτα όπως σου είχα γράψει κάποια προηγούμενη μέρα, ούτε να σου σκίσω τα εσώρουχα, όπως είχα φαντασιωθεί... Η επιθυμία μου ήταν να μη μιλήσουμε για τον χωρισμό μας, (αυτό έγινε) και να σε έχω αγκαλιά και να σε φιλάω. Δεν μούλειψε μόνο το σεξ σου μωρό μου, μούλειψε τόσο η αγκαλιά σου και το κούρνιαγμά σου. Κι είναι τόσο περίεργο που το ξεστομίζω εγώ αυτό που με παραξενεύει κι εμένα... Είναι τόσο έντονα τα συναισθήματά μου που σου ζητώ να με συγχωράς συνέχεια, αλλά δεν μπορώ να το κοντρολάρω. Κι αν δεν πίστευα στην αγάπη, τώρα πια που τάχω δει όλα, πως μπορώ να λέω οτιδήποτε; Έστω κι αν χωρίσουμε τελικά, αν η μοίρα μας, (όπως λέω εγώ), ο Θεός, (όπως λες εσύ), μας οδηγήσουν εκεί αυτή την αγάπη δεν θέθελα ποτέ να την υποβιβάσω μέσα μου... Κι αν μερικές φορές από τον πόνο

Just a click... Away...

μου λέω κάτι παραπάνω, (ότι δεν με αγάπησες...), και δεν ξέρω τι άλλο , να με δικαιολογείς, είμαστε ίδιοι, ο πόνος είναι ίδιος και για σένα, νοιώσε με... Είναι έξη και θα έχεις φτάσει στο λημέρι σου ίσως... Θέλω να τελειώσω με ένα τραγούδι που δεν το βρήκα ακόμα να στο αφιερώσω (κι ενώ ο Πετρέλης περίεργα τραγουδά το για μια αγκαλιά σου εγώ πεθαίνω). Είναι το τραγούδι της Αλεξίου που σου έλεγα χθες, (σούχα γράψει και μερικούς στίχους από το ρεφραίν του), που με κάνει και κλαίω μόλις το ακούω τελευταία, κάθε φορά και είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει συνεχώς κι είναι τόσο έντονο και περίεργο επειδή δεν μου έχει ποτέ ξανασυμβεί κάτι ανάλογο. Στην πληροφορική λένε ότι αν υπάρχει κάποιο πρόγραμμα δεν χρειάζεται να το ξαναγράψεις το παίρνεις έτοιμο. Στην έκφραση συναισθημάτων υπάρχουν τα τραγούδια....

Just a click... Away...

''ΜΑ ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΝΑ
ΓΥΡΙΖΕΙ,
ΤΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ ΝΑΧΕΙΣ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ
ΑΔΕΙΑΝΑ,
ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΙΔΑ Η ΖΩΗ ΝΑ ΜΕ
ΧΩΡΙΖΕΙ,
ΑΠ'ΟΤΙ ΝΟΜΙΖΑ ΠΩΣ ΕΙΝ'
ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ....
ΚΙ ΕΙΠΑ
ΣΥΓΓΝΩΜΗ,ΣΥΓΓΝΩΜΗ,ΣΥΓΓΝΩΜΗ,
ΕΙΠΑ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΠΡΩΤΗ
ΦΟΡΑ..."

Χθες βράδυ στο όνειρό μου, με
αγκαλιές πολλές και να ξαπλώνει στο
κρεβάτι να σκεπάζεται και να γδύνεται,
όπως έκανε πάντα και να λέει πως με
περιμένει να πάω να ξαπλώσω κι εγώ και
μετά να χάνεται το όνειρο και να ξυπνάω
μέσα στην νύχτα και να την σκέπτομαι και
να περιμένω μισή ώρα μήπως είναι μήνυμα
από το υπερπέραν και μου τηλεφωνήσει

Just a click... Away...

κλαίγοντας και ξαναρχίσει πάλι η ευτυχία μου και μπορέσω και πάλι να γελάσω αβίαστα και χαρούμενα... Και τώρα στην δουλειά κολλημένος στο όραμά της γράφω πάλι το ημερολόγιό μου 18η μέρα και πρέπει να βάλω ένα όριο στην προσμονή μου θα τρελαθώ στην κυριολεξία στο τέλος. Μου λείπουν όλα, η επικοινωνία, το κορμί της, η καρδούλα της, το ενδιαφέρον της. Το προχώρημά της με τα τακούνια της να ηχούν, το γέλιο της το ανέμελο και συνεχές, ο ξέφρενος χορός της στην πίστα ή στο κρεβάτι, το να θέλει να με φροντίσει δίνοντάς μου ένα φρούτο ή κάτι άλλο, πως αφήνιαζε όταν κάναμε έρωτα, δεν ξεχνιούνται εύκολα πανάθεμά τα όλα αυτά, έχουν μπει βαθιά μέσα μου, την θέλω σαν τρελός. Το απόγευμα προσπάθησα να της τηλεφωνήσω πριν πάω στο γυμναστήριο αλλά δεν απαντούσε, ένοιωθα πολύ θλιμμένος,

ήθελα μια ψυχολογική στήριξη εκείνη την ώρα. Τελικά μιλήσαμε πιο αργά, της ξανάστειλα και το πρώτο μέρος του ημερολογίου, στεναχωρήθηκα και πάλι με την άποψή της για μένα, για την σχέση μας, λες και δεν κατάλαβε ποτέ της τίποτα, της πρότεινα να τα πούμε από κοντά, αλλά δεν το δέχτηκε. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο δικό μου είναι και δικό της κι αυτό φαίνεται και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει κάθε φορά να μπλοκάρει τον εαυτό της με τα πρέπει της λογικής; Διαβάζει το ημερολόγιο και δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο τρελαίνεται. Λογοφέρουμε άσχημα, με βρίζει, την αγαπάω, προσπαθώ να την ηρεμήσω... Τίποτα... «Είναι κρίμα άλλα πράγματα να γράφει κανείς κι άλλα να καταλαβαίνει ο άλλος. Ποτέ μου δεν θα περίμενα μια τέτοια αντίδραση ειδικά εφόσον δεν είχες διαβάσει και το δεύτερο μέρος του

Just a click... Away...

ημερολογίου. Το δεύτερο μέρος όμως ήθελα να μη στο στείλω ποτέ γιατί τότε θα υπήρχε η λέξη ΤΕΛΟΣ κι όταν θα το έγγραφα θα πάταγα επάνω του και δεν θα υποχωρούσα με τίποτα γιατί εγώ είμαι πολύ πιο εγωιστής από σένα. Φαίνεται ότι ποτέ σου δεν κατάλαβες τίποτα... Ίσως απλά να ήσουν μια ηλίθια που εγώ πίστευα ότι ήταν το παν. Όμως όχι... Είσαι σπουδαία, ευαίσθητη, γυναικάρικη κι ένα σωρό ακόμα. Εσύ ποτέ σου ας μην πιστέψεις ότι σε αγάπησα και σε αγαπώ τόσο... Εγώ θα το ξέρω και θάσαι πάντα τόσο σπουδαία για μένα... Νάσαι πάντα καλά, νάσαι πάντα ευτυχισμένη κι ότι κι αν προσπαθείς να το καταφέρνεις. Θα βρίσκεσαι πάντα στην σκέψη μου και στην καρδιά μου στο ομορφότερο σημείο. Μακάρι το αποτύπωμά μου πάνω σου να μην είναι μόνο σημάδια πληγών. Η ζωή είναι ποτάμι... Με το κλάμα σου ρέει πιο

Just a click... Away...

δυνατά... Σ' αγαπώ μωρό μου, τίποτα
άλλο πιο απλό πιο μεγάλο, που λέει και το
τραγούδι... Σ' αγαπώ και ποτέ μου δεν σε
γέλασα, μόνο που δεν ήθελες να δεις ένα
διαφορετικό

ΤΕΛΟΣ.....

.... Υ.Γ ΝΑΙ ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ ΤΕΛΟΣ ΑΛΛΑ
ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΨΩ ΝΑ ΣΕ ΑΓΑΠΩ
ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΚΑΛΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ
ΑΥΤΟ. ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΙΣΩΣ ΝΑ ΣΟΥ
ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ...»

Μερικές φορές νοιώθω να
επαναλαμβάνομαι. Μερικές φορές μου
τελειώνουν τα λόγια και θέλω να δίνω
έμφαση σε ότι είχα ξαναπεί μπας και με
καταλάβει. Φεύγω και πάω κοντά της
αργά φτάνω περίπου 3 και. Η αγάπη
ξεπερνάει το τέλος και κοιμόμαστε μετά τις
6. Σε μερικές ώρες ξυπνάμε κι είμαστε
συνέχεια μαζί μόνο τέλος τελικά δεν
φαίνεται να είναι για την σχέση μας. Την

Just a click... Away...

αφήνω στο Μαρούσι για να πάει
φροντιστήριο. Μετά σινεμά κι όλα πάνε μια
χαρά. Όταν γυρίζω βρίσκω το mail της
πριν φύγει το προηγούμενο δικό μου. «Το
θράσος σου ξεπέρασε κάθε όριο, μου
μαύρισες την ψυχή, σκέφτομαι ότι σου
επέτρεψα να με αγγίζεις ενώ μετά
πήγαινες στη γυναίκα σου λέγοντας τα
ίδια πράγματα που έλεγες και σε μένα και
μου έρχεται να ξεράσω!! Σκέφτομαι πως
σε ενοχλούσε, λες, ο ρομαντισμός μου και
ήθελες τάχα να με προσγειώσεις στην
πραγματικότητα (εσύ ο μέγας και τρανός,
ο χυδαίος!!! σαν να σου έδωσε κανείς αυτό
το δικαίωμα!!) και νοιώθω μια αηδία!!
Φυσικά, αφού κατάστρεψες τη ζωή σου,
διέλυσες το γάμο σου, θα πρέπει να
καταστρέψεις και κάποιον άλλο!!! Να
πάψει να ονειρεύεται, να πάψει να ελπίζει,
να πάψει να αισθάνεται!!!! Αφού η μόνη
σου έννοια πια (γιατί είσαι ανίκανος για

Just a click... Away...

οτιδήποτε άλλο) είναι που και τότε θα
χώσεις τον πούτσο σου, για να περνάς
καλά όπως λες, μη τυχόν και χάσεις το
χρώμα σου από τη λύπη, τη μεγάλη
αγάπη!! (ποιός μιλά γι αγάπη!!!) θα πρέπει
και ο άνθρωπος που είναι δίπλα σου να
ισοπεδωθεί!! Γιατί εσύ είσαι απλά
ρεαλιστής!! Εγώ μόνο είμαι υπερβολικά
ρομαντική, άρα επιβάλλεται να με
διαλύσεις, να εξαλείψεις οτιδήποτε αθώο
έχω στην ψυχή μου (γιατί δεν είσαι άντρας
με αρχίδια, είσαι ανδρείκελο, σέρνεσαι
όπου σε βολεύει κάθε φορά για να περνάς
καλά φυσικά και οι άλλοι ας πηδιούνται,
εσύ πάνω από όλα!) και παρά λίγο να τα
κατάφερνες... αλλά είσαι τόσο ξεκάθαρα
αγροίκος, πεζός, χωρίς ίχνος ευαισθησίας
που δεν πείθεις κανέναν για το αντίθετο,
όσα λόγια και να λες οι κινήσεις σου σε
προδίδουν πάντα... Σοκαρίστηκες
φαίνεται από την αθωότητά μου, δεν το

Just a click... Away...

περίμενες, παραήμουν παιδί, ήσουν
σίγουρος πως μπορούσες να με χειριστείς
(εσύ ο θεός) και δεν μπορούσες να το
πιστέψεις... είχα άλλη εντύπωση βλέπεις
για τους άντρες, δεν σκεφτόμουν ούτε
τους φερόμουν πονηρά και άτιμα... και συ
γιατί εμφανίστηκες εμπρός μου; για να
μάθω να είμαι επιφυλακτική πάνω από
όλα και να σκέφτομαι συνεχώς καχύποπτα
και το κακό για τον άλλο; ευχαριστώ πολύ
για τα δώρα σου... ήταν πολύτιμα, να τα
μοιράζεις απλόχερα, θα σε ευγνωμονούν
όλοι... Μια αγάπη ήθελα και θέλω ακόμη
με όλη μου την ψυχή, όλο μου το είναι, και
θα την κυνηγήσω ως τα πέρατα του
κόσμου έτσι και την εντοπίσω... εσύ όχι
μόνο δεν θυμίζεις αγάπη, αλλά είσαι το
κακό αυτοπροσώπως... δεν θα ησυχάσεις
αν δεν εξαντλήσεις τον άλλο, αν δεν του
ρουφήξεις και το μεδούλι ακόμη, αν δεν
τον γονατίσεις με κάθε τρόπο... κι όλα

Just a click... Away...

αυτά βεβαίως γιατί γουστάρεις να περνάς
καλά!!! Έλεος!!!! Και γω η μαλακισμένη, η
πανηλίθια, που έχω τον εαυτό μου στη
ξευτίλα εντελώς και με κάνει ο καθένας ότι
γουστάρει, να προσέχω τα λόγια μου και
να σου ζητώ συγγνώμη όταν ξεπερνώ τα
όρια... για να μην σε πονάω, να νοιώθεις
όμορφα και ζεστά, χωρίς μίσος.... τι όργιο
που είμαι, τι αφελής, Χριστέ μου!!!!!!!!!! »
Νοιώθω άσχημα αλλά ξέρω ότι με αγαπάει
παρότι μέχρι και μπουνιές έχουμε παίξει με
τη διαφορετικότητά μας, τις συμπεριφορές
μας που δεν ταιριάζουν, τα χνώτα μας που
μια μυρίζουν άρωμα και μια πίκρα. «Σου
οφείλω κάποια εξήγηση για την στάση
μου... Αρχικά πρέπει να σου πω ότι δεν
συμβαίνει τίποτα... Ούτε στην προσωπική
μου ζωή,(εξακολουθώ να είμαι μόνος),
ούτε και με τυραννά κάποιο πρόβλημα
υγείας ή κάποιο οικογενειακό πρόβλημα...
Ας σου μιλήσω λίγο για την εβδομάδα

Just a click... Away...

αυτή. Η Δευτέρα ξεκίνησε με άπειρη αγάπη εκ μέρους σου, στα τηλεφωνήματα και στα μηνύματα, ζητώντας μου να ξανάρθω το απόγευμα κοντά σου. Την Τρίτη που είχα κανονίσει να έρθω με απέτρεψες, η μητέρα σου κλπ... Την Τετάρτη στον ΟΚΑΝΑ σχεδόν μου έκλεισες το τηλέφωνο στα μούτρα. Σκέφτηκα ότι λειτουργούμε διαφορετικά, ότι θα ήθελες να μείνεις μόνη για να τελειώσεις τις εργασίες σου κι ότι όποτε ένοιωθες την ανάγκη θα μου τηλεφωνούσες εσύ για να ξεκουραζόσουν , να τα λέγαμε, να βρισκόμαστε. Εγώ σαν διαφορετικός χαρακτήρας μόνο με την επικοινωνία μας θα έπαιρνα κουράγιο. Εσύ από ότι μου έλεγες αποσυντονιζόσουν... Εξάλλου σου είχα γράψει από την Δευτέρα πως είμαι συνέχεια κοντά σου. Πέρασαν δυο μέρες και αισθανόμουν σαν να είχε περάσει αιώνας χωρίς να μιλήσουμε. Τόσο πολύ μου έλειπες... Φαίνεται όμως πως

δεν ισχύει το ίδιο και σε σένα τελικά, παρά τα λόγια σου. Εγώ αν δεν είχε συμβεί κάτι μεταξύ μας, που δεν έχει συμβεί, θα είχα τρελαθεί από την ανησυχία και μόνο και θα προσπαθούσα ατέλειωτα να επικοινωνήσω μαζί σου. Εσύ τίποτα..... Από εκείνη την στιγμή άρχισα να σκέπτομαι ότι δεν με έχεις ανάγκη. Δεν μπορείς να με νοιάζεσαι όπως σε νοιάζομαι εγώ... Θα σου γράψω κάποια πράγματα που μπορεί να ακούς και την φωνή σου αλλά εσύ με έμαθες να σκέπτομαι έτσι. Όταν σε γνώρισα στην ουσία ήμουν μόνος... (Κι εσύ). Είχα βγει έξω από μια τραυματική εμπειρία κατά την γνώμη μου. Η σχέση μας έντονη και τόσο όμορφη με έκανε να προχωρώ με θάρρος. Ήθελα μια γυναίκα κι έναν άνθρωπο που στο πρόσωπό σου την βρήκα. (Ήθελες έναν άντρα κι έναν άνθρωπο που στο πρόσωπό μου τον βρήκες)... Πιστεύω πως από την

πλευρά μου έκανα και κάνω ότι μπορώ.
Ποτέ δεν θέλησα να υποσχεθώ παραπάνω
από ότι μπορούσα, δεν το έκανα, κι αν το
παρόν με κάνει να πιστεύω διάφορα, είναι
η ζωή έτσι.. . Όμως σε θέλω πλάι μου, να
κοιμάμαι μαζί σου, να κάνω όνειρα μαζί
σου, να ξεχάσω και να προχωρήσω πιο κει,
και να είμαστε μαζί, ΕΝΑ. Αυτό θα
μπορούσε να συμβεί είτε με μένα κοντά
σου, είτε με σένα κοντά μου. Στο φινάλε
δεν έχεις και καμιά σπουδαία δουλειά εκεί,
θα μπορούσες να βρεις κάποια εδώ, και να
είμαστε συνέχεια μαζί. Τα όνειρά σου ήταν
τα ίδια μόνο που δεν μπορούσες να
αποδεχτείς ότι κάποιος μπορεί να έχει
κάνει έναν κύκλο ήδη. Όντως στις
διακοπές όταν ήμασταν συνέχεια μαζί
ήταν υπέροχα. Έβαλες όμως την λογική
σου πάνω από την αγάπη κι ίσως να κάνεις
καλά. Η συναισθηματική μας ζωή έγινε
έτσι τόσο αγχωτική. Θέλω να σε αφήσω

Just a click... Away...

μόνη να σκεφτείς το μέλλον σου. Έχω αποφασίσει να προσπαθήσω πολύ αυτή την φορά. Εγώ θα βρίσκομαι στο τηλέφωνό μου και θα σε σκέπτομαι και θα σε αγαπώ. ΜΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΠΙΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΒΕΒΑΙΗ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΣΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΜΕΝΑ. ΑΝ ΠΗΓΑΙΝΟΕΡΧΕΣΑΙ ΔΕΝ ΑΓΑΠΑΣ ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗ ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ. Εγώ θα σε περιμένω να κατασταλάξεις ανεπηρέαστη από μένα, αν και πάντοτε θέλω να έχω άποψη, γιατί έτσι δεν θα έχεις δικαιολογία για ότι αποφασίσεις. Πονάω και θα πονέσω περισσότερο, έτσι είναι οι χωρισμοί κι αν τελικά ξανασμίξουμε, τώρα, στο τέλος του χρόνου, το επόμενο καλοκαίρι, θα ήθελα να είναι οριστικά. Την ζωή μας την έχουμε στα χέρια μας, ας την διαχειριστούμε σωστά... (Εγώ πάντως βαρέθηκα την

Just a click... Away...

διαχείριση, θέλω αγάπη, να δώσω και να πάρω). Δεν ξέρω τι έφταιξε και η σχέση αυτή πάει στράφι... Είναι Σάββατο πριν τις 7, πρέπει να έχεις έρθει Αθήνα, εγώ δεν σου τηλεφωνώ, αν μου τηλεφωνήσεις εσύ αλλάζει, δεν ξέρω πως θα ενεργήσω, το mail θα το στείλω τώρα και θα το πάρεις αύριο. **ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΛΑΞΕΙ ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΑΝ**

ΞΑΝΑΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΡΙΜΑ ΝΑ ΤΥΡΑΝΝΑΣ ΕΝΑΝ ΒΑΣΗΛΙΟ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ. Καλή

συνέχεια σε όλα και μακάρι να είμαι μέσα στις οριστικές σου αποφάσεις. Είμαι τρελός το ξέρω κι έτσι θέλω να παραμείνω... Αν όχι λυπάμαι που δεν με άντεξες στο πλάι σου . Κράτησε τον ήλιο της καρδιάς μου που τόσο απλόχερα σου έδωσα και άμα θέλεις θάφτον... Έτσι κι αλλιώς την ανατολή του σε σένα την χρωστάει... Γεια σου και σε αγαπάω αφάνταστα, μωρό μου

και λατρεία μου Ναι ρε γαμώτο, τα πιστεύω όλα αυτά... Ήταν ένας έρωτας μεγάλος... Θα ΠΕΡΙΜΕΝΩ..... Πάντα θα είμαι κοντά σου... Μη με ξεχάσεις ποτέ σου κι εσύ... Κι όπως είχες πει κι εσύ , τι ωραία που θα ήταν να είχαμε γνωριστεί σε άλλες ηλικίες, με διαφορετικές υποχρεώσεις. Αλλά στην ζωή μας δεν γίνεται να είναι όλα ιδανικά... Για κανέναν μας... Θάθελα νάσουν εσύ για μένα πια.....»

Είμαι στο γυμναστήριο κι οι σκέψεις πάλι με κατακλύζουν. Το σώμα της είχε γίνει η προέκταση των χεριών μου κι η συνέχειά μου. Χάιδευα συνεχώς άθελά μου με τα μάτια μου τις καμπύλες του κορμιού της. Η πίκρα με έχει καταβάλει και δεν ξέρω πως θα ενεργήσω αν παρουσιαστεί πάλι. Εξακολουθώ και να την αγαπώ και να πιστεύω ότι ήταν ότι πιο συνταρακτικό έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια στην ζωή μου. Άραγε πως θα μπορέσω να

Just a click... Away...

προχωρήσω παρακάτω και με τι τίμημα;
Πως θα ξανανιώσω τεράστιος και
πρόθυμος για όλα; Τελειώνει ο χρόνος κι
ένα τέλος έχει φανεί σε πολλά σημεία του
ουρανού μου.

«ΣΑΝ ΑΝΤΡΑΣ Σ' ΕΞΟΥΣΙΑΖΑ...
ΣΑΝ ΜΥΑΛΟ ΣΕ ΠΑΓΙΔΕΨΑ...
ΣΑΝ ΚΑΡΔΙΑ Σ' ΙΣΟΠΕΔΩΣΑ...
ΤΗ ΠΟΡΤΑ ΕΚΛΕΙΣΕΣ
ΚΑΙ ΜΟΥΠΕΣ, ΕΔΩΣΑ, ΕΔΩΣΑ...»

Το κορμί μας, κυβερνά τη ζωή μας

Αχ, βρε κορίτσι μου πόσο σε
αγαπάω και πόσο σε θέλω να σε
ακούσω πάλι να γελάς με αυτό το
γάργαρό σου γέλιο, να με κοιτάς
με τόση αγάπη, να μου δίνεσαι και πάλι
ατέλειωτες ώρες, να κουρνιάζεις ξανά
μέσα στην αγκαλιά μου. Μου έχεις
καταστρέψει την ερωτική μου ζωή, μου

Just a click... Away...

έχεις μπλοκάρει την σκέψη, μου έχεις
μανταλώσει την καρδιά. Στιγμές που δεν
θα ξανάρθουν και είμαστε μαζί. Μαζί στην
Οινόη όταν μας κέρναγαν και πηγαίναμε
στον τελικό. Μαζί και στην Αρτάκη όταν
κατεβήκαμε και μπήκε το γκολ του τελικού.
Μαζί και στην έναρξη της ολυμπιάδας
στην Κρήτη, στην γιγαντοοθόνη. Τι να
ξεχάσω από τόσες στιγμές αγάπης, πώς να
κλείσω αυτή τη πληγή. Έχει τελειώσει...
Μα πως μπορεί να έχει τελειώσει γι' αυτήν;
Αν τα συναισθήματα, ο πόθος, κι η αγάπη
τελειώνουν τόσο εύκολα... Της δείχνω με
κάθε τρόπο ότι εγώ δεν έχω τελειώσει μαζί
της... Όσα και να κάνει δεν θα μπορέσει
τόσο απλά να με ξεχάσει. Όχι γιατί είμαι
κάτι τόσο σπουδαίο αλλά επειδή δεν της
φέρθηκα ποτέ άσχημα. Πολλές φορές
παρακαλάω να πάει με κάποιον άλλο
άντρα τώρα σύντομα, κι αν πράγματι δεν
ήμουν τίποτα γι' αυτήν, θα κάνει ένα βήμα

Just a click... Away...

εμπρός και θα φύγει εντελώς από την ζωή μου ή θα καταλάβει την έλλειψή μου και θα γυρίσει και πάλι κοντά μου. Μέρα την μέρα αντιλαμβάνομαι τι μου συμβαίνει κι έχω την εντύπωση ότι και στην ίδια το ίδιο πρέπει να συμβαίνει. Μια ακατανίκητη επιθυμία να επικοινωνήσει μαζί μου, να μιλήσουμε όπως παλιά, να βρει αυτή την ζεστή αγκαλιά που πάντα έβρισκε. Δεν είναι δυνατόν να με έμπαζε στο σπίτι της απλά για το σεξουαλικό κομμάτι με τόσους κινδύνους γύρω της κι αυτή η γυναίκα να μην με αγάπησε. Και με αγάπησε και ήθελε κάτι πιο διαφορετικό από την ζωή της και προσπαθεί να δει αν κάνει και πόσο κάνει μακριά από μένα. Εγώ πάλι είμαι βέβαιος γι' αυτή την σχέση που με οδήγησε πάλι σε μονογαμικά μονοπάτια και τώρα που πλέον είναι παρελθόν; και υπάρχουν πια και τρέχοντα και περασμένα αυτό που καταλαβαίνω είναι ότι ναι ΑΥΤΗ είναι.

Just a click... Away...

Στα Δ των συναισθημάτων ξαναβρίσκομαι και ερωτεύτηκα και πάλι, για την γυναίκα αυτή μπορούσα να κάνω τα πάντα κι όπου με πήγαινε, αρκεί να την έχω κοντά μου, να είμαι κοντά της, να την αγκαλιάζω και να της κάνω έρωτα, με όλο μου το είναι και τώρα μακριά της, κάθε μέρα που περνάει είναι ένα νέο ποτάμι προσμονής, ένα νέο κύμα αγάπης, σε μια θάλασσα ευτυχίας που δεν κολυμπώ πια και με κάνει να νοιώθω άσχημα, ερωτικά, και συναισθηματικά. Ακόμα ελπίζω σε κάτι που λέει και το τραγούδι, και όχι δεν μπορώ να το πιστέψω. Βέβαια τώρα πια τα πράγματα θα είναι διαφορετικά, θα χρειαστεί κάποιος καιρός προσαρμογής δεν θα ήθελα να απογειωθώ πάλι και να ξαναφάω τα μούτρα μου.

Την αγαπάω πανάθεμά με και κάθε μέρα το καταλαβαίνω και πιο πολύ.
Αναρωτιέμαι πια πως πρέπει να ενεργήσω

Just a click... Away...

για να είμαστε πάλι μαζί, για ΠΑΝΤΑ...
Στέλνω μήνυμα... «Θα ήθελα να σε
ξανακούσω για λίγο... Άσχετα με το τι
νοιώθω, ξέρεις ότι θα ήθελα, όταν και εάν
σμίξουμε πάλι, να είναι μέσα σου
ξεκαθαρισμένα όλα κι εγώ στην θέση που
μου αξίζει. Δεν θέλω να συναντηθούμε...
Να ακούσω το γάργαρο γέλιο σου θέλω...
Ένας χρόνος καθημερινής επικοινωνίας κι
αγάπης όταν ξαφνικά κλείνει, κλείνει και
την καρδιά μας και την πονάει. Αν εσύ
είσαι τόσο σκληρή κι άκαρδη, εγώ δεν
είμαι... Πονάω κάθε μέρα και χειρότερα,
τουλάχιστον άσε με να ονειρεύομαι... Με
γέννησες πάλι και με ξανάστειλες... Πάρε
με σε παρακαλώ τηλέφωνο στην δουλειά...
Θέλω να σε ξανακούσω... Δεν αντέχεται...
Ξέρω ότι δεν με μισείς... Δεν είναι δυνατόν
να με μισείς... Δεν είναι δυνατόν να έχω
πέσει τόσο έξω... Περιμένω.....» Στο
yahoo γράφω μηνύματα δίπλα στο όνομά

μου, άραγε τα διαβάζει; «κάνε εσύ το πρώτο βήμα» «Να κάνω εγώ το επόμενο» «2005 ζεστές αγκαλιές» «Μη μου θυμώνεις! Χρόνια περίμενα να εμφανιστείς στην ζωή μου!» «Κι έχασα αυτό το γάργαρο γέλιο σου, το κορμί του καλοκαιριού, το νησί του ονείρου...» «Πώς να κλείσω αυτή την πληγή συνεχόμενη παρουσία σου μέσα μου...;;» «Μη με φοβάσαι, έχω καταστεί πλέον ανίκανος!!!» «Που είσαι; Που είσαι;; Που;;;;;;» «Εσένα θέλω μόνο, σαν οξυγόνο, εσένα θέλω μόνο τελικά....» Τελικά δεν ξέρω τι κάνω. Έχω στην κυριολεξία χαζέψει... Χάλια και μήνυμα και γαήσο, δεν μπορώ... «Θέλω να σε ακούσω λίγο... Σε παρακαλώ... Λυπήσου με.. . Δεν σου ζητώ τίποτα άλλο... Σε παρακαλώ...» - Δεν με βλέπεις, θέλω να σε ακούσω λίγο... Δεν σε καταλαβαίνω... Δεν έχεις να φοβάσαι κάτι. Άσε τον ήλιο να κυλήσει την διαδρομή του... Κι άσε με κι εμένα να ατενίζω την

Just a click... Away...

Θάλασσα όμορφα όπως εγώ θέλω... Μη μου απλώνεις μια ομίχλη που με παγώνει... Δεν είσαι ότι δείχνεις τώρα, εγώ σε ξέρω και ξέρω τι είσαι... Μη φοβάσαι όμως απλά θέλω να σε ξανακούσω... Στα χαρτονομίσματα που κόβονται στην μέση με το ένα μόνο δεν γίνεται δουλειά. Ξέρω πως ακόμα είσαι μέσα δεν μπορεί να είναι αυτή συμπεριφορά ενός λογικού ανθρώπου. Η πάρε με ένα τηλέφωνο ή ξαναεμφανίσου. Θέλω λίγο να σε ακούσω. Δεν είναι δυνατόν να αγνοείς την επιθυμία κάποιου που όπως εσύ έλεγες δεν μπορείς να βρεις κάποιο κακό που σου έχω κάνει, μπες. Σταμάτα να κανείς σαν μικρό παιδί Θα σηκωθώ και θα έρθω στην Λειβαδιά τώρα. Εσύ το θέλησες λοιπόν, εγώ προσπάθησα 2 μήνες περίπου τώρα να σου αφήσω τη ζωή ελεύθερη να διαλέξεις κι αν ποτέ αποφασίσεις κάτι να είσαι βέβαιη και να μη με τρελαίνεις τώρα βλέπω ότι θέλεις

Just a click... Away...

να ξαναρχίσω την καθημερινή κι επίμονη
πίεση της αγάπης μου υπάρχουν λοιπόν
χίλιοι δυο τρόποι να προσεγγίσω αν θέλω.
Δεν το κάνω απλά θέλω να σε ακούσω
λίγο, τόση αχαριστία και μίσος δεν το
περίμενα ποτέ από σένα κι ούτε το πιστεύω
ότι συμβαίνει. Το μόνο πλέον που πιστεύω
για σένα είναι ότι τρέμεις τον εαυτό σου με
ότι νοιώθεις και προσπαθείς να
αντιδράσεις. Έτσι προσπάθησα να
αντιδράσω κι εγώ, ψύχραιμα με την
ψυχραιμία του Βασηλίου κι ήταν όλα
ήσυχα για λίγο διάστημα μέχρι που
κατάλαβα ότι δεν γίνεται... δεν τραβάει το
άρμα χωρίς εσένα έστω να σε ακούω και
να σε βλέπω κι ο ήλιος μου κάθε μέρα
σκοτείνιαζε και το φεγγάρι μας άλλαξε
χρώμα κι έγινε κι αυτό χρώμα πληγής
αλλά και πάλι όλα τα μπορώ κι όλα θα τα
αντιμετωπίσω, αυτό που δεν μπορώ είναι
ένας χρόνος μαζί σου να μου αφήσει από

Just a click... Away...

την μεριά σου μια κλειστή πόρτα κι εγώ να
μιλάω τώρα πια στον αέρα σαν τον τρελό
του χωριού μέσα από μια κατάσταση που
την δημιουργήσαμε κι οι δυο κι εσύ λες και
δεν υπάρχουν να αγνοείς πως ... Εγώ
(σιχαίνομαι να το χρησιμοποιώ) δεν αγαπώ
τους ανθρώπους, αν τους αγαπούσα, από
τη χαρά μου δεν θα πατούσα πλέον στο
χώμα, η ψυχή μου δεν θα μπορούσε να
βολευτεί στο σώμα μου. λόγια σου.
Χαίρεται η ψυχή μου για τους ανθρώπους
που έχω κοντά μου, νομίζω πως είμαι
προνομιούχα, δεν θα ήθελα να τους χάσω
και δεν θέλω να αμελώ σε καμιά
περίπτωση να τους δείχνω τα
συναισθήματά μου γιατί σήμερα υπάρχω
αλλά αύριο.. λόγια σου. Και δεν είσαι εδώ
να με ακούσεις μια μοναδική φορά χωρίς
να μιλάς... με την καρδιά, όχι με το μυαλό,
γνωρίζω πως είσαι δυνατός, δεν
χρειάζεται να το αποδεικνύεις κάθε μα

Just a click... Away...

κάθε φορά... επίδειξη δυνάμεως σε τι ωφελεί; τώρα πια τι επίδειξη που ξεφτιλίσθηκα. θέλω να ξαναμπείς για λίγο μη κανείς έτσι, τι συμπεριφορά είναι αυτή; φοβάμαι ότι αν δεν σε ακούσω λίγο θα κάνω καμία τρέλα... δεν είμαι καλά δεν το έχεις καταλάβει... και σήμερα με έχει πιάσει χειρότερα, αλλά μόνο για να σε ακούσω, δεν θέλω κάτι άλλο, γιατί φοβάσαι, δεν το καταλαβαίνω, ήδη σε βοήθησα φεύγοντας πιστεύω... αλλά εδώ μιλάμε για σαδισμό ύψιστης μορφής, για βασανιστήριο ενός ανθρώπου που έλεγες ότι "ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ". σ' ευχαριστώ κορίτσι μου και μη ξεχάσεις να μου βάλεις και το δάκτυλο στην πρίζα και να ανοίξεις το ρεύμα. Στον τελευταίο κραδασμό-ξεψύχισμα μου, εγώ θα σου ξαναπώ την ίδια μαλακία, αυτό που δεν το κατάλαβες ποτέ, που δεν το ένοιωσες ποτέ, που δεν μπήκες καν στην διαδικασία της ανωτερότητάς σου να το σκεφτείς... ότι

όσα έκανα τα έκανα για σένα , δεν
μετανιώνω για αυτό και δεν στόλεγα να
μη σε πιέσω, αλλά έτσι είναι... για σένα
χώρισα, εσένα ήθελα, εσένα θέλω, και ήδη
γνωρίζω πως κυλάει η ζωή μου και τι
φοβερά μου έχουν προκύψει πια από την
σχέση μας... παρότι όμως ανίκανος και
κατεστραμμένος... ναι μωρό μου σ' αγαπώ
τόσο που όλα θα στα συγχωρέσω, κι επειδή
δεν μου συμβαίνει και συχνά, νάσαι πάντα
καλά κι όχι δεν θα κάνω ότι έγραψα
προηγουμένως, ναρθώ Λειβαδιά η ότι
άλλο , την ευτυχία σου θέλω... κι αν είναι
μακριά μου καλώς να σούρθει, απλά ρε
γαμώτο ήθελα να σε ακούσω για λίγο.... κι
εσύ μου φώναξες αμίλητη, Βασίλη σε
αγαπώ άσε με να σε ξεχάσω... καλό σου
βράδυ κι η κακία δεν είναι στα δικά μου
χωράφια το ξέρεις... Σ' αγαπώ και να
προσέχεις... Ήθελα λίγο να σε ακούσω
γαμώτο μου, τέτοιο έγκλημα.....»

Πρέπει να συγκρατηθώ και να μην την ενοχλήσω πάλι. Πρέπει.. Πρέπει.. Πρέπει.... Στο τηλέφωνο και μετά για ώρες στο internet. Τρέλα , αγάπη , όλα είναι όπως ήταν, τι συμβαίνει. Τέτοιο πάθος που έχω κι έχει , τέτοια χημεία δεν νομίζω να μου έχει ξανατύχει. Μιλάω μαζί της κι είμαι συνεχώς φτιαγμένος... Τηλέφωνο το πρωί και τόσα γέλια κι όμορφα πράγματα. Δεν ξέρω τι συμβαίνει, με αγαπάει αλλά δεν θέλει να με δει. Ειλικρινά δεν ξέρω τι πρόκειται να συμβεί σήμερα, αύριο, μεθαύριο. Ας μας οδηγήσει η ζωή κι αγάπη επιτέλους. Να μπορέσουμε να χαϊδέψουμε την θάλασσα και να πετάξουμε στο γαλάζιο. Είναι η πιο περίεργη, δυνατή κι αγαπησιάρικη σχέση που είχα ποτέ.

11 βραδινή και το μήνυμα. «ΞΕΚΙΝΑ ΑΛΛΑ ΜΗ ΜΕ ΠΕΙΡΑΞΕΙΣ» Φτάνω κατά τις 1 και ο έρωτάς μας ξαναπερνά πάλι στην πρώτη γραμμή. Είναι καταπληκτικό

Just a click... Away...

πόσο μου αρέσει ο έρωτας που κάνω μαζί της. Ύπνος κατά τις 5 με 6. Συνεχίζουμε αχόρταγα να χαιρόμαστε την κάθε στιγμή μας, λες και ο χρόνος που βρεθήκαμε χώρια να πρέπει να αναπληρωθεί. Μου διηγείται πως ένοιωθε τον καιρό που είμαστε χώρια, πως ηδονιζόταν με την σκέψη μου, πόσο με σκεπτόταν... Είναι ηλίθιο να καρφώνει κανείς την αγάπη με το μυαλό του. Ερχόμαστε μαζί για το φροντιστήριό της, καφέ στην εθνική. Μαζί από το βράδυ μετά το φροντιστήριο, η ζωή μου είναι στο άγνωστο, αλλά δεν μπορώ, δεν γίνεται να μην είμαι με αυτή τη γυναίκα. Κι αυτή παρότι δεν θέλει κάνει το ίδιο με μένα. Μόλις βρισκόμαστε μαζί τα ξεχνάει όλα και δεν μπορεί, δεν θέλει να φύγει από κοντά μου. Είναι μια σχέση τραγική, είναι μια σχέση αγάπης και πάθους, είναι μια σχέση που ή θα μας καταστρέψει ή θα μας οδηγήσει στην

ευτυχία. Τελικά δεν πάει ούτε θεμελιώσεις
φροντιστήριο για να μείνει μαζί μου. Το
βράδυ από τον Χατζηγιάννη της
τηλεφωνώ 2 φορές.

Ο χωρισμός είχε επιτρέψει σε ένα
άτομο να μπει στη ζωή μου που με ήθελε
τρελά, προσδοκούσε πολλά, ερχόταν από
την Θεσσαλονίκη εβδομάδα παρά
εβδομάδα, αλλά εγώ ήμουν κολλημένος
και τώρα που παρουσιάστηκε πάλι τι;
«Μπαμπούσκα σ' αγαπάω , σε θέλω κοντά
μου αγκαλιά, κράτα μου το χέρι και μην το
αφήνεις... Μάκια ! Ματς!» «Μωρουλίني
μου ξαπλώνω και περιμένω να έρθεις να
σε ζεστάνω γιατί κάνει κρύο έξω... Να μου
προσέχεις στο δρόμο. Σε φιλώ γλυκά, μην
αργήσεις πάρα πολύ, να προλάβω να
φωλιάσω στην αγκαλίτσα σου, να
ησυχάσω, μμμμ! Γλύκα μου έλα... Σφίξε
με...» Το πρωί ξυπνάω πολύ περίεργα με
ένα αίσθημα ότι είμαι κουρασμένος, ότι δεν

Just a click... Away...

έχω χαλαρώσει, ότι αναλωνόμαστε σε
λόγια ανούσια πολλές φορές, σε
κατινίστικα, απλά για να λέμε ότι μιλάμε,
λες και δεν υπάρχουν πιο ουσιαστικά
πράγματα. Καθώς πηγαίνω για την
δουλειά σταματώ και κοιμάμαι μισή ώρα.
Νοιώθω τόσο κουρασμένος, μόνο που δεν
είναι σωματικά μόνο αλλά ψυχικά. Αυτή τη
φορά φαίνεται ότι υπάρχει πραγματικά
μια απόφασή της ότι πλέον θα είναι μαζί
μου κι αυτό βοηθά όλη την σχέση μας.
Έρχεται Οινόη και πάμε Πατήσια, περνάμε
υπέροχα για 2 ώρες. Το βράδυ στο μπαράκι
όταν είχαμε πρωτοφιληθεί στο παγκάκι
της πλατείας λέμε πολλά και διάφορα,
όμορφα κυρίως, μια κρίση ζήλειας μετά,
αλλά υποχωρεί όταν φτάνουμε στο σπίτι
και πάλι έρωτας κι έρωτας. Νοιώθω πια
σαν κάτι να έχει αλλάξει αυτή την φορά...
Το πρωί την πάω από Οινόη να πάρει το
τρένο της επιστροφής... «Αγαπουλίνο

έβγαλα άκρη. Ξάπλωσα τώρα. Γι αυτό έλα
στα όνειρά μου να με ζεσταίνεις... Ξύπνα
με το πρωί γλυκά αν το θυμηθείς, ε;
Φιλάκια από το γατάκι σου που κλαίει όλο
παράπονο γιατί είναι χωρίς χαδάκια...
Μιάου!» « Θέλω να μου κάνει έρωτα τώρα,
για να κοιμηθώ. Έλα γλυκά μέσα μου και
τέλειωσε και μη ξαναβγείς...» Ετοιμάζομαι
να ανέβω Θεσσαλονίκη και να τερματίσω
τη σχέση που έκανα όταν ήμασταν
χωριστά. Ξέρω πόσο θα πικραθεί όταν το
μάθει κι έτσι τελικά έτσι γίνεται όταν της
ανακοινώνω ότι το άτομο που αγαπώ
επέστρεψε στη ζωή μου. Από το πρωί με
έντονες ορμές που με τόση αθωότητα μου
διηγείται. Το απόγευμα συναντιόμαστε ,
και πάμε για αγκαλιές μέσα στους αγρούς.
Κάτω από το μαύρο της παλτό δεν φορά
τίποτα και στο αμάξι όλα παίρνουν φωτιά.
Για πρώτη φορά σκέπτεται και το μετά και
μου φέρνει έναν μπακλαβά για το ταξίδι,

Just a click... Away...

πράγμα που με ξαφνιάζει. Μετά για καφέ και λίγα σουβλάκια , ξεκινώ.

Γυρνώ και πηγαίνω από το σπίτι στα Πατήσια. Τρώμε μια πίτσα και ξεκινάμε να χορταίνουμε την αγάπη μας με ασυγκράτητες ορμές κι από τις δύο πλευρές κι είναι εκπληκτικό πόσο ανεβαίνω και πιστεύω ότι ανεβαίνει κι αυτή όταν κάνουμε έρωτα. Μου δίνει το δώρο μου για τα γενέθλιά μου, αρώματα και deodorant, και με συγκινεί πολύ γιατί δεν είναι κι η εποχή που έχει λεφτά. Μια εβδομάδα τώρα νοιώθω ότι είναι επιτέλους δική μου... «Μωρούλι μου αρρώστησα! Έχω πυρετό και πονά όλο μου το σώμα... Τώρα βρήκε γαμώτο; Θα έρθεις να με τρίψεις να γίνω καλά; Μμμμ!» Ξέρει πώς να παίζει έναν άντρα και πώς να τον ανάβει... Ένα τριήμερο σε Λίμνη Πλαστήρα και Λάρισα και Καρδίτσα. Και οι τσακωμοί επανέρχονται. Ένα τόσο όμορφο τριήμερο

Just a click... Away...

που όμως μου έχει αφήσει κάποιες πικρές γεύσεις. Της είχα πει ότι αγαπώ το κορμί της και το παιδί μέσα της... Με το μυαλό της δεν μπορώ να τα βρω, κάθε λίγο και λιγάκι κάτι θα βρει να με χαλάσει, να μας χαλάσει, γιατί κι η ίδια χαλιέται. Είναι ένα μικρό παιδί που κρατάω στην αγκαλιά μου με τις ιδιοτροπίες και τις γκρίνιες και τις γλύκες του. Και τα χάρδια της ανασταίνουν και νεκρό που λέει ο λόγος. Οι μέρες περνάνε και πάλι μία από τα ίδια. Ευπνώ με μια διάθεση να φτιάξω τα πράγματα αλλά παρά τα χάρδια μου, το γδύσιμο, την είσοδό μου μέσα της, παρά τον υγρό κόλπο της, δεν υπάρχει η αντίδραση της ηδονής που επιθυμώ, νοιώθω σαν να την βιάζω σταματώ... Μετά από λίγο αρχίζω να την γλύφω αλλά με σταματά αυτή. Όλα αρχίζουν και χάνονται πρέπει να αποφασίσω... Να μείνω ή να φύγω... Πως;;;;;;;; Μένω..... Έχουν γυρίσει όμως

Just a click... Away...

πάλι τα χαζά και σε όλες τις εκδρομές μας
πάντα θα υπάρχουν τα δύο αντίθετα
σημεία, του ξέφρενου έρωτα και του
τσακωμού, τόσο που με κουράζει κι όλο το
σκέπτομαι πως θα αντιμετωπίσω τη
μέλλουσα πορεία μας. Ξυλόκαστρο,
Λυκοποριά, Μελίσσι, Κιάτο, Δερβένι ,
Διακοπτό πάντα κάτι θα χαλάει τα
όμορφα και την διάθεσή μας. Γίνεται βία και
μου χώνει τα νύχια της στο πρόσωπό
μου, με κάνει να αντιδρώ κι εγώ βίαια και
μετά αρχίζουμε να βγάζουμε την έντασή
μας στον ασταμάτητο έρωτα. Αυτό μας
χαλαρώνει και κοιμόμαστε γλυκά
αγκαλιασμένοι. Η τρελοϊστορία μας
συνεχίζεται με κραυγές κι επιφωνήματα
του τύπου " έτσι πηδάει το Μαρούσι " αλλά
και αποχή από το σεξ για ένα εικοσαήμερο
ώστε να κοινωνήσει μετά, γυναικολογικά
προβλήματα που την εξωθούν σε
συμπεράσματα ότι μόνο ο κολπικός

Just a click... Away...

οργασμός είναι οργασμός και φυσικά μια
ερωτική ζωή που ξαφνικά αρχίζει να
φθίνει επικίνδυνα, που όσο και το
δικαιολογώ, δεν στέκει με τη φωτιά που
έχει, όσο κι αν πονάει η την τσούζει λόγω
των γυναικολογικών που έχει. Εκτός από
την αγάπη που συνεχίζεται να
εκδηλώνεται με αυτό τον περίεργο τρόπο,
οι τσακωμοί καλά κρατούν. Το ακόρεστο
πάθος της δένει μια χαρά τα σπασμένα
κομμάτια και ο χρόνος κυλά με τις
μικροεξορμήσεις που ακόμα και μια στιγμή
φλόγας μπορεί να μας οδηγήσει σε
μονοπάτια που δεν έχουμε ξαναπάρει. Που
ένας μικρός απάτητος δρόμος δίπλα στο
δρόμο που οδηγάω, είναι πάντα μια νέα
εμπειρία για να μας βγάλει από την πορεία
μας και να βρεθούμε γυμνοί να ατμίζουμε
την ατμόσφαιρα με τα κορμιά μας. Το
καλοκαίρι, αυτό πάντα μου έφτιαχνε τη
διάθεση, η φύση πάντα ήταν το καλύτερό

Just a click... Away...

μου στην ένωση με το άλλο φύλο. Και εκείνη η πρώτη φορά σε μια σκηνή στη Πάρνηθα, αλλά και κάτω από τα πελώρια πεύκα στη Πεντέλη με τις βελόνες να γδέρνουν το κώλο μου. Ο έρωτας μαζί της στο πίσω κάθισμα του προηγούμενου αυτοκινήτου μου και καθώς κτύπαγε το κεφάλι της στο ταβάνι του αμαξιού με είχε οδηγήσει να αγοράσω ένα με ανοιγόμενη οροφή ώστε να μπορεί να έχει το κεφάλι της απέξω και να στριγγλίζει τη χαρά της στην σιγαλιά της νύχτας. Αλλά υπήρχαν και τα επικίνδυνα, που δεν τολμούσα να τα σκεφτώ την στιγμή που η όρεξή της μπορούσε να με κάνει να μισοσηκώνομαι στο κάθισμα του οδηγού, τεντώνοντας τα πόδια μου στη προσπάθειά μου να τελειώσω κι αυτά να πατάνε ασυναίσθητα το γκάζι, όχι μόνο στη κάβλα μου, αλλά στο πεντάλ που παραλίγο να μας στείλει ή στο γκρεμό ή στο νοσοκομείο με ένα πέος

ανά χείρας. Κάθε τόσο υπάρχει και κάποιος που βρίσκεται ανάμεσά μας, έστω ενδιαφερόμενος. Μια ζήλια με διακατέχει, μια ζήλια ιδιοκτησίας, που πάντοτε προσπαθούσα να αποφύγω γιατί ο καθένας μας διαθέτει τον εαυτό του όπως θέλει κι αυτή είναι η θεωρία μου και την ελευθερία την έχω πάνω από όλα. Στη δεύτερη σκέψη ίσως δεν ήταν ζήλια αλλά ο φόβος μη τη χάσω. Τρελαίνομαι να κοιμάμαι μαζί της, να κάνουμε έρωτα, να είμαστε μαζί... Τελικά νοιώθω όντως πολύ ερωτευμένος μαζί της... Πόσο με ξεκουράζει η αγκαλιά αυτής της γυναίκας... Χωρίς να είμαι βέβαιος για τα δικά της θέλω, βαδίζω με τα δικά μου, χαίρομαι την κάθε στιγμή μαζί της κι εύχομαι το παρόν να είναι και μέλλον. Το σώμα την κυβερνάει ακόμα κι όταν εγώ δεν είμαι κοντά της και προσπαθεί να επιβεβαιωθεί με φλερτ, αθώα ίσως, αλλά

για μένα μου πλακώνουν τη καρδιά. Πολύ εύκολα το γυρνάει, οι γυναίκες είναι παραπάνω από εφτάψυχες, «Τζουτζού, είμαι ολόγυμνη στο κρεβάτι μου κι έχει ερεθιστεί το γατάκι μου, ζητά τα φιλιά σου... Θα έρθεις; Νιάου...» «Παιδαρά μου σε βλέπω και χύνω. Θέλω να με πηδήξεις μέχρι αηδίας. Να σου παίρνω πίπες και να καταπίνω το σπέρμα σου. Έλα γάμα με άντρακλα γιατί δεν αντέχω άλλο... Έλα να συναντηθούμε τώρα, αχχχ! Πάρε με!»

«Χαϊδεύομαι, θέλω το πούτσο σου τώρα βαρβάτο παντού... Να με γαμήσει από παντού, δεν μπορώ άλλο... Και δεν τα καταφέρνω μόνη μου... Αμάν πια έχω σαλτάρει...»

Οι σπουδές τέλειωσαν, το πτυχίο στα χέρια μας, η ζωή μπροστά μας, η προσπάθεια με τις αλλεπάλληλες συνεντεύξεις της προς εξεύρεση δουλειάς με τυραννάνε καθώς όλο και κάποιος

Just a click... Away...

μπλέκεται εκεί μέσα, στο τέλος στο
μπαράκι που πιάνει δουλειά εκτοξεύομαι.
Νοιώθω σαν καμιά αρσενική πουτάνα που
κάθομαι και περιμένω να πουλήσω την
εκδούλευσή μου στην γκόμενα όταν γυρίζει
στις 5 το πρωί . Η αλήθεια είναι ότι πάντα
έχει διάθεση να με κάνει να ξεκινήσω στις
οκτώ για την δουλειά μου, με ένα πελώριο
χαμόγελο ευτυχίας στο πρόσωπό μου. Κι η
αλήθεια είναι βέβαια ότι αυτό το χαμόγελο
συνεχίζεται, έχει μάθει τους σωστούς
τρόπους να με χαλαρώνει από τα άγχη και
τις πίκρες να τις κάνει γλύκες. Το κορμί
μας κυβερνάει και αυτό ισχύει και για
μένα. Μια μέρα που μια περίεργη
ευαισθησία στη κλειτορίδα της με κάνει να
σταματάω , η ίδια δεν έχει καμιά διάθεση
να με πάρει, λες και το κάνει επίτηδες , λες
και δεν με ξέρει, έχουμε γίνει κι οι δύο
χάλια, ήδη έχω αργήσει μια ώρα στην
δουλειά... Αυτά που ξέρω είναι ότι δεν

Just a click... Away...

αντέχω αυτή την κατάσταση κι ότι απαιτώ
να έχω γυναίκα κοντά μου κι αν δεν την
έχω γίνομαι χάλια όπως έχω γίνει
σήμερα... Αν η ίδια θέλει να το παίζει
γκόμενα στη δουλειά της ή στον δρόμο δεν
ξέρω κι εγώ που , ας το κάνει είναι
δικαίωμά της αν αυτό την ανεβάζει αλλά
στις υποχρεώσεις της απέναντι στο άτομο
που έχει κοντά της πρέπει να είναι εντάξει ,
αλλιώς δεν υφίσταται και σχέση , δεν
υφίσταται δεσμός... Μπορεί να είμαι
παράλογος δεν ξέρω, αλλά θα
υπερασπιστώ το δικαίωμα στον έρωτα
γυρεύοντας την γυναίκα, την γυναίκα, την
γυναίκα... Και ξέρω πως αν δεν βρω αυτή
την γυναίκα στο πρόσωπο της, που είναι κι
αυτή σαν κι εμένα , που θέλει κι αυτή
συνέχεια έρωτα, αγκαλιές και χάδια,
πιθανότατα δεν θα την βρω σε καμιά
γυναίκα... Το γυμναστήριο δούλευε ακόμα
και τα βράδια... Τα βήματα μου με έφεραν

Just a click... Away...

να γυμναστώ δύο και το βράδυ κι ήταν κι αυτή μαζί μου. Στα αποδυτήρια δεν υπήρχε κόσμος, υπήρχαμε εμείς κι οι φαντασιώσεις μας και ναι, γυμνάζω μαστε. Στον κίνδυνο και στο απαγορευτικό του χώρου, το σεξ γίνεται πάντα πιο διασκεδαστικό και πιο έντονο! Βίρα τις άγκυρες!

Αλλεπάλληλα μηνύματα τρέλας...

«Σ' αγαπάω τόσο πανάθεμά σε!!!! Κι έχω ατονήσει χωρίς την ενέργειά σου και τον έρωτά σου. Κι όσο κι αν δεν πρέπει να το λέω είσαι γυναικάρη!!!»

«Άσε το γλείψιμο, παιδαρά!»

«Θα μου πάρεις εσύ το *Magnum*;;;;;»

«No Daddy»

«Την ευχή μου τέκνον μου!!! Αφού λοιπόν δεν μου παίρνεις *Magnum* συνεχίζω το γλείψιμο... Αχ αυτός ο κώλος σου πόσο με ξεσηκώνει. Μωράκλα μου... Αααχ»

«Σκύψε ευλογημένε...»

Just a click...Away...

«Όσο πιο χαμηλά πέσω τόσο περισσότερο νέκταρ θα ρουφήξω από την ουράνια πηγή σου!!!!»

«Να αφήσεις την πηγή μου ήσυχη. Δεν είναι για τα δόντια σου!»

«Θεά των ονείρων μου και πουτάνα του ξυπνητού μου!!!!.... Δεν ρουφάω με τα δόντια;;..»

«Θα σου φύγει η μασέλα,χα! Χα!»

«ΓΑΒ Γ Α Β Γ Α Β./\ /\ /\ /\»

«Ουστ!»

«Μουνήματα!»

«Η ψυχίατρος σηκώνει τα χέρια ψηλά»

«Επιτέλους κάποια άκρα ξεκίνησαν και σηκώνονται ψηλά!!!!»

Ερωτική διάθεση οποιαδήποτε στιγμή. Το στριγκάκι να βγαίνει και να δηλώνεται πάνω στο τραπέζι που τρώμε το πατσά μας για πρωινό, σαν ένδειξη υποταγής και αφοσίωσης στον θεό του Έρωτα. Από μέσα της βροντοφωνάζει είμαι γυμνή για σένα.

Just a click... Away...

Αυτή η κοπέλα πραγματικά ξέρει να παίζει και να απογειώνει την σεξουαλικότητά μου και την λίμπιντό μου... Μερικές φορές νοιώθω σαν τάυρος έτοιμος να την διαπεράσω...

Τελευταίοι σπασμοί, το τέλος...

Τα συννεφάκια πλέον έχουν αρχίσει να γίνονται πολλά κι απειλητικά και έχουν καλύψει τον γαλάζιο ουρανό μας και να δούμε αν θα μπορέσουμε να τα κάνουμε να διαλυθούν, είναι στο χέρι μας και την καρδιά κι η πορεία θα δείξει αν πραγματικά αγαπιόμαστε ή κρεμόμαστε από μια κλωστούλα... Η σημερινή μέρα είναι πολύ περίεργη και δεν ξέρω πως θα εξελιχθεί... Ένα μόνο ξέρω, και θα το παλέψω όσο μπορώ... Δεν είναι δυνατόν μια σχέση ούτε καν ενάμιση χρόνου να καταλαγιάζει τόσο

Just a click... Away...

γρήγορα, κι αν φταίω εγώ γι' αυτό πρέπει να το δω, αλλά... Δεν είμαι με μια γυναίκα ούτε για να πίνουμε μαζί καφέ, ούτε για τρώμε μαζί, ούτε μόνο για να συζητάμε, αλλά κυρίως και για να κάνουμε έρωτα... Όποια δεν το καταλαβαίνει ότι δεν είμαι ο αδερφός της αλλά ένας άντρας που θέλει και, καλά να είμαι ακόμα, μπορεί, δεν με έχει καταλάβει κι άλλα πράγματα ψάχνει στην ζωή της. Κι αν πρέπει να την αγαπάω, γιατί τη αγαπάω βέβαια, χωρίς να ενώνουμε και τα σώματά μας, αυτό μπορεί να γίνεται κι από μακριά, χωρίς να φουντώνω, χωρίς να μου πρήζονται τ' αρχίδια και θάναι και λιγότερο επώδυνο ψυχικά, γιατί κάθε φορά που νοιώθω ότι δεν έχω κάνει έρωτα, νοιώθω σαν να με διώχνουν... Δύσκολη η μέρα η σημερινή που πολύ φοβάμαι ότι θα καταλήξει σε χωρισμό είτε προσωρινό είτε μόνιμο, κι ο Θεός να βάλει το χέρι του που λέμε...

Just a click... Away...

Τελικά γίνεται το έλα να δεις , μιλάω πολύ
άσχημα, αλλά κάποια στιγμή η αγάπη
θριαμβεύει και ηρεμούμε κι αντί χωρισμού
τελικά καταλήγουμε να κάνουμε
τηλεφωνικό έρωτα . Μερικές φορές
αναρωτιέμαι αν χωρίσουμε τι θα απογίνω,
(καλά κάνω τον καμπόσο όσο είμαστε μαζί)
, και λέω κάποιες φορές ακόμα και τέρμα ,
όταν ο πληγωμένος μου εγωισμός με
κυβερνάει ,επειδή με μειώνει συνεχώς,
αλλά αν συμβεί, τι;;; Η ιστορία μας θα
τελειώσει η είναι γραπτό να προχωρήσει;
Και πόσο οι αμφιβολίες για κάποια θέματα
θα με τυραννούν κι οι συμπτώσεις θα με
τρελαίνουν; Κι αν τελικά χωρίσουμε , θα το
αντέξω; Ας αφήσω την ζωή να κυλίσει κι
αυτή θα μου δείξει τον δρόμο... Είναι στα
τηλεφωνήματα και στην ουσία με πιέζει
για να φύγω εγώ, επειδή για μένα είναι
πιο εύκολο , σαν πιο δυνατός που είμαι...
Το μόνο καλό είναι ότι είμαστε πολύ

Just a click... Away...

αγαπημένοι πια, αν και συνεχώς μου
υπενθυμίζει να μη την θεωρώ δεδομένη,
κοινώς να μην την εμπιστεύομαι, γιατί όλα
μπορεί να συμβούν από στιγμή σε στιγμή, κι
αυτό γενικά με κάνει να σκέπτομαι ότι
αυτό που θέλει να μου πει με άλλα λόγια
είναι πως εντάξει, καλά περνάει μαζί μου,
αλλά βλέπει τον εαυτό της να καυλώνει
και με άλλους, κι αν τύχει να της την πέσει
κάποιος από αυτούς που γουστάρει δεν
ξέρει κι αυτή πως θα αντιδράσει... Βέβαια
άραγε αυτό δεν συμβαίνει με το καθένα
μας; «Ποια εσύ; Που πεθαίνω κι
αδιαφορείς..;» «Εγώ πεθαίνω κι εσύ...
Τέλος » Ξεκινάνε οι συζητήσεις αγκαλιά,
μια από τα ίδια την πιέζω πολύ να μου πει
ότι διακόψαμε και τελικά το λέει,
σηκώνομαι και φεύγω... Επιτέλους ΤΕΛΟΣ
για την σχέση αυτή, ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ σαν
αναμνήσεις. Σ' αυτή την παθιασμένη σχέση
μια σπίθα αρκεί να φουντώσει πάλι η

Just a click... Away...

φωτιά και να συνεχίσει να καίει για πολύ ακόμα... Προσπαθώ να απαγκιστρωθώ από την σκέψη της, τα νεύρα μου έχουν γίνει κουρέλι κι αυτό φαίνεται σε όλες τις δραστηριότητές μου...

Εκνευρίζομαι πολύ τακτικά, εγώ που πάντα είμαι ήρεμος, μου λείπουν τα φιλιά, τα χάδια κι ο έρωτάς της, μου λείπει αυτό το κορμί το ποθητό... Κυρίως όμως για να μη τρελαθώ προσπαθώ να μη την σκέπτομαι ότι την χαίρεται άλλος, με παλαβώνει γιατί αλλιώς την είχα σκεφτεί την ζωή μαζί της. Πρέπει να προχωρώ την ζωή μου σαν να έχουν όλα τελειώσει και να χαίρομαι για ότι έζησα μαζί της, να την αγαπώ έτσι γλυκά και να ξεκολλήσω γρήγορα...

Μου έχει αφήσει μεγάλη πληγή αυτός ο χωρισμός... Επικοινωνία καμία, δεν θέλω να επικοινωνήσω, όχι... «Είμαι σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης...» «Τελικά

Just a click... Away...

είμαι πιο αδύνατος από σένα. Συγγνώμη... Ένα κενό... Καλή -Νύχτα- Διασκέδαση. Συγγνώμη και πάλι. Θα ορθοποδήσω κι εγώ... Προχώρα» «Σ' αγαπάω πολύ κορίτσι μου απλά νόμιζα ότι ήμουν η ευτυχία σου...» Μηδέν. Το βράδυ δεν αντέχω... «Μερικές φορές με πιάνει μια τέτοια πλακωσιά που δεν μπορώ να την αντέξω και σε θέλω σαν τρελός και ξεχνάω ότι τελειώσαμε και σε ενοχλώ... Καληνύχτα... Και συγγνώμη.» Απάντηση για αυτοκτονία. «Κι εγώ το ίδιο ρε γαμώτο. Καληνυχτούλες και να ξέρεις πως σ' αγαπώ... Να προσέχεις και να σκέφτεσαι γλυκά μόνο... Κι εγώ κρυώνω» Τηλεφωνώ και μιλάμε καμιά ώρα, το βλέπω ότι με αγαπάει ασχέτως που θέλει προστατεύοντας τον εαυτό της να με προσβάλλει συνέχεια. «Και σε θέλω και σ' αγαπάω και δεν μπορώ να ησυχάσω... Μακριά σου» «Κι εγώ, αλλά κάνω υπομονή

να ησυχάσω λίγο... Φιλάκια Θειούλη!»
«Ρε τσογλάνι μη με ξαναπείς Θειούλη γιατί
θα κατέβω κάτω και θα σου αλλάξω τα
πρέκια» «Νιάου» Αυτή είναι μια διαδικασία
ερωτευμένων ανθρώπων και δεν μπορώ
να καταλάβω για ποιο λόγο τελικά δεν
είμαστε μαζί. «Πόσο απόμακρη μου
φαίνεται πια η ευτυχία... Άλλη μια φορά
μόνος, φωνάζω καληνύχτες... Σκεπάσου
καλά μωρό μου τώρα που δεν κουρνιαάζεις
πια στον ώμο μου.» Άλλη μια απάντηση
γυριστή μαχαιριά στη καρδιά «Καληνύχτα
κι όνειρα γλυκά, ξαπλώνω είμαι ράκος»

Είναι Τρίτη βράδυ
«Αυτό το γράμμα θα το πάρεις
πιστεύω την Παρασκευή ή το
Σάββατο όταν θα ξαναγυρίσεις
στην Λειβαδιά. Βασικά δεν ξέρω
από πού να αρχίσω και πού να
τελειώσω... Απλά θέλω να μιλήσω, θέλω

Just a click... Away...

να εκφραστώ, θέλω να βγάλω από μέσα μου αυτό το κάτι και να ηρεμήσω ίσως... Αγάπη μου, γλυκιά, σέξι, κι αστέρι μου. Δεν είναι ότι μια σχέση τέλειωσε και πάμε γι' άλλα, δεν είναι ο πληγωμένος μου ανδρισμός, δεν είναι τα όνειρά μου που χάθηκαν, δεν είναι που έχω διαλυθεί... Είναι η σκέψη μου που με θολώνει και με αποσυντονίζει, λες κι είσαι το μοναδικό τραγούδι που ακούω... Ναι το είναι μου σε λαχταράει και σε ζητάει κι είναι περίεργο αλλά πιστεύω ότι κι άλλοι άνθρωποι ενεργούν έτσι κι ίσως είναι ακατανόητο για μένα αλλά δεν είναι γι' αυτούς... Προκαταρκτικά, δεν ξέρω έτσι κι αλλιώς ακόμα δεν ξέρω αν αυτό το γράμμα θα του πατήσω και το αποστολή ή απλώς θα το γράψω. Στην τηλεόραση παίζει κι έχει την Άννα και το αγάπη από νάιλον και ξέρεις ότι επηρεάζομαι φοβερά από τους στίχους, τους συνδέω και γίνομαι χάλια. Μπορεί

Just a click... Away...

να χωρίσαμε και δεν το πίστευα, ίσως και να μη το πιστεύω, ότι θα συνέβαινε ποτέ αυτό, η σχέση μας δεν ήταν έτσι απλά μια σχέση , είχε τόσα που κι εγώ δεν έχω καταλάβει, πως εξελίχτηκαν όλα αλήθεια, η γνωριμία η πως σε λένε, η αρχή hello , η συνέχεια με το ότι περίμενα πότε θα πάω στην δουλειά να σου στείλω το πρωινό mail αγάπης και πάθους μου, τα μεσημέρια του Σαββάτου που περίμενα πως και πώς να πάμε για καφέ και να γελάς και να σε χαίρομαι... Κι έτσι απλά και σταθερά και αργά , μωρό μου , σε αγάπησα... Το είχα ανάγκη , το ήθελα, ήθελα μια γυναίκα-γυναίκα, να αγκαλιάζω και να χαϊδεύω, να κάνω έρωτα, να μου δίνει τα ίδια, και καλώς ή κακώς βρέθηκες εσύ μπροστά μου, που τα είχες όλα...Χωρίσαμε...

Δεν θα ξεχάσω το ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ

Δεν θα ξεχάσω το κορμί σου...

Δεν θα ξεχάσω το πάθος σου...

Just a click... Away...

Δεν θα ξεχάσω πως όταν ήσουν μαζί μου
ήσουν για μένα..

Δεν θα ξεχάσω που μεθυσμένος
τηλεφωνούσα και σου τραγουδούσα ΣΕ
ΘΕΛΩ...

Να μη λέω κι άλλα ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΩ
ΠΟΤΕ.

Ίσως και νάσαι αυτό που έψαχνα πάντα...
Γι 'αυτό είναι αλήθεια έχω χαθεί, γιατί σε
έχασα , και νοιώθω σαν να έχασα και
μένα... Εσένα , κορίτσι μου , δεν πρόκειται
να σε μισήσω ποτέ... Πάντα θα σε αγαπώ
και θα σε λαχταρώ και θα σε περιμένω και
ξέρω ότι αυτό θα με καθυστερεί στην ζωή
μου γιατί δεν θα την απολαμβάνω όπως
ίσως μου αξίζει και μένα... Υπάρχουν
πράγματα που ποτέ δεν θα μάθεις, πάντα
κι ειδικά στην αρχή μου έλεγες ότι ήμουν
μυστήριος, σε ότι έλεγα, πίστεψες ακόμα
ακόμα ότι σε κοροΐδεψα κι άλλα ούτε καν
τα έβαλες στο μυαλό σου... Αλλά δεν θέλω

Just a click... Away...

να σταθώ σε αυτά, έτσι κι αλλιώς η
απόφαση δική σου... Πήρες την ελευθερία
εσύ, πήρα κι εγώ την δική μου... Εσύ θα
ψάξεις, εγώ θα μελαγχολήσω και θα
γευτώ την ελευθερία μου... Που να σε
ξαναβρώ γαμώτο μου, που είχα κάνει τόσα
όνειρα ... Πρυτάνευσε η λογική σου... Κι
έμεινα μόνος να σκέπτομαι ότι από δω κα
μπρος πρέπει να κοροϊδεύω... Δεν αξίζει
κανείς να δίνεται, περνάνε κάποια χρόνια,
και πληγώνεται... Οι γυναίκες, οι
άνθρωποι έστω είναι ίδιοι, πληγώνουν...
Και πρέπει να αλλάξω ρε πούστη μου δεν
είναι δυνατόν να ζω στα όνειρα, γιατί να
αφήνομαι στην αγάπη και να πληγώνομαι.
Τέλος, άστα, αυτή η σχέση με γάμησε, με
γέμισε τόση χαρά, την έζησα πολύ, με
γέμισε τόση ευτυχία... Τέλειωσε...
Πληγώθηκα, τώρα πια θα πληγώσω κι
εγώ, το διαισθάνομαι, δεν με νοιάζει
τίποτα πια... Γνώρισες ένα Βασήλιο και τον

Just a click... Away...

αγάπησες ίσως, τέτοιο άνθρωπο δεν θα
ξαναβρείς στον Βασήλιο , θα έχει αλλάξει
και θα έχει γίνει πιο σκληρός. Για να
επιζησω κορίτσι μου σ' αυτόν τον άγριο
κόσμο που μας περιβάλλει... Μαλακίες
γράφω το ξέρω, απλά γράφω για να
γράφω... Και... Στεναχωριέμαι που
θάμαστε μαζί στο μεταπτυχιακό ίσως και
δεν θάμαστε αγκαλιά... Βλέπω χρόνια
άδεια και μελαγχολώ... Βλέπω τον
εγωισμό μου να πληγώνει, τότε εσένα και
τότε εμένα... Ευχαριστώ για ΟΛΑ, ΟΛΑ,
ΟΛΑ... Ποτέ δεν θα σε ξεχάσω κι αν θες
θα ζήσω με τις αναμνήσεις σου. Γι' αυτό
μου ανήκουν οι αναμνήσεις μας γιατί,
όπως εσύ έχεις πει, οι γέροι , ζουν με
αναμνήσεις, εσύ σαν νέα απλά ζεις και δεν
χρειάζεσαι αναμνήσεις, οπότε δεν σου
χρειάζονται ούτε οι φωτογραφίες μας
ούτε τα mail μας. Ίσως το κάψιμο του
σκληρού σήμαινε κάτι... Ζήσε , μωρό μου,

Just a click... Away...

ζήσε κι άσε τους άλλους, δες εσένα κι εγώ
έτσι κάνω... Έχεις κάνει λάθη... Έχω
κάνει... Θέλω να ξεφύγεις επειδή το θέλεις
εσύ... Κι από δω κι εμπρός για τις
περίεργες αντιδράσεις μου να με
δικαιολογείς... Τέλος, τέλος, τέλος, τέλος,
τέλος, πας γι' άλλα... Θα σε νοιώθω
πάντα σαν το + στην ζωή μου...

Τελειώνω... «Αγάπη είναι να θες τον
άλλον όπως είναι...» Βίσηση Όπως είναι ,
πανάθεμά σε... Τέρμα... Να βρεις ότι θες,
θα το προσεύχομαι με τον τρόπο μου γιατί
ξέρεις ότι θέλω το καλό σου. Κρίμα... Τη
Παναγία σου, σε αγαπάω, (δεν με νοιάζει
πια για τα πιστεύω σου), στέκομαι
απέναντι και σου λέω άντε χάσου. Χάσου
για να κάνεις τη ζωή σου καλύτερη, για να
βρεις αυτό που αγαπάς, κι εγώ, μια ιδέα,
ένα χαμόγελο, ένα βήμα, ένα υφαντό και
χέσε με... Θάχω φύγει όταν θα πάρεις το
mail ελπίζω. Πληροφοριακό είναι των

Just a click... Away...

σκέψεών μου αυτή τη στιγμή... Μην
τρελαθείς, έτσι κι αλλιώς δεν με
πιστεύεις... Θάμαι σε μέρη που έχουμε πάει
και μαζί και θα λυπάμαι... Που δεν θα
μπορείς ΕΣΥ να με ντύσεις όπως θέλεις...
Τόση αγάπη που πήρα. ΕΥΓΕ,ΡΕ»

«Μωρό μου και πάλι σήμερα δεν
μπόρεσα να κοιμηθώ καλά τα νεύρα μου
έχουν πια σπάσει, η πίεσή μου έχει αρχίσει
κι ανεβαίνει επικίνδυνα και δεν ξέρω πια τι
να κάνω για μένα και για σένα.
Τουλάχιστον ας προσπαθήσω να κάνω ότι
πιο απλό μπορώ , πρωινιάτικα να κάτσω
μπροστά στην οθόνη και να σου πω
κάποιες σκέψεις μου, που λάθος ή σωστές
δεν έχει καμιά σημασία , στην δύσκολη
εβδομάδα που έρχεται , χρειάζεται να
βγάλω λίγη από την ένταση και την πίκρα
μου έστω και σε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα ,
να αδειάσω λίγο γιατί πάω να τρελαθώ.
Αλλάζουν όλα εδώ κάτω με ορμή είχε

Just a click... Away...

τραγουδήσει κι ο Σαββόπουλος και δεν είχε
άδικο. Τόσο καιρό χώρια , για μένα, που
ακόμα δεν έχω παραδεχτεί τίποτα, και
στέκομαι καθηλωμένος κι ανήμπορος
μπροστά στην άνοιξη, τόσο καιρό
χωρισμένοι, για σένα. Εγώ να δουλεύω όσο
κι εσύ , να είμαι συνέχεια σε τάξεις, στη
πρίζα και δρόμους κι όμως να σκέπτομαι
το παρόν, το τώρα, πως θα σε ξαναδώ , να
σε σφίξω πάλι στην αγκαλιά μου, να σε
κουρνιασώ πάνω μου, να πάρω πάλι
κομματάκι κομματάκι της σάρκας σου
κάτω από την γεύση μου, να σε
ξανακούσω να σπαρταράς , να χαίρεσαι ,
να ηδονίζεσαι, να παραμιλάς, όχι από την
κούραση αλλά από την ευχαρίστηση, να
ξανακάνουμε έρωτα χωρίς όρια
σπάζοντας και τα τελευταία οχυρά, να
ζητάω να ζήσω το παρόν μαζί σου, έντονα
και με πάθος και από την άλλη εσύ να θες
απλά ένα cd με κολοφωτογραφίες, να θες

Just a click... Away...

να κρατήσεις ένα κομμάτι του
παρελθόντος σου, να λαχταράς να ζήσεις
την ζωή, να μουρλαίνεσαι, να ξέρεις μέσα
σου ότι και θες και μπορείς να έχεις τον
άνθρωπό σου όπως τον είχες και
κουρασμένη, αποκαμωμένη, να πέφτεις
και να κοιμάσαι μόνη, χωρίς έρωτα, χωρίς
να χαλαρώνεις, νοιώθοντας ότι
ξεκουράζεσαι από την δουλειά, ενώ το
ξέρεις ότι ο έρωτας είναι η καλύτερη
ξεκούραση, η αγάπη το μεγαλύτερο
βάλσαμο, το να περιμένεις πως και πώς να
δεις και να βρεις τον άνθρωπό σου, να
ξαπλώσεις μέσα του και να
αντιμετωπίσεις τα της επομένης ημέρας με
θάρρος, καλοσυνάτα και ψύχραιμα και
κυρίως με χαμόγελο... Και
παραμερίζοντας το τώρα, το παρόν, όπως
κάποτε είχες σημαία, αφήνουμε να
περνούν οι ώρες, τα λεπτά, οι μέρες και οι
μήνες που θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί

Just a click... Away...

ευτυχισμένοι , αντιμετωπίζοντας την
κούραση γλυκά, με φιλιά , με χάδια, και
σαν δύο σε ένα. Και συ τι θες; Τις
φωτογραφίες του παρελθόντος... Είναι
ειρωνεία, θα στις δώσω, αλλά αυτές είναι
αναμνήσεις κι εγώ θέλω να ξαναζήσουμε
το παρόν μας που το έχουμε γαμήσει πια με
τις δουλειές που έχουμε αναλάβει...

Μερικές σκέψεις μου πρωί πρωί, δεν έχω
πιει, ετοιμάζομαι να ξεκινήσω για τα ΤΕΕ,
ούτε και σήμερα ξέρω αν θα
συναντηθούμε, αν σε ξαναγκαλιάσω κι αν
ξανακάνουμε έρωτα, το να σε αγαπώ είναι
δικαίωμά μου κι ευχαρίστησή μου αλλά
είναι στο όριο του αοράτου. Όση κούραση
και να είχα, η καρδιά μου την παραμέριζε
και έπαιρνα δύναμή κοντά σου, για να
ξεκινώ καλόκεφος για τις κουραστικές μου
μέρες. Τώρα εσύ θέλεις να σου δείχνω τις
φωτογραφίες και να σου λέω ή να λέμε
κοίτα... Τι ωραία ήταν εκεί και πως είχαμε

Just a click... Away...

περάσει;;; Είμαστε ακόμα ζωντανοί
γαμώτο σου... Για να ζούμε το παρόν και
να ατενίζουμε στο μέλλον... Μη
κουραστείς να με αγαπάς κι απόκτησε κι
εσύ το κουράγιο για την ζωή , κι όχι να μου
λες ότι εγώ έχω κάνει τον δρόμο μου κι
έχω κουραστεί. Ζήσε πάλι... ΑΣ
ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΑΛΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ... Πεθαίνω
έτσι... Καλημέρα»

Το εφταήμερο ταξίδι μου στη
Γερμανία, το δικό σου στη Μύκονο με τις
φίλες σου, η αρχή του τέλους. Πρέπει να το
πάρω , πάρουμε απόφαση και να πάμε
παρακάτω. Περάσαμε καλά, ή όχι, ήταν
εξάρτηση , αγάπη ή αδυναμία , δεν έχει
καμιά σχέση, σημασία έχει ότι ΧΩΡΙΣΑΜΕ
ΤΕΛΟΣ..... Έρχεται για τον ψυχολόγο της
και για να με κεράσει για την γιορτή της.
Συναντιόμαστε στο Μοναστηράκι, κάνουμε
μια βόλτα στη περιοχή, καθόμαστε δίπλα
στο σταθμό και τρώμε, πίνουμε κόκκινο

Just a click... Away...

κρασί πάνω από ένα κιλό , μετά
πηγαίνουμε για ένα ποτό στο πρώτο
μπαράκι, πίνω ένα ποτήρι ουίσκι, το δικό
της καταλήγει στο πάτωμα, στο πεζόδρομο
πίνω μια μπύρα και μετά πάμε σε άλλο
μπαράκι, πίνω κι άλλη μια , αλλά στη
δεύτερη όταν γυρνάω από το WC , την
βλέπω να μιλάει με κάποιον και τα παίρνω,
κι αρχίζει το πανηγύρι... Φεύγω έξαλλος
και με ακολουθεί την βρίζω κι αρχίζω να
την κτυπάω, είμαι εκτός εαυτού, έχω
παρανοήσει εντελώς, στο σταθμό στο
Μοναστηράκι γινόμαστε θέατρο, κλαίει, 5
άτομα με πλησιάζουν για να την
προστατέψουν, τους σταματώ φεύγουν
ευτυχώς γιατί ποιος ξέρει τι θα συνέβαινε,
γυρνάμε με το ταξί, θέλω να φύγω , δεν με
αφήνει, μπαίνουμε σπίτι και
πλακωνόμαστε ξανά, εκχυμώσεις ,
μελανιές, γδαρσίματα, όλα στην ημερήσια
διάταξη, δεν καταλαβαίνω τίποτα, νοιώθω

Just a click... Away...

πληγωμένος και ρεζιλεμένος, ξαπλώνουμε
και κοιμόμαστε... «Δεν αντέχω άλλο , Θα
αυτοκτονήσω! Δεν μπορώ είμαι διχασμένη
κι απελπισμένη, δεν ηρεμώ έχω σαλτάρει»
έχω το δικαίωμα να πάρω μια ζωή; Να
καταστρέψω μια ζωή; Καλύτερα να
λες ευχαριστώ κι αφού η ζωή στάθηκε
καλή μαζί σου κι είσαι εντάξει άτομο , θα
συνεχίσει να σου φέρεται καλά... Κι ήρεμος
ήρεμος να κλείσεις όμορφα αυτό το
κεφάλαιο της ζωής σου.... Βιώνω πολύ
άσχημα αυτό το χωρισμό, δεν μπορώ να
τον ξεπεράσω, δεν μπορώ να την
ξεπεράσω με τίποτα, νοιώθω κολλημένη τη
σκέψη μου, έχω βάλει τις φωτογραφίες
μας παντού, δεν θέλω να κάνω βήμα προς
τα έξω, ας με ξεπεράσει κι αυτή, δεν μπορεί
μόνο εγώ να υποφέρω, δεν θέλω τίποτα
πια, είμαι απογοητευμένος από τον ίδιο μου
τον εαυτό που δεν μπόρεσα να την
κρατήσω. Όσο περνάει ο καιρός τόσο

Just a click... Away...

καταλαβαίνω πόσο πολύ την αγάπησα και την αγαπώ, πόσο έχει μπει βαθιά μέσα μου, κι ότι δεν θέλω με τίποτα να την κατεβάσω από εκεί που την είχα ανεβάσει, γιατί δεν θέλω να πάψω να την αγαπάω, αλλιώς ίσως θα ήταν εύκολο αν την κατέβαζα, δεν το θέλω, ΟΧΙ... Κάθε μέρα στο τελευταίο μήνα του χρόνου, καταγράφω τι έγραφα στο ημερολόγιό μου την αντίστοιχη ημέρα των προηγούμενων μηνών. Σχέδιο σωτηρίας από το ψυχολογικό νταούνιασμα που έχω φάει από αυτό το χωρισμό. Βήματα που πρέπει να κάνω να σωθώ... Κάνω ότι μπορώ να βρω αρνητικά σε αυτό το δεσμό μας και ξεκολλήσω ,ο χρόνος έχει σκαλώσει , έχω χάσει όλη μου την ενέργεια απέναντι στις γυναίκες, έχω πληγωθεί τόσο πολύ. Ας είμαι λογικός... Από την πρώτη στιγμή ήξερα ότι υπήρχε μια ημερομηνία λήξης... Κι εγώ τελικά δεν ξέρω πως μπόρεσε και κράτησε τόσο... Θα

Just a click... Away...

μπορούσε να είχε δώσει το τέλος πολύ νωρίτερα... Οριστικά... Κι όμως έκανε πίσω γιατί δεν το μπορούσε, με ήθελε λοιπόν... Και δεν μπορεί να είναι δύσκολο μόνο για μένα... Το ίδιο δύσκολο θα είναι και για την ίδια... Σίγουρα κάνουμε προσπάθειες να προχωρήσουμε το δρόμο μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι τα καταφέρνουμε κιόλας... Προσωπικά και την προηγούμενη φορά είχα κάνει αλλά γύρισα πίσω και παράτησα ότι είχα δημιουργήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή... Πιθανόν το ίδιο να έκανε και αυτή... Εκείνο το «αγωνιώδεις κραυγές» πριν από τρία χρόνια , λέει τόσα... Και παρότι δεν περνούσαμε καλά στο σεξ τελευταία, έκανε τόση υπομονή. Ας είμαι λοιπόν λογικός, κι ας προσπαθήσω να ξεφύγω από αυτή τη σχέση ομαλά Συμβαίνουν , κι αν συνέβη , όπως συνέβη και πριν, ας το δω... Και με την γυναίκα μου την αγαπούσα

Just a click... Away...

περισσότερο από τα παιδιά μου κι από μένα. Κι όμως για το σώμα μου και για τον έρωτα που δεν τον είχα στην ποσότητα που ήθελα την εγκατέλειψα για να μπορέσω να νοιώσω καλά και άντρας... Για ποιο λόγο, λοιπόν, μια γυναίκα να μη θέλει να ζήσει το όνειρό της, που είναι ένας άντρας στην ηλικία της, χωρίς παιδιά, χωρίς υποχρεώσεις... Κι η παραχώρηση που έκανε στο κλαμπ γνωριμιών για φιλία, σχέση, γάμο με κάποιον 30-40 ελεύθερο ή χωρισμένο, ήταν αρκετή για την ίδια. Προσπαθεί να ψαχτεί κι αυτή όπως εγώ... Και αν δεν με αγαπούσε βρε αδερφέ, πως άφησε και πέρασαν έτσι τρία χρόνια από την ζωή της, τρία χαμένα χρόνια... Γι' αυτό ας είμαι λογικός επιτέλους, συμβαίνουν αυτά, με αγαπούσε, ήθελε κάτι άλλο ας την αφήσω να το ζήσει, ήταν το όνειρό της, ας μη της σταθώ εμπόδιο, πρέπει να την αγαπάω για πάντα, μου

Just a click... Away...

έδωσε κι αυτή τόσα , δεν πρέπει να το ξεχνάω αυτό... Το σχέδιο σωτηρίας μου από αυτή τη σχέση , ας έχει σχέση με την λογική... Κι ας έχει γλύκα... Νομίζω ότι με την καλοσύνη μόνο μπορώ να ξεπεράσω αυτή τη γυναίκα ... Πρέπει κάθε μέρα να προσπαθώ να μη την ενοχλώ αλλά αντίθετα να την αγαπώ...

-Μια κατάσταση αφόρητη, περνάω έναν Γολγοθά και δεν μπορώ να το αντέξω. Από στιγμή σε στιγμή νοιώθω ότι θα πάθω κάτι, είναι το ισχυρότερο πράγμα που έπαθα ποτέ, θέλω να ξεφύγω, δεν είναι ζωή αυτή, να μη με αγαπάνε τώρα πια, κι εγώ να νοιώθω έτσι... Όλοι οι σχεδιασμοί μου έχουν καταρρεύσει, μαζί τους έχω καταρρεύσει κι εγώ, μούκανες το μεγαλύτερο καλό που έφυγες, μούκανες το μεγαλύτερο κακό που έφυγες... Δεν θέλω μια γυναίκα που να μη με αγαπάει, όπως κι εσύ δεν θάθελες έναν άντρα που να μη σε

Just a click... Away...

αγαπάει, που να μη νοιάζεται για σένα,
που να μη σε προσέχει, που να μη
παλαβώνει για τις μαλακίες σου, που να μη
νοιάζεται για τα λίγα σου και τα πολλά
σου, που να μη συγχωρεί, που να στέκεται
μόνο και να σε πληρώνει για το ποιόν σου,
να σε ασφαλίζει για την ικανοποίησή του,
(κι αν ποτέ μάθω ότι κατέληξες σε κάτι
τέτοιο, μη σε βρω μπροστά μου θα σε
φτύσω, έστω κι αν δεχτώ πάλι τις νυχιές
σου). Ότι κι αν σου γράψω σήμερα, εσύ
θέλω να προχωράς τον δρόμο σου, εγώ
προσπαθώ τόσο να ξεφύγω, έχω κάνει
τόσους σχεδιασμούς που ούτε κι εσύ δεν
φαντάζεσαι, σου τόγραψα, δεν
παρακαλάω, δεν θέλω ούτε ελεημοσύνη,
ούτε τίποτα άλλο, παρά μόνο αγάπη, και
τρία χρόνια, αυτά τα τρία χρόνια, δεν ήταν
δυνατόν να έμενες μαζί μου για τα
προσόντα μου, ποια προσόντα;, ή για τα
λεφτά μου, ποια λεφτά;, απλά ότι είχα

Just a click... Away...

ήταν και για σένα όπως πάντα ήταν για τα άτομα που αγαπάω, μη δίνεις σημασία σε μένα ειλικρινά, αυτή τη στιγμή δεν ξέρω τι κάνω , εύχομαι να πέσω κάτω πριν τελειώσω και να μη σου στείλω ποτέ αυτό το πράγμα, θέλω να εκφραστώ, από χθες δεν ξέρω τι έχω πάθει πάλι, τρεις φορές έφτιαξα mails και τρεις φορές τα έσβησα για να σου στείλω ένα απλό μήνυμα, αν είναι να ζω σ' αυτή την κωλοκοινωνία δεν το θέλω, και δεν φταις εσύ έτσι, πρέπει να κάνεις τα όνειρά σου πραγματικότητα, αλλά εγώ είμαι αυτός ο εκρηκτικός, ευαίσθητος και Βασήλιος που κάποτε πέρασες από την ζωή του και ακόμα σε αγαπάει , σε λατρεύει πανάθεμά σε, ξέπλυμα του κερατά, κάθαρμα, και δεν μπορώ να ελέγξω τίποτα πια, και μένω όσο το μπορώ κλεισμένος σπίτι πια , για να μη κάνω κακό πουθενά και κυρίως στον εαυτό μου και μου μιλάω και δεν ξέρω πια τι λέω,

Just a click... Away...

και προσπαθώ να μη σε ενοχλώ, να μη παλεύω γιατί έχω δώσει μια υπόσχεση σε σένα, αλλά εσύ; γνωρίζεις τι νοιώθουν οι άλλοι για σένα, όχι, μάθε το, δεν μπορώ να τρελαίνομαι και να μη το ξέρεις, έστω κι αν με γράψεις στ' αρχίδια σου, εγώ θα στο περάσω, "άκου τον Δάντη να τραγουδάει, στο ΜΗ ΠΕΙΣ ΠΟΤΕ", ν' ακούμε το ίδιο τραγούδι, να είμαστε σε μια φάση συνεννόησης, ποτέ μη ξανάρθεις κοντά μου, δεν το μπορώ είναι τραγικό κάθε φορά τα ίδια επειδή η μαλακία σου ζητάει άλλα, αν και τελευταία μπήκα και στη ψυχολογία σου και έκανα εναλλαγή ρόλων και σε κατάλαβα, αλλά γαμώτο μου, όταν η αγάπη δεν είναι αγάπη, όταν το πάθος δεν είναι πάθος, όταν η λογική ΕΙΝΑΙ λογική, τι ψάχνουμε, τι ονειρευόμαστε, γιατί ζούμε, και γιατί φοβάμαι.... Πρέπει τελικά να είναι εύκολο και πρέπει να το συνηθίσω, συμβαίνουν

Just a click... Away...

αυτά αλλά εγώ είμαι παλαιών αρχών σε
αυτά, δεν τα μπορώ, δίνομαι και μετά
αδειάζω τόσο που είναι σαν να πεθαίνω,
αλλά μωρό μου, εσύ, μη δίνεις σημασία, στο
επαναλαμβάνω, έστω και σε αυτή τη
κατάσταση, που εσύ είσαι νορμάλ,
συγκρατείς τα πάντα, τα ελέγχεις και
προχωράς... Ποτέ δεν συζητούσαμε
αρκετά είναι η αλήθεια αλλά θέλω να σου
υποβάλλω κάποιες ερωτήσεις...

.....; Μπορείς να
απαντήσεις; Μας γάμησε η ζωή, τα όνειρά
σου και η μαλακία μου... Ας φρόντιζες
πανάθεμά σε να έκανες τα όνειρά σου
πραγματικότητα νωρίτερα, έπρεπε δηλαδή
να με γνωρίσεις; Μάτια μου, βγάλε τα δικά
μου, να μην έχω να βλέπω τίποτα πια...
Άλλο πάτο δεν έχει πια πιστεύω, αλλά αν
δεν το νοιώθω κάτι τόσο έντονα, δεν το
θέλω... Να στο στείλω να μη στο στείλω,
είναι για την πάρτη μου αυτό ή πρέπει να

Just a click... Away...

ξέρεις κι εσύ; Και τελικά τι θα καταλάβεις;
Θα ανέβει απλά η αυταρέσκειά σου ότι να
άλλος ένας πεθαίνει για σένα... Εντάξει,
έτσι κι αλλιώς δεν είμαι καλά και δεν ξέρω
τι κάνω, έτσι και δεν ήμουν καλά πριν
χρόνια όταν οδηγούσα με 180 και
μεθυσμένος κι ερχόμουν να σε βρω. Χημεία,
Φυσική, Ιστορία μου αμαρτία μου, έτσι
είναι τα πράγματα, έζησα μαζί σου,
τόνοιωσα, ήταν ότι ομορφότερο έχω
περάσει, πιστεύω ότι τόνοιωσες· κι εσύ, κι
είναι η απορία μου, γιατί δεν παλεύω, γιατί
δεν αγωνίζομαι για σένα, γιατί πάντα να
θέλω μόνο την ευτυχία του άλλου και να
μη πιστεύω ότι η ευτυχία του άλλου μπορεί
να είναι και δική μου ευτυχία...
Προσπάθησα να σε σβήσω, με
κινητικότητα, με λογική, με, με, με, δεν
ξέρω κι εγώ τι τρόπους, και γαμώτο μου
δεν πιστεύω ότι ούτε κι εγώ αλλά ούτε κι
εσύ είσαι το καλύτερο, αλλά δεν

Just a click... Away...

μπορώ, μούγινες μια συνήθεια, μούγινες ο
άλλος μου εαυτός, η καθημερινή μου
επικοινωνία, ο έρωτας που ποτέ δεν
μούλεγε όχι, και δεν με ενδιαφέρει τίποτα
πια, (καλά αν έγραφα για τις θεματικές θα
με είχαν μηδενίσει), σκόρπιες σκέψεις
δικαιολόγησέ με, δεν είμαι καλά, άκουσέ με
λίγο, αν και ήδη θα τόχεις διαγράψει για
να μη σε επηρεάζει, μόνος και πάλι χωρίς
την αγάπη σου, Σαββατόβραδο, έχω την
δυνατότητα να λέω ότι θέλω μια που
λείπεις από το yahoo να σε βλέπω λίγο και
να ηρεμώ, και εύχομαι να μη γυρίσεις
σήμερα, και να γράφω να γράφω να
γράφω... Εσύ έχεις συνηθίσει, εγώ είμαι
πιο ευαίσθητος ... Συγχώρεσέ με. Τέλειωσε
και πρέπει να δω τι άλλο υπάρχει γύρω
μου... Μαραζώνω και δεν ξέρω πόσο αυτό
είναι το σωστό... Είναι αγάπη, είναι
έρωτας, είναι πάθος, είναι
αυτοκαταστροφή... Είναι τόσο δυνατό,

Just a click... Away...

είναι τόσο σκληρό όταν με πιάνει... Είναι ο θάνατος... Πρέπει να αντιδράσω, αυτοκαταστρέφομαι... Τελειώνω... Κάποτε έγραφα «Τα σενάρια του μυαλού μου ας είναι μοναχά σενάρια κι όχι πιστολιές στο είναι μου... Κι αυτό το αδιάκοπο πέσιμό μου όταν νοιώθω ότι θίγομαι πρέπει να το ξεπεράσω... Τουλάχιστον αφήνοντας τα σενάρια και τις παρεξηγήσεις μου, δεν θα είμαι τόσο ευάλωτος και δεν θα στεναχωριέμαι τόσο εύκολα...» «Πόσο δυνατό μπορεί να είναι το σεξ σε μια σχέση; Αν και για τον εαυτό μας είναι το πιο δυνατό κομμάτι, τότε δεν υπάρχει ισχυρότερο....» «Ακόμα κι αν ξέρεις ότι στο τέλος της διαδρομής θα βρεις τον θάνατο, ξέχασέ το, αγνόησέ το, κι απόλαυσε την διαδρομή της ζωής» Έννοιες, αγάπη, το μετέωρο βήμα, ο πόνος, η θλίψη, η κατανόηση..... Δεν θα στο στείλω τελικά... Το αποφάσισα να

Just a click... Away...

αφήσω να κυλήσει το κουβάρι να δούμε τι θα βγάλει στο διάβα του. Ίσως χρησιμοποιήσω αυτά τα λόγια όταν αρχίσω να γράφω μυθιστορήματα όπως πάντα θέλω. Έτσι σε απόσταση χρόνου ασφαλείας όπως συνηθίζω να λέω, ακόμα κι αν το διαβάσεις να μην είναι ούτε σουβλιές στη καρδιά σου, ούτε προτροπή να έρθεις να με μαχαιρώσεις.

Έχουν περάσει έξη μήνες χωρίς να το έχω ξεπεράσει. Η κόρη μου πολύ αφοπλιστικά μου λέει «πάει μπαμπά τελείωσε...» εγώ εξακολουθώ να ελπίζω. Το ενδιαφέρον μου για κάποια άλλη δεν υπάρχει πια λες κι όλα σταμάτησαν σε αυτήν. Στο πανεπιστήμιο στις συναντήσεις των ΟΣΣ την ξαναβλέπω κάποιες φορές αλλά είμαι σε πλήρη σύγχυση, τρέμω... Στην τελευταία συνάντηση την βλέπω να έρχεται αγέρωχη χεράκι χεράκι με τον νέο της αμόρε. Σηκώνω το τηλέφωνο για να

Just a click... Away...

της στείλω μήνυμα. Έχω τρελαθεί... Στην αποστολή του μηνύματος το τηλέφωνο κολλάει... Ναι κολλάει... Ακριβώς όπως το γράφω... Σαν γάιδαρος που αρνείται να ξεκινήσει... Το μήνυμα ποτέ δεν φεύγει, στην ουσία είναι σαν να στέλνω στον εαυτό μου μια φράση που είχα ακούσει... Πάει μπαμπά τέλειωσε... Κι έγινα πολυγαμικός...

Βιογραφικό σημείωμα ΚΑΠΠΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Λόγια, λόγια, λόγια...

Να πρέπει να μιλήσω για τον εαυτό μου
και να πω ότι γεννήθηκα στο Μαρούσι
κι ότι δούλεψα 33+ χρόνια σε ιδιωτική εταιρεία
με συνέπεια ; Ότι δούλεψα και σαν καθηγητής
πληροφορικής τα τελευταία χρόνια;
Πτυχίο στην πληροφορική ,λοιπόν,
κι ένα μεταπτυχιακό στην εκπαίδευση ενηλίκων.
Από τα νεανικά μου χρόνια λέρωνα άχρηστα
χαρτιά με τα συναισθήματά μου μέσω ποιητικών
ροών και διηγημάτων. Τα βρήκα τώρα στο διάβα
μου και τα αραδιάζω ασύστολα.

Ένας μοναχικός λύκος στα δάση της ζωής μου,
με άναρχο κι ανεξάρτητο τρόπο σκέψης, που
πάντα θα υποστηρίζει την ελευθερία τη δικιά του
και θα στέκεται με σεβασμό σε αυτή των άλλων.
Τι να λέω εγώ τώρα για μένα στον καθρέπτη μου,
παρά...

Λόγια, λόγια, λόγια...

Εκδόσεις

<https://vasileioskappas.blogspot.com>
<https://www.openbook.gr/?s=vasileioskappas>

Μια παιδική εποχή-

Αναπόληση του αγνού

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-00-1420-4

9 786180 014204

<https://www.openbook.gr/mia-paidiki-epochi/>

«Σεργιανίζοντας στο παρελθόν
Εκεί που η αγνότητα κι η αναζήτηση
μας πλημμύριζε.

Μια παιδική εποχή που οι άκρες δεν
βρισκόντουσαν, αλλά οι γραφές
μείνανε να θυμίζουν τον τότε εαυτό μας
και να μας μαζεύουν όταν
παρεκκλίναμε της πορείας μας»

Just a click... Away...

Ξεψαχνίζοντας το παρελθόν

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-00-1440-2

9 786180 014402

<https://www.openbook.gr/ksepsaxnizontas-to-parelthon/>

«Όταν στα εφηβικά σου χρόνια
παθαίνεις αυτό που νόμιζες τότε
στραπάτσο,
είναι φυσικό να κλειστείς στον εαυτό
σου και να γράφεις, να γράφεις,
πιστεύοντας ότι κάτι κάνεις.
Άδειαζες τον εαυτό σου σε ένα χαρτί
και πολεμούσες τους εχθρούς με ένα
μολύβι.

Στη κριτική σας απαντώ από τώρα...
Στον έρωτα και στη ποίηση όλα επιτρέπονται.»

Ανοίγοντας παλιά συρτάρια

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-00-1450-1

9 786180 014501

<https://www.openbook.gr/anoigontas-palia-syrtaria/>

« Οι πρώτοι νεανικοί έρωτες
στοιχειώνουν το είναι μου.

Το χιούμορ μου με κυριεύει κι επιτέλους
αρχίζω να βλέπω τον κόσμο πιο χαλαρά.
Σκέψεις με τυλίγουν καθώς η εφηβεία μου
έχει κτυπήσει κόκκινο.

Η μοναδικότητα μου στέλνει τα δικά
της μηνύματα.»

Μια μπουνιά κι ένα φιλί

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-84542-0-0

9 786188 454200

<https://www.openbook.gr/mia-mpounia-ki-ena-fili/>

«Κι ήρθαν τα χρόνια που πιστέψαμε
ότι όλα κερδίζονται με τους αγώνες.

Κι ήρθε το στρατιωτικό ,
η αντίδραση στα γρανάζια της μηχανής.

Κι ήρθαν τα πάνω κάτω
όταν είδαμε ότι δεν κερδίζονται όλα με
τους αγώνες.

Κι ήρθε κι η μηχανή να μου πει
-μου λείπεις γρανάζι μου-.

Ευχαριστώ, δεν θα πάρω.»

Just a click... Away...

Μέλη με μέλι

**Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019**

ISBN: 978-618-84542-1-7

9 786188 454217

<https://www.openbook.gr/melh-me-meli/>

**«Είναι δικιά μου η ζωή
όπως δικός μου είναι κι ο θάνατος
Και δεν υπάρχει τίποτα πια που να μη
μπορώ να καταφέρω.**

**Γιατί είμαι στα όνειρα καλός
Μα κι όταν ξυπνάω αναρωτιέμαι...**

**Ζούμε και ονειρευόμαστε
ή ονειρευόμαστε ότι ζούμε;»**

Ο ήλιος της σκιάς μου

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-84542-2-4

9 786188 454224

<https://www.openbook.gr/o-ilios-tis-skias-mou/>

«Μια ηρεμία στη καρδιά μου,
στο μυαλό μου,
με τις σκέψεις μου πάντα να με
προειδοποιούν
για το καλύτερο που έρχεται
κι αυτό θα είναι το αύριο.
Κι επειδή ο χρόνος είναι τόσο σχετικός
όσο κι εγώ με την ηρεμία μου,
πάντα τον αφήνω να πλανάται ελεύθερος
να κάνει τα δικά του,
καθώς ίσως πλανώμαι κι εγώ
ότι όλος ο χρόνος είναι δικός μου»

Κοιτάζοντας προς τα μέσα

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-84542-3-1

9 786188 454231

<https://www.openbook.gr/koitazontas-pros-ta-mesa/>

<https://www.youtube.com/watch?v=Jvep2qOphoc&list=PLyDowKKdMtyASIfagvnsPpSrVMGflvEBq&index=1>

«Μια αισιοδοξία

που τρελαίνει το είναι μου
καθώς απλώνεται παντού μέσα μου
και πετάω πολύ ψηλά.

Μια αισιοδοξία που αγκαλιάζει τις ελπίδες
μου

και τις στριφογυρίζει γύρω μου
μέχρι να γίνουν πραγματικότητα.

Μια αισιοδοξία που
έπαψε να είναι αισιοδοξία μόνο
αλλά έγινε και το κύριο μέρος της νέας μου
ζωής»

Ένα μέτρο μακριά από το χρήμα
Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος

2019

ISBN: 978-618-84542-4-8

[https://www.openbook.gr/ena-metro-makria-
apo-to-xrima/](https://www.openbook.gr/ena-metro-makria-apo-to-xrima/)

[https://www.youtube.com/watch?v=C33bdU_4Yu4&
list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&ind
ex=2](https://www.youtube.com/watch?v=C33bdU_4Yu4&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=2)

[https://www.youtube.com/watch?v=8Mb-
WwXQIDI&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVM
GflvEBq&index=3](https://www.youtube.com/watch?v=8Mb-WwXQIDI&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=3)

[https://www.youtube.com/watch?v=aJaZIGso8No&l
ist=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&ind
ex=4](https://www.youtube.com/watch?v=aJaZIGso8No&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=4)

[https://www.youtube.com/watch?v=KsydGFSSDxs&
list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&ind
ex=5](https://www.youtube.com/watch?v=KsydGFSSDxs&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=5)

[https://www.youtube.com/watch?v=uQ6B_XyHwhg
&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&i
ndex=7](https://www.youtube.com/watch?v=uQ6B_XyHwhg&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=7)

[https://www.youtube.com/watch?v=3sz3wiFoDVg&l
ist=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&ind
ex=8](https://www.youtube.com/watch?v=3sz3wiFoDVg&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=8)

Just a click... Away...

https://www.youtube.com/watch?v=kJKOA2Yd_KA&list=PLyDowKKdMtyASlfa9visPpSrVMGflvEBq&index=9

«Τι με οδήγησε
να τα βλέπω όλα χρωματιστά
και όμορφα;
Πόσοι νέοι έρωτες
και πόσες ανακαλύψεις πτυχών του εαυτού
μου
με οδήγησαν στα γρώματα και στα
αρώματα;
Δεν σκέπτομαι καθόλου το τέλος,
έχω ζήσει όσα ονειρευόμουναι,
καιρός να ονειρευτώ πως ζω...»

Just a click... Away...

Ισορροπία στα σκαλιά του ουρανού

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος
2019

ISBN: 978-618-84542-5-5

9 786188 454255

<https://www.openbook.gr/isorropia-sta-skalia-tou-ouranou/>

<https://www.youtube.com/watch?v=2XOBHBfowa4&list=PLyDowKKdMtyASlfa9visPpSrVMGflvEBq&index=10>

https://www.youtube.com/watch?v=8VUg_DaWZg4&list=PLyDowKKdMtyASlfa9visPpSrVMGflvEBq&index=6

<https://www.youtube.com/watch?v=OTe3ijTeEwo&list=PLyDowKKdMtyASlfa9visPpSrVMGflvEBq&index=11>

«Στην ηρεμία της θάλασσας
καθώς πέφτει να κοιμηθεί για βράδυ
στην καληνύχτα της
με ταΐζει με το ελαφρύ θρόισμα των
φύλλων της μουριάς
με χαιρετάει με τα δικά μου τριζόνια,
καθώς νοιώθω ότι τραγουδάνε για μένα
στην απομόνωσή μου.

Κι εγώ έτσι απλά χαίρομαι
ότι απλόχερα μου δίνει η φύση
και κτυπώ πλήκτρα στο pc μου.»

Just a click... Away...

Επόμενη στάση παρακαλώ, μυαλό...

Ηλεκτρονική έκδοση Σεπτέμβριος

2019

ISBN: 978-618-84542-6-2

<https://www.openbook.gr/epomeni-stasi-parakalw-myalo/>

<https://www.youtube.com/watch?v=fNExOorghUs&list=PLyDowKKdMtyASlfa9v1sPpSrVMGflvEBq&index=12>

«Κάθε χρονιά και καλύτερα
από την προηγούμενη χρονιά που πέρασε.

Κάθε χρονιά και χειρότερα
από την επόμενη χρονιά που θα έρθει.

Κάθε χρονιά
με τους νευρώνες του μυαλού
να συνεχίζουν να στέλνουν σήματα.

Κάθε χρονιά
με μένα και τον εαυτό μου
φίλους κι αντίπαλους
στο παιχνίδι της ζωής.»

Οπου κι αν πάτε, θα σας δω...

Ηλεκτρονική έκδοση Δεκέμβριος 2020

ISBN: 978-618-84542-7-9

Έχει αναρτηθεί ελεύθερα στις ιστοσελίδες

<https://www.openbook.gr/opoy-na-pate-tha-sas-do/>

<https://www.ebooks4greeks.gr/opou-ki-an-pate-tha-sas-dw>

«23 Γενάρη του Έτους 2076

“Η πορεία των αναμνήσεων”

Περάσανε τα χρόνια...

Είμαι πια μια μέρα πριν..

Πριν την έξοδο με το νέο νόμο...

Δεν έχει σημασία πια αν συμφωνεί ή αν διαφωνεί
κανείς...

Έτσι είναι...

Η ζέστη μου ζεσταίνει μόνο την καρδιά επειδή
πέρασα μέσα από αυτά τα χρόνια με πίκρες,
ανησυχίες αλλά και χαρές...»

Μια θάλασσα ευτυχίας...

Ηλεκτρονική έκδοση Δεκέμβριος 2020

ISBN: 978-618-84542-8-6

Έχει αναρτηθεί ελεύθερα στις ιστοσελίδες

<https://www.openbook.gr/mia-thalassa-eytychias/>

<https://www.ebooks4greeks.gr/mia-thalassa-eytyxias>

«Πάντα πίστευε στις ικανότητές του και στις ραδιουργίες που είχε στήσει. Ο Γκαντ είχε ξεκινήσει από χαμηλά. Στην αρχή ήταν μικροαπάτες, κάποιες μικροκλοπές στο κέντρο της πόλης, γνωριμίες που είχαν κέρδη από μικροεκβιασμούς. Όλα του ήταν μικρά κάποτε. Του το είχε πει κι ένα αθυρόστομο κορίτσι που είχε γνωρίσει κι ένοιωσε άσχημα, αλλά όλοι κάτι έχουν που τους συντροφεύει σε όλη τους τη ζωή. Ναι δεν είναι ακριβώς έτσι όπως νομίζετε ότι του είπε το κορίτσι. Το αντίθετο μάλιστα του είχε πει. «Καλά πως θα χωρέσει το πράμα σου στο μικρό μου στενό». Εντάξει ήταν αθυρόστομο αλλά στην αρχή είχε ξεκινήσει πολύ ήσυχα. Μετά άρχισε και του έδινε και καταλάβαινε. Να φωνάζει, τι να φωνάζει δηλαδή να στριγγλίζει πρέπει να πούμε καλύτερα και το τι ξεστόμιζε όταν έφτανε στον οργανισμό δεν περιγράφεται. Τότε τον στόλιζε με όλα τα επίθετα που ένας άντρας θα ήθελε να ακούει στη διάρκεια της έκρηξης....»

Just a click...Away...

ISBN: 978-618-84542-9-3

